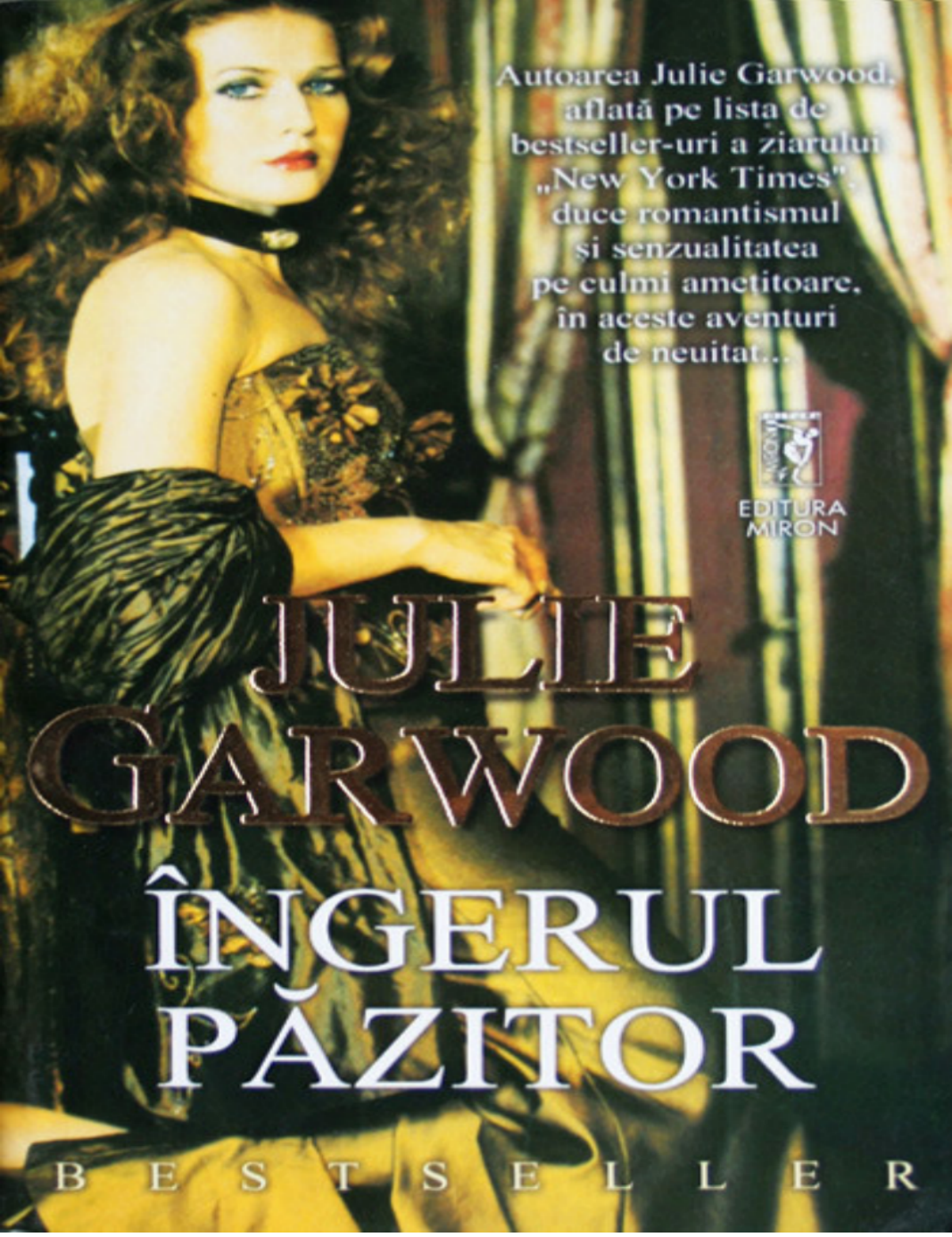
Autoarea Julie Garwood, aflată pe lista de bestseller-uri a ziarului „New York Times", duce romantismul și senzualitatea pe culmi amețitoare, în aceste aventuri de neuitat...
EDITURA MIRON
JULIE GARWOOD
ÎNGERUL PĂZITOR
BESTSELLER

Îngerul Păzitor

Spionii Coroanei [2]

Julie Garwood

(2006)

Capitolul 1

Londra, 1815

Vânătorul îşi aştepta cu răbdare prada.

Marchizul de Cainewood se angajase într-o farsă periculoasă. Infamul Pagan din Shallow's Wharf avea să audă, cu siguranţă, de cel ce se dăduse drept ei însuşi.

Atunci urma să fie silit să iasă din ascunzătoare, căci mândria lui monstruoasă, după cum şuşoteau toţi, n-ar fi îngăduit ca altuia să-i revină meritul faptelor lui mârşave.

Fără îndoială, piratul ar fi încercat să se răzbune în felul lui. Caine conta pe această posibilitate.

Odată ce Pagan se arăta, avea să pună mâna pe el.

Şi atunci, legenda urma să fie distrusă. Marchizul nu mai avea de ales. Păianjenul refuza să-şi părăsească plasa.

Recompensa oferită nu dăduse nici un rezultat. Nu, printre marinari nu există nici un luda, ceea ce era surprinzător, de vreme ce majoritatea oamenilor de rând şi-ar fi vândut şi mamele în schimbul aurului oferit de el. Caine îşi greşise calculele.

Fiecare marinar se declara loial legendei, ca motiv personal de a refuza galbenii. Cinic din fire şi din experienţă, Caine bănuia că adevăratul motiv era teama. Teama şi superstiţiile.

Misterul îl învăluia pe pirat, ascunzându-l ca peretele unui confesional. Nimeni nu-l văzuse vreodată pe Pagan. Corabia lui, „The Emerald" fusese observată de nenumărate ori străbătând valurile ca o pietricică aruncată din mâna Iui Dumnezeu, sau cel puţin aşa spuneau cei ce se lăudau că o văzuseră.

Apariţia frumuseţii negre scăpăra spaima în sufletele gentlemenilor nobili din lumea bună cu pungi dolofane şi rugăciunile de mulţumire umilă din partea celor nevoiaşi, căci se ştia că Pagan îşi împărţea prada cu năpăstuiţii sortii.

Totuşi, oricât de des se zărea corabia fermecată, nimeni n-ar fi putut descrie înfăţişarea nici unui marinar de la bord.

Acest lucru nu făcea decât să sporească speculaţiile, admiraţia şi uimirea faţă de piratul-fantomă.

Dar furtişagurile lui Pagan se întindeau şi pe uscat, căci se înţelegea clar că era un om căruia îi plăcea diversitatea.

Atacurile lui pe ţărm cauzau la fel de multă consternare. Pagan îi jefuia numai pe cei din lumea bună şi-şi lăsa la locul faptei cartea de vizită, sub forma unui trandafir alb cu coadă lungă.

De obicei, victima găsea floarea pe pernă, dimineaţa cînd se trezea. Simpla apariţie a trandafirului era de ajuns ca să facă bărbaţi în toată

firea să leşine de spaimă.

Nu mai e nevoie să spunem că sărmanii idolatrizau legenda. Îl considerau pe Pagan un om romantic şi cu stil.

Şi biserica îl adora cu tot atâta efuziune, căci piratul lăsa cufere de aur şi nestemate lîngă tăvile de colectă, cu trandafirul alb deasupra, desigur, astfel ca enoriaşii să ştie pentru al cui suflet să se roage. Episcopul nu-l putea condamna pe pirat, dar ştia că n-ar fi fost cazul nici să-l sanctifice, căci astfel ar fi atras mânia unor oameni influenţi, aşa că se mulţumea să-l declare un aventurier - întotdeauna, zâmbind scurt şi făcând încet cu ochiul.

Departamentul de Război nu avea asemenea reţineri, punând la rândul său o recompensă pe capul piratului. Caine oferise de două ori mai mult. Îl urmărea pe ticălos din motive personale, şi considera că scopul justifica orice mijloace folosea. Avea de gând să-l ucidă. Ochi pentru ochi.

Printr-o ironie a sorţii, cei doi adversari aveau puteri egale. Marchizul era temut de oamenii de rând.

Munca pentru guvern dăduse naştere propriei lui legende întunecate. În alte împrejurări, dacă. Pagan n-ar fi îndrăznit să-i provoace mânia, poate că l-ar fi lăsat în pace. Dar păcatul de moarte al lui Pagan îi mutase gândurile cu înverşunare.

Noapte de noapte, Caine se ducea la taverna numită „Ne'er Do Well", aflată în inima mahalalelor londoneze.

Cârciuma "N-am un sfanţ" era frecventată de veteranii docurilor. Caine se aşeza mereu la masa din colţ, cu spatele său lat la perete, şi aştepta cu răbdare ca Pagan să vină la el.

Marchizul circula prin acele cercuri sordide cu uşurinţa unui om care avea un trecut întunecat. În acea parte a oraşului, titlurile nu însemnau nimic. Supravieţuirea depindea de mărime, de capacitatea de a se apăra cât mai dureros pentru atacant şi de nepăsarea faţă de violenţa din jur. Caine se adaptase într-o singură noapte. Era un bărbat înalt, cu umeri şi coapse musculoase. Doar la vederea lui, cei mai mulţi se intimidau. Caine avea părul negru, pielea bronzată şi ochii de culoarea cerului de furtună.

Într-o vreme, ochii aceia avuseseră puterea de a stârni iureşul fîlfîielilor din gene ale tuturor doamnelor şi domnişoarelor din lumea bună.

Acum, însă, aceleaşi cucoane se fereau de răceala ce pândea acolo şi de expresia lui seacă, lipsită de emoţie. Şuşoteau că Marchizul de Cainewood era împietrit de ură. Caine nu le contrazicea.

Odată ce se hotărâse să joace rolul lui Pagan, nu-i fusese greu să continue cu prefăcătoria. Toţi povestitorii susţineau că Pagan era de fapt un gentleman nobil care se apucase de piraterie ca să poată trăi în stilul desfrânat care-i plăcea.

Caine profita de această bârfă. Când intrase prima oară în tavernă, era îmbrăcat cu cele mai scumpe haine ale lui, având şi un mic trandafir alb prins la reverul vestonului de seară, care atrăsese imediat atenţia.

Pe dată, fusese nevoit să cresteze câţiva oameni cu cuţitul său ascuţit, ca să obţină un loc în grupul lor. Da, era îmbrăcat ca un gentleman, dar lupta fără onoare sau demnitate. Oamenii se dădeau în vânt după el. În câteva minute le câştigase respectul şi teama. Forţa lui herculeană îi atrăsese imediat şi loialitatea lor.

Unul dintre cei mai neînfricaţi îl întrebase bâlbâindu-se dacă era adevărat ce se spunea. Vasăzică, el era Pagan?

Caine nu-i răspunsese, dar zâmbetul său scurt arăta că întrebarea îi plăcuse. Iar când îi spusese cârciumarului că marinarul acela era foarte ager la minte, concluzia devenise inevitabilă.

Până la sfârşitul săptămânii, zvonul despre vizitele nocturne ale lui Pagan la „Ne'er Do Well" se răspândise ca ginul dat pe gratis.

Monk, irlandezul chel care câştigase taverna la un joc de cărţi măsluit, obişnuia să se aşeze lângă Caine la sfârşitul fiecărei seri. Monk era singurul care ştia despre înşelătorie. Era de acord cu planul lui Caine, căci auzise despre atrocităţile săvârşite de Pagan la adresa familiei acestuia.

Totodată, vânzările îi crescuseră considerabil de la începutul farsei. Se părea că toată lumea voia să-l vadă la faţă pe pirat, iar Monk, un om pentru care profitul conta mai mult decît orice, încasa preţuri exorbitante pentru berea sa botezată.

Cârciumarul chelise cu ani în urmă, dar sprâncenele sale portocalii compensau orice lipsă. Erau stufoase şi cârlionţate, şi se căţărau ca o viţă până la jumătatea frunţii pistruiate. Acum, Monk îşi freca acea frunte, nervos.

Era aproape ora trei dimineaţa, cu un ceas peste vremea închiderii. Doar doi muşterii mai aveau paharele în faţă. Când îşi luară rămas-bun, râgâind somnoroşi, Monk se întoarse spre Caine.

— Ai mai multă răbdare decât un purice care aşteaptă un câine jigărit, cum vii aci noapte de noapte. Mă rog la toţi sfinţii să nu-ţi piară curajul, adăugă el.

Se întrerupse ca să-i toarne brandy în pahar, apoi trase o duşcă zdravănă direct din sticlă.

— Ai să-l scoţi la iveală, Caine, nu mă îndoiesc. Cred că mai întâi o să-şi trimită vreo doi oameni ca să te-ncerce. De-asta te previn în fiecare noapte când pleci să-ţi păzeşti spatele.

Mai luă o înghiţitură şi râse pe înfundate.

— Pagan e olecuţă cam prea protector cu reputaţia lui. Trebuie că prefăcătoria ta îi scoate peri albi. O să se-arate destul de curând. Pun rămăşag că nu mai târziu de mâine noapte.

Caine dădu din cap. Monk, cu privirea lui pătrunzătoare, îşi încheia întotdeauna cuvîntările prezicând că în seara următoare avea să apară prada.

— Şi atunci, ai să te repezi la el, Caine, ca un răţoi la o gâză.

După ce bău cu sete din pahar, Caine îşi rezemă spătarul scaunului de perete.

— Pun eu mâna pe el.

Asprimea din tonul lui trimise un fior pe şira spinării lui Monk. Tocmai se pregătea să-i dea grăbit dreptate, când deodată uşa se dădu de perete. Monk se întoarse să strige că taverna se închisese, dar apariţia din uşă îl ului atât de tare, încât rămase cu gura căscată de uimire. Când în sfârşit îşi regăsi graiul, nu putu decât să şoptească:

— Maică Precistă, s-a pogorât un înger asupra noastră?

Din locul unde stătea, Caine vedea bine uşa. Deşi nu avu nici o reacţie, era la fel de surprins ca Monk. Inima începu să-i bată nebuneşte, şi nu-şi mai putu trage respiraţia.

Arăta ca un înger. Caine se abţinea să nu clipească din ochi, convins că vedenia avea să se mistuiască în noapte, dacă închidea pleoapele doar o secundă.

Era o femeie incredibil de frumoasă. Ochii ei îl captivau. Aveau cea mai magnifică nuanţă de verde. Verdele din valea lui, îşi spuse, într-o noapte senină, luminată de luna argintie. Îl privea ţintă. Caine îi susţinea privirea.

Trecură astfel câteva momente. Când porni spre el, gluga pelerinei negre îi căzu pe umeri. Lui Caine i se tăie respiraţia. Vedenia lui era blagoslovită cu un păr bogat, arămiu. În lumina lumânărilor, strălucea ca focul.

În timp ce se apropia de masă, îi observă starea jalnică a hainelor. Calitatea pelerinei indica bogăţie, dar materialul scump era ferfeniţit într-o parte. Părea că cineva o atacase cu un cuţit.

Căptuşeala de satin verde atârna zdrenţuită sub poalele mantalei. Lui Caine i se stârni şi mai mult curiozitatea. Îi privi din nou faţa, văzu vânătăile slabe de pe obrazul drept, mica tăietură de sub buza de jos şi dâra negricioasă de pe frunte.

Dacă viziunea era un înger, tocmai fusese silită să facă o vizită în purgatoriu, îşi spuse Caine. Totuşi, deşi părea să fi pierdut bătălia cu Satana, continua să fie foarte atrăgătoare - chiar prea atrăgătoare pentru liniştea lui sufletească. Se încordă, aşteptând-o să spună ceva.

Când ajunse lângă masa rotundă, se opri. Privirea ei era acum aţintită spre trandafirul de la reverul lui.

Se vedea clar că îngerului îi era teamă. Mâinile-i tremurau. Ţinea strâns la piept o punguţă albă, iar Caine îi observă pe degete câteva zgârieturi.

Nu ştia ce să creadă despre ea, dar nu voia s-o sperie. Dându-şi

seama de acest lucru, se încruntă şi mai tare.

— Eşti singură? o întrebă, pe un ton repezit ca vântul de-afară.

— Da.

— La ora asta, prin partea asta a oraşului?

— Da, repetă ea. Dumneata eşti Pagan?

Vocea ei, observă, suna ca o şoaptă răguşită şi mătăsoasă.

— Uită-te la mine când îmi vorbeşti.

Nu se putu conforma, continuând cu încăpăţânare să privească trandafirul.

— Rogu-te, domnule, răspunde-mi. Eşti Pagan? Am nevoie să vorbesc cu piratul. E o chestiune teribil de importantă.

— Da, eu sunt Pagan, răspunse Caine.

Fata dădu din cap.

— Se spune că faci orice, dacă preţul e îndestulător. Aşa este, domnule?

— Adevărat. Ce vrei de la mine?

Drept răspuns, tânăra aruncă punga în mijlocul mesei. Băierile se desfăcură şi dinăuntru se rostogoliră câteva monede. Monk fluieră încetişor.

— Sunt treizeci cu totul, spuse ea, cu privirea tot în jos.

Caine înălţă o sprânceană.

— Treizeci de arginţi?

Cu sfială, fata dădu din cap.

— E de ajuns? Mai mulţi n-am.

— Pe cine vrei să vinzi?

Această întrebare o surprinse.

— A, nu, m-ai înţeles greşit. Nu vreau să trădez pe nimeni. Nu sunt luda, domnule.

Caine avu impresia că remarca lui o insultase.

— Era o greşeală firească din partea mea.

Fata se încruntă, semn că nu era de acord. Caine jură să nu se lase provocat.

— Atunci, ce-mi ceri?

— Aş dori să ucizi pe cineva, dacă eşti atât de bun.

— Aha... făcu el, tărăgănat.

Dezamăgirea era aproape dureroasă. Arăta atât de nevinovată, atât de vulnerabilă, şi totuşi îi cerea pe cel mai suav ton să omoare un om pentru ea.

— Şi cine e victima? Soţul dumitale, întâmplător?

Cinismul din glasul lui zgâria la fel de aspru ca o unghie pe o tablă neagră, dar pe fată nu păru s-o deranjeze.

— Nu, răspunse ea.

— Nu? Deci, nu eşti măritată?

— Are vreo importanţă?

— A, da, replică el în şoaptă, are foarte mare importanţă.

— Nu, nu sunt măritată.

— Atunci, cine vrei să moară? Tatăl dumitale? Fratele?

Tânăra clătină iar din cap.

Încet, Caine se aplecă înainte. Se apropia de capătul răbdării.

— M-am săturat să-ţi tot pun întrebări. Ascult.

Vorbise pe un ton bătăios, convins că avea s-o intimideze astfel încît să-i explice totul. Dar îşi dădu seama că greşise, când îi văzu expresia rebelă. Dacă n-ar fi privit-o atât de atent, ştia că i-ar fi scăpat acea străfulgerare de furie. Pisicuţa speriată avea sânge în vene, la urma urmei.

— Aş dori să primeşti sarcina, înainte de a-ţi da şi alte explicaţii.

— Sarcină? Numeşti „sarcină" tocmirea mea de a omorî un om? întrebă el neîncrezător.

— Da.

Refuza şi acum să-l privească în ochi. Acest lucru îl irita nespus.

— În regulă, minţi Caine. Primesc.

Umerii fetei se înmuiară de uşurare.

— Spune-mi cine e victima, îi ceru el iar.

Încet, tânăra ridică, ochii să-l privească, în sfârşit. Durerea pe care o văzu în expresia ei îi sfâşie lui Caine inima.

Simţi o nevoie copleşitoare de a o lua în braţe ca s-o mângâie.

O clipă, fu revoltat împotriva oricui o rănise, apoi clătină din cap faţă de acel gând ridicol.

La naiba, femeia aceea îl angaja să ucidă pe cineva.

Privirile li se susţinură mult timp, înainte s-o întrebe din nou:

— Ei? Pe cine vrei să omor?

Fata trase adânc aer în piept, înainte de a răspunde:

— Pe mine.

Capitolul 2

— Maică Precistă...! şopti Monk. Nu poţi vorbi serios, duduie dragă!

Fata nu-şi luă privirea de la Caine când îi răspunse cârciumarului:

— Vorbesc foarte serios, om bun. Crezi că m-aş fi aventurat până-n această parte a oraşului, în toiul nopţii, dacă nu aveam gânduri serioase?

— Cred că ţi-ai pierdut minţile, declară Caine.

— Nu, răspunse ea, din păcate. Dacă mi le pierdeam, mi-ar fi fost mult mai uşor.

— Înţeleg...

Încerca să-şi ţină cumpătul, dar îi venea atât de tare să strige la ea, încît îl durea gâtul. O întrebă:

— Şi când ai dori să se facă această... această...

— Sarcină?

— Da, această sarcină. Când o doreşti?

— Acum.

— Acum?

— Dacă-ţi vine la socoteală, mi'lord.

— Dacă-mi vine la socoteală?!

— Vai de mine, ce rău îmi pare! şopti fata. N-am vrut să te supăr.

— De ce crezi că m-ai supărat?

— Fiindcă strigi la mine.

Caine îşi dădu seama că aşa era. Începuse să strige.

Oftă prelung. Pentru prima oară, după atâta vreme, îşi pierduse complet calmul.

— Îmi dau seama cât de tare te-am necăjit, spuse ea. Te rog din tot sufletul să mă ierţi,

Pagan. N-ai mai ucis niciodată o femeie? îl întrebă, pe un ton plin de compasiune.

Acum părea să-i fie milă de el.

— Nu, n-am omorât nici o femeie, scrâşni Caine. Dar toate au un, început, nu-i aşa?

Nu voise să fie sarcastic, dar fata îi luă cuvintele în serios.

— Aşa ziceam şi eu, se repezi ea, zâmbind chiar. N-ar trebui să-ţi fie greu. Am să te ajut şi eu, desigur.

Lui Caine îi venea să se dea cu capul de masă.

— Vrei să mă ajuţi...? bâigui el gâtuit.

— Bineînţeles.

— Nu eşti întreagă la minte.

— Ba sunt, replică ea, dar mai sunt şi în culmea disperării. Treaba trebuie să se facă repede, cât mai repede cu putinţă. Nu crezi c-ai putea să te grăbeşti să-ţi bei paharul?

— Şi de ce trebuie să se facă atât de repede?

— Fiindcă vor veni după mine curând, poate chiar în noaptea asta. Tot voi muri, Pagan, de mâna lor sau de a dumitale, şi aş prefera să-mi hotărăsc eu singură sfârşitul. Sunt sigură că poţi înţelege asta.

— Atunci, de ce nu te sinucizi? se amestecă Monk. N-ar fi mult mai uşor?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Monk, n-o încuraja!

— Nu încerc s-o încurajez. Vreau doar să înţeleg de ce vrea o drăgălaşă ca ea să moară.

— O, n-aş putea să mă sinucid, explică fata. Ar fi un păcat. Trebuie s-o facă altcineva, nu înţelegeţi?

Caine nu mai suporta. Sări în picioare, răsturnându-şi scaunul, apoi

îşi propti palmele pe tăblia mesei.

— Nu, nu înţeleg, dar îţi dau cuvântul meu că am să înţeleg până nu trece noaptea! Vom începe cu începutul. Mai întâi, spune-mi cum te cheamă.

— De ce?

— Asta-i regula mea, se răsti el. Nu omor necunoscuţi. Şi acum, numele.

— E o regulă prostească.

— Răspunde-mi!

— Jade.

— La naiba, am zis numele adevărat! răcni el.

— La naiba, ăsta-i numele meu adevărat, replică fata, nemulţumită.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Cât se poate de serios, ridică ea din umeri. Mă numesc Jade.

— Jade e un nume neobişnuit - dar ţi se potriveşte. Pari şi o femeie foarte neobişnuită.

— Părerea dumitale despre mine nu are nici o importanţă, domnule. Te-am angajat ca să îndeplineşti o sarcină şi nimic mai mult. Ai dumneata aşa, un obicei, să interoghezi victimele înainte de a le face de petrecanie?

Caine îi ignoră privirea încruntată.

— Spune-mi şi numele de familie, că te strâng de gât!

— Nu, nu trebuie să mă strângi de gât. Nu vreau să mor aşa, şi nu uita că eu sunt cea care te-a angajat.

— Şi cum vrei să mori? Of, la naiba, lasă... Nici nu vreau să ştiu...

— Dar trebuie să ştii! îl contrazise Jade. Cum să mă omori, dacă nu ştii cum vreau?

— Mai târziu. Poţi să-mi descrii mai încolo metoda pe care ai ales-o. Toate la timpul lor, Jade. Părinţii te aşteaptă acasă?

— Mă îndoiesc.

— De ce?

— Au murit.

Caine închise ochii şi numără până la zece.

— Eşti singură?

— Nu.

— Nu?

Fu rândul ei să ofteze.

— Am un frate. Şi mai mult de-atât n-am să-ţi spun, Pagan. E prea mare riscul, înţelegi...

— Ce risc, duduie? se interesă Monk.

— Cu cât ştie mai mult despre mine, cu atât mai grea îi va deveni sarcina. Bănuiesc că ţi-ar fi foarte dificil să ucizi o persoană care-ţi place. Nu crezi, domnule?

— Io n-a trebuit niciodată să omor pe careva care-mi plăcea, recunoscu Monk. La o adică, nici n-am ucis vreodată pe nimeni. Da' totuşi, are sens ce spui.

Caine făcu un mare efort să nu urle.

— Jade, te asigur că asta nu va fi o problemă. În momentul de faţă, nu-mi placi deloc.

Jade făcu un pas înapoi.

— Şi de ce nu? îl întrebă. Nu m-am purtat nici pe jumătate la fel de jignitor ca dumneata. Eşti doar arţăgos din fire, Pagan?

— Nu-mi spune Pagan.

— De ce?

— E periculos, duduie, dac-aude cineva, explică Monk, văzîndu-l pe Câine cum se înfuria tot mai tare.

— Şi atunci cum să-i spun?

— Caine, răspunse Monk dând din cap. Poţi să-i zici Caine.

Jade pufni neelegant.

— Şi mai zice că eu am un nume neobişnuit!

Caine o apucă de bărbie, silind-o să-l privească din nou.

— Cum se numeşte fratele tău?

— Nathan.

— Şi unde-i Nathan acum?

— E plecat cu treburi urgente.

— Ce treburi?

Jade îi dădu una peste mână înainte de a-i răspunde:

— Transporturi navale.

— Când se întoarce?

Pe un om mai slab de înger, privirea ei încruntată l-ar fi făcut să intre în pământ.

— În două săptămâni, se răsti ea. Poftim, ţi-am răspuns la toate întrebările. Acum vrei, te rog, să nu mă mai baţi la cap şi să mă omori odată?

— Unde locuieşti, Jade?

— Domnule, întrebările dumitale nesfârşite îmi dau dureri de cap. Nu-s deloc obişnuită ca oamenii să zbiere la mine.

Caine îi aruncă o privire lui Monk, fără să-şi ascundă exasperarea.

— Proasta asta vrea s-o omor, şi acum se plânge c-o doare capul!

Dintr-o dată, Jade întinse mâna, îl apucă de bărbie şi-l sili s-o privească. Gestul îl imita intenţionat pe cel făcut de el înainte. Caine fu atât de surprins de îndrăzneala ei, încît nu avu nici o reacţie.

— Acum e rândul meu, anunţă ea. Îţi voi pune câteva întrebări şi ai să-mi răspunzi. Eu sunt cea care-ţi dă arginţii, domnule. În primul rând, şi cel mai important, vreau să ştiu dacă ai să mă ucizi într-adevăr. Ezitările dumitale mă alarmează, ca şi iscodelile astea interminabile.

— Va trebui să-mi satisfaci curiozitatea înainte să-mă hotărăsc, îi spuse el.

— Refuz.

— Atunci, n-am să te omor.

— Ticălosule! strigă Jade. Mi-ai promis, înainte de a şti cine sunt! Ţi-ai dat cuvântul!

— Am minţit.

Strigătul ei indignat aproape o făcu să cadă de pe picioare.

— Eşti o amarnică dezamăgire pentru mine. Un om de onoare nu şi-ar încălca atât de uşor cuvântul. Ruşine să-ţi fie!

— Jade, replică el, n-am spus niciodată că aș fi un om de onoare.

— Aşa e, duduie, n-a zis, confirmă Monk.

Ochii ei deveniră ca două flăcări verzi. Se aplecă înainte, şoptindu-i:

— Mi s-a spus că Pagan nu-şi calcă niciodată cuvântul - niciodată..!

— Ai fost păcălită.

Ajunseseră aproape nas în nas. Caine încerca să se concentreze asupra conversaţiei, dar mirosul ei delicios, atât de curat, de proaspăt, de feminin, îi tot răvăşea gândurile.

— Ai merita să te spânzure, spuse ea. E limpede că m-ai tras pe sfoară. Nu pari genul care să se poarte atât de mişeleşte.

Încercă să se retragă, dar mâinile lui Caine le acoperiră pe ale ei, ţinând-o pe loc.

Se întinse iar spre ea, până ajunse cu gura lângă a ei.

— Sunt pirat, domnişoară. Se ştie că noi ne purtăm mişeleşte.

Aşteptă o nouă replică furioasă. În schimb, Jade izbucni în lacrimi. Caine nu era deloc pregătit pentru o asemenea ieşire emoţională.

În timp ce Caine îşi scotea batista, Monk sări în picioare şi se repezi s-o consoleze, bătând-o stângaci pe umeri.

— Gata, gata, duduie, nu plânge.

— Numai el e de vină, suspină ea. N-am cerut decât o mică favoare, una simplă; ar fi terminat cât ai bate din palme. Dar, nu, domnul nu putea să se deranjeze! l-am propus chiar să aştept până-şi termina băutura, se tângui ea în continuare. Şi eram gata să-i plătesc bani buni.

Când îşi termină jalnica tiradă, Monk îl privea încruntat pe Caine.

— Ai necăjit-o pe fata asta drăgălaşă, îi reproşă el marchizului. I-ai frânt inima, şi mai multe nu!

Smulse batista din mâna lui Caine şi începu să şteargă neîndemânatic lacrimile de pe obrajii lui Jade.

— Lasă, duduie, c-o să fie bine, gânguri el.

— Ba n-o să fie, se văicări ea, cu vocea înfundată în batista pe care Monk i-o vârâse sub nas. În viaţa mea n-am cerut nimănui nimic. Şi uite că acum, prima oară când cer şi eu ceva, sunt refuzată. Nu, mai

degrabă ar fura, decât să câştige cinstit. Mai mare ruşinea, nu-i aşa, Monk?

Lui Caine nu-i venea să creadă ce auzea. Nu ştia dacă s-o cuprindă în braţe şi s-o mângâie, sau s-o înhaţe de umeri şi s-o zgâlţâie până îi venea mintea la cap. De un singur lucru era sigur: dacă Monk se mai încrunta mult la el, avea să-i facă nasul piftie.

— Mi'lady, zău că nu-i deloc o treabă cinstită să iei gologani de la o lady şi pe urmă s-o omori.

— Ba e o treabă foarte cinstită, replică ea. Atâta vreme cât acea lady vrea să fie omorâtă.

Monk îşi frecă fruntea.

— Cam are şi ea dreptate, nu? comentă el.

— Pentru numele lui... Ei, ce faci? întrebă Caine, când Jade începu să-şi strângă monezile.

— Plec, anunţă ea. Scuză-mă că te-am deranjat, Pagan, sau Caine, sau cum te-o fi chemând.

Legă băierile pungii, apoi o vârî în buzunar.

— Unde te duci? strigă Caine după ea, când porni spre uşă.

— Nu te priveşte. Oricum, nu sunt la fel de insolentă ca dumneata, aşa că-ţi voi spune că mă duc să caut un om mai serviabil. Nu te teme, domnule, n-am să mă dau bătută. Până se va sfârşi noaptea asta neagră, am să găsesc pe cineva care să primească să mă omoare.

O ajunse din urmă la uşă. Îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse încet în loc.

În clipa când îi simţi atingerea, Jade începu să plângă din nou. Caine era exasperat - şi tulburat. Cedând unui imbold covârşitor, o cuprinse brutal în braţe.

Îmbrăţişarea lui păru să fie singurul îndemn de care avea nevoie. Izbucni în plâns la pieptul lui, scuzându-se în şoaptă, printre suspine, pentru comportarea ei atât de nepotrivită din partea unei lady.

Caine se mulţumi s-o aştepte până-şi mai reveni cât de cât. Nu putea discuta raţional cu ea. Oricum, plângea atât de tare, încît n-ar fi auzit o vorba din ce-i spunea.

Şi tot dădea vina pe el pentru starea în care ajunsese. Fără îndoială, era cea mai derutantă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Şi, Doamne, era minunat de gingaşă. Se potrivea frumos lângă el. De obicei, îi displăceau femeile plângăreţe, dar lui Jade nu voia să-i dea drumul.

Acum sughiţa ca o ţărancă beată. Furtuna trecuse. Era timpul să încerce o discuţie raţională cu ea.

— Jade, nu poate fi atât de îngrozitor cum crezi tu acum că e, îi spuse el încet, cu glas răguşit. Cu siguranţă, mâine dimineaţă vei fi recunoscătoare că nu ţi-am îndeplinit cererea.

— Mâine dimineaţă voi fi moartă, se văicări Jade.

— Ba n-ai să fii, replică el, strângând-o afectuos în braţe. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic, îţi promit. Nu se poate să-ţi doreşti cu adevărat moartea.

— Fratele meu va fi foarte dezamăgit dacă mor.

— Nici nu mă mir, răspunse sec Caine.

— Totuşi, nu-s destul de puternică să-i înfrunt. Sunt nişte oameni foarte răi la inimă. Mă tem că se vor folosi de mine înainte de a mă ucide. Şi nu vreau să mor aşa. Ar fi o moarte lipsită de demnitate.

— O moarte lipsită de demnitate? Vorbeşti ca un ostaş care se pregăteşte să iasă pe câmpul de luptă.

— Nu vreau să mă ţină minte lumea ca pe o lașă.

— Fratele tău va putea rezolva problema, după ce se întoarce?

— A, da, răspunse Jade, rezemându-şi obrazul de pieptul lui. Nathan n-ar lăsa să mi se întâmple nimic. De când a murit tata, a devenit protectorul meu. Fratele meu e un om foarte puternic.

— Atunci, am să te apăr eu până se întoarce. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

Trecu un minut încheiat, în tăcere, înainte ca Jade să reacţioneze. Caine crezu că era prea copleşită de recunoştinţă ca să vorbească. Imediat, însă, se retrase de lângă el, privindu-l în ochi. Îşi dădu seama că nu era deloc recunoscătoare. La naiba, arăta de-a dreptul iritată.

— Ţi-ai călcat deja o dată cuvântul faţă de mine, domnule. Mi-ai promis c-ai să mă omori, apoi te-ai răzgândit.

— Asta-i cu, totul altceva, replică el.

— Chiar vorbeşti serios?

— Da, vorbesc foarte serios. Mi-ai explicat că peste două săptămâni, când se întoarce fratele tău, vei fi în siguranţă. Două săptămâni ai spus, nu?

Îl privi cu o expresie gravă.

— Poate chiar mai curând. Dar dumneata eşti pirat. Nu-ţi poţi asuma asemenea riscuri, să mă ţii la adăpost timp de două săptămâni. S-a pus o recompensă pe capul dumitale. Nu vreau să fiu răspunzătoare, dacă eşti ucis.

— Nu prea ai încredere în aptitudinile mele.

— N-am deloc încredere în aptitudinile dumitale, preciză Jade. Şi de ce-aş avea? Tocmai ai recunoscut că nu toate zvonurile care circulă pe seama dumitale sunt vrednice de încredere. Probabil că nici măcar nu laşi un trandafir alb pe pernele victimelor, aşa e?

Pe Caine îl ajungea din nou exasperarea.

— Nu e nevoie să-ţi arăţi aşa dezamăgirea faţă de mine.

— Dar sunt dezamăgită! strigă ea. Nici măcar nu eşti un om onorabil. Ăsta-i cel mai mare păcat. Şi-n plus, nu pari deloc destul de puternic ca să le ţii piept duşmanilor mei. Ai fi o ţintă uşoară, Caine. Eşti atât de... voluminos. Nu, îmi pare rău, pur şi simplu n-ai fi în stare

să-i înfrunţi.

Îi venea s-o strângă de gât.

Jade îi întoarse spatele, încercând din nou să plece. Caine era atât de uimit de atitudinea ei, încât fu cât pe ce s-o lase să-i scape. Cât pe ce. O prinse tocmai când ieşea pe uşă.

Cuprinzându-i umerii cu braţul atât de strâns încât să nu se mai poată desprinde, se întoarse spre Monk.

— Să nu spui nimănui ce s-a întâmplat aici astă seară. Dă-mi cuvântul tău, Monk.

— De ce să-şi dea cuvântul, când dumneata ţi-l încalci atât de uşor? Un gentleman nu cere mai mult decât poate da în schimb, domnule. N-ai învăţat asta de la mama dumitale? îl dojeni Jade.

— Ei, Jade, tocmai asta-i problema, replică el, mângâindu-i obrazul cu degetele. Nu sunt un gentleman. Sunt pirat, mai ţii minte? E o diferenţă.

În clipa când o atinse, Jade încremeni. Caine avu impresia că era împietrită. Nu ştia ce să înţeleagă din reacţia aceea stranie. Când își retrase mâna, Jade se dezmetici şi încercă să-l împingă.

— Da, e o diferenţă, mormăi ea. Spune-mi un lucru, Caine. Dacă reuşesc să te înfurii destul de tare, ai să mă omori de nervi?

— Începe să mă atragă ideea, replică el.

— Dă-mi drumul. N-ai voie să mă atingi.

— N-am voie?

— Nu. Nu-mi place să fiu atinsă.

— Atunci, cum Dumnezeu vrei să te omor?

Nu-şi dăduse seama că glumea.

— Cu pistolul, răspunse ea, privindu-l bănuitoare. Ai pistol, nu- i aşa?

— Am. Şi unde ar fi trebuit să...

— Un plumb bine ţintit, drept în inimă. Trebuie să ocheşti perfect, desigur. N-aş vrea să se prelungească.

— Într-adevăr. Nici n-ar putea fi vorba de prelungiri.

— Cum se poate să te amuze aşa ceva? strigă ea. Doar despre moartea mea discutăm!

— Nu mă amuză deloc. Ba chiar, încep să mă înfuri din nou. la spune-mi, mai întâi trebuie să te siluiesc?

Jade trase adânc aer în piept înainte de a răspunde.

— În nici un caz.

— Ce păcat... murmură el, ignorându-i expresia scandalizată.

— Domnule, întâmplător părinţii dumitale au fost veri primari? Te porţi de parcă ţi-ar lipsi o doagă. Eşti sau idiot, sau cel mai fără inimă om pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Găsesc conduita dumitale de-a dreptul ruşinoasă.

Ochii îi scăpărau de indignare. Caine nu mai văzuse niciodată o

asemenea nuanţă de verde. Parcă ar fi fost stoarsă toată culoarea din scânteierea şi puritatea a o mie de diamante, pentru a-i fi dăruită ei.

— Nu sunt deloc convins că eşti cu adevărat în pericol, Jade, declară el. S-ar putea ca totul să nu fie decât un produs al imaginaţiei tale.

— Nu pot să te sufăr, şopti ea. Cât despre opiniile dumitale ignorante, ei bine...

— Scuteşte-mă, Jade. N-am chef acum. Şi să nu mai aud o vorbă cum că te-aş omorî. Dacă mai continui să te încrunţi aşa de dră gălaş la mine, jur c-am să te sărut numai ca să-ţi alung din minte toate temerile astea prosteşti.

— Să mă săruţi? repetă ea, privindu-l uluită. De ce Dumnezeu ai vrea să mă săruţi?

— N-am nici cea mai vagă idee, recunoscu Caine.

— Ai săruta o persoană care-ţi displace?

— Cred că da, replică ei zâmbind.

— Eşti arogant, înfumurat...

— Te cam repeţi, dulceaţă mică.

Jade nu mai avu replică. Privind-o în continuare, Caine i se adresă cârciumarului:

— Ei, Monk, îmi dai cuvântul tău de onoare, sau nu?

— Ţi-I dau. N-am să spun nimănui despre noaptea asta, Caine, dar ştim amândoi că prietenul tău, Lyon, va afla cu siguranţă până la apusul soarelui. O să-mi smulgă adevărul cu cleştele. Eu te previn din timp.

Caine dădu din cap. Marchizul de Lyonwood îi era bun prieten. Caine avea deplină încredere în el.

Lucraseră împreună în mai multe misiuni pentru guvern.

— Da, o să afle, confirmă el. Dar va fi ocupat cu proaspăta lui soţie şi fiul lor. Şi-n plus, dacă află de ce mă ţin, va păstra totul pentru sine. În caz că se interesează, îi poţi vorbi deschis. Totuşi, nimănui altcuiva, nici chiar lui Rhone, adaugă Caine, referindu-se la cel mai apropiat prieten al lui Lyon. Cu toate meritele lui, Rhone vorbeşte prea mult.

Monk dădu din cap.

— Te rog, Caine, anunţă-mă şi pe mine cum se va termina treaba cu duduia.

— Monk? întrebă Jade, atrăgându-le amândurora atenţia. Întâmplător, nu ai un pistol.

Suna prea dornică, iar Caine ghici la ce se gândea. Gândurile acelui înger erau la fel de uşor de descifrat ca un text în latină.

— N-are şi nici n-o s-o facă, declară el.

— Ce n-am şi ce n-o să fac? se interesă Monk.

— Pistol, şi n-ai s-o omori, răspunse răspicat Caine.

— Nu, nu, în nici un caz, îi dădu Monk dreptate. Caine, sper că n-

ai uitat de cursă, nu?

— Nu, n-am uitat.

Întorcându-se spre Jade, Caine o întrebă:

— Va veni trăsura înapoi să te ia?

Jade îl privi cu exasperare evidentă.

— Am tocmit o birjă, îi răspunse ea. Nu mă aşteptam să mă întorc acasă în noaptea asta.

Îşi desprinse braţul din mâna lui şi-şi luă de jos traista mare, cenuşie.

— Toate lucrurile mele sunt aici. Am venit direct de la ţară, adăugă ea.

— Ţi-ai lăsat lucrurile în stradă, ca să ţi le poată fura primul trecător?

— Asta şi voiam, răspunse ea, vorbindu-i ca un profesor cu un şcolar care anume refuză să înţeleagă. Speram ca hainele mele să ajungă pe mâna vreunui sărman. Nu mai aveam nevoie de ele, după ce dumneata mă omo...

— Destul! mârîi Caine. N-ai să mai pomeneşti nimic de omor. Ai înţeles?

Jade nu-i răspunse destul de repede, iar Caine o trase de păr. Fata scoase un ţipăt ascuţit, chiar în clipa când Caine îi observă umflătura mare de deasupra urechii.

— Dumnezeule, Jade, ce-ai păţit acolo?

— Nu pune mâna, îi ceru ea, când Caine încercă să-i pipăie cucuiul. Mă doare.

— Nici nu mă mir. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Mi-am prins tocul botinei de covor, în casa fratelui meu, şi m-am rostogolit pe scară, îi explică ea. M-am lovit cu capul de balustradă. Mi-a luat tot vântul din pânze.

„Vântul din pânze"? Lui Caine i se păru o vorbă destul de ciudată, dar nu stătu să se gândească.

— Puteai să mori, declară el. Mereu eşti atât de neatentă?

— Nu sunt niciodată neatentă. De obicei, mă port ca o lady. Doamne, ce grosolan mai vorbeşti, încheie ea.

— Şi după ce-ai căzut ce s-a întâmplat? se interesă Monk.

Jade ridică din umeri.

— Am ieşit la o plimbare, ca să-mi limpezesc minţile. Şi atunci, s-au luat după mine, desigur.

— Desigur? repetă Monk.

— S-au luat? întrebă şi Caine în acelaşi timp.

Jade îi privi încruntată pe amândoi.

— Oamenii pe care i-am văzut ucigându-l pe gentlemanul acela îmbrăcat elegant. Pentru numele lui Dumnezeu, fiţi atenţi la ce vă vorbesc! Sunt sigură că v-am mai spus.

Monk clătină din cap.

— Iar eu sunt la fel de sigur că nu ne-ai spus, duduie. Ne-am fi amintit.

— Ai asistat la o crimă? Nu, Jade, mai mult ca sigur că n-ai pomenit nimic despre asta.

— Ei bine, am vrut să vă spun, murmură ea, nemulţumită. V-aş fi explicat totul, dacă nu mă zăpăceaţi contrazicându-mă tot timpul. Aşa că, vedeţi, totul e din vina voastră, fiindcă m-aţi făcut să-mi pierd şirul gândurilor. Da, numai voi sunteţi de vină.

— Ai asistat la crimă înainte, sau după ce te-ai lovit singură la cap? vru să ştie Caine.

— Crezi că cel omorât era un gentleman cu titlu nobil? îl întrebă Monk.

— Nu m-am lovit singură, se răsti Jade. Şi s-a întâmplat înainte... Ba nu, după. Cel puţin, cred că s-a întâmplat după ce am căzut. Of, acum nu-mi mai aduc aminte. Iar mă doare capul. Mai lasă-mă cu toate întrebările astea, domnule.

Caine se întoarse spre cârciumar.

— Abia acum încep să înţeleg.

O privi pe Jade din nou.

— Aveai mantaua pe tine când s-a întâmplat accidentul ăsta?

— Da, răspunse ea, nedumerită. Dar ce legătură are...

— Ţi-ai rupt mantaua şi te-ai lovit la faţă când ai căzut, nu- i aşa?

Vorbea pe un ton prea condescendent ca să-i fie pe plac.

— Spune-mi ce anume crezi că ai început să înţelegi.

— E foarte simplu, de fapt. Te-ai lovit la cap, Jade. Acum nu gândeşti logic, deşi trebuie să recunosc că majoritatea femeilor nu judecă logic niciodată. Totuşi, cu multă odihnă şi îngrijire, peste câteva zile îţi vei da seama că mintea ta îţi joacă farse. Iar atunci, nu vei mai avea altă grijă decât ce rochie să-ţi pui pentru balul următor.

— Nu-mi joacă nici o farsă mintea! strigă ea.

— Eşti zăpăcită de cap.

— Nu-s zăpăcită nici de cap, nici de nimic!

— Nu mai striga! îi ordonă Caine. Dacă te gândești, numai, la ce-am să...

Renunţă, când o văzu clătinând din cap a refuz.

— Acum eşti prea tulburată ca să discut cu tine raţional. Vom aştepta până ai să-ţi mai revii.

— Are dreptate, duduie, şopti Monk. Dacă ai fi văzut cu adevărat cum era ucis un gentleman cu titlu nobil, până acum vestea ar fi ajuns şi-n cartierul ăsta. Cei care au săvârşit fapta s-ar fi lăudat cu iscusinţa lor. Ascultă ce-ţi zice Caine,
știe eI ce e mai bine.

— Dar dacă voi credeţi că mi se pare doar că aş fi în pericol, atunci

nu e nevoie să mă apăraţi, nu-i aşa?

— A, ba da, replică el. Numai că acum ştiu împotriva cui te apăr.

Înainte ca Jade să-i pună altă întrebare, continuă:

— Vrei, nu vrei, până nu-ţi revii reprezinţi o ameninţare. Nu-mi îngăduie conştiinţa să te las singură.

Cu un zâmbet blând, adăugă:

— Cred că s-ar putea spune că te apăr de tine însăţi, Jade. Şi acum, dă-mi traista. Am să ţi-o duc eu.

Jade încercă să ridice traista înaintea lui Caine, şi începură să tragă amândoi de ea. Caine câştigă.

— Ce Dumnezeu ai aici? întrebă el. E mai grea decât tine.

— Toate lucrurile mele. Dacă sunt prea grele pentru dumneata, le duc cu plăcere.

Caine clătină din cap, luându-i traista din mână.

— Vino cu mine. Trăsura mea aşteaptă două străzi mai încolo. Ar trebui să fii acasă, în pat la ora asta.

Jade se opri brusc.

— În patul cui, Caine?

Oftatul lui fu suficient de zgomotos ca să-i trezească pe beţivii prăvăliţi pe maidane.

— Într-al tău propriu şi personal, răspunse el răstit. Virtutea ta e în siguranţă. Nu mă culc cu fecioare şi-n nici un caz nu poftesc la tine.

Crezuse că promisiunea lui vehementă de a o lăsa în pace avea s-o uşureze. Nu minţea decât pe jumătate, desigur.

Ar fi vrut s-o sărute, dar nu era sigur dacă nu cumva doar ca să aibă linişte câteva secunde.

— Asta-i o regulă a ta? îl întrebă Jade. Să nu te culci cu fecioare?

Părea amarnic jignită. Caine nu ştiu ce să înţeleagă din reacţia ei.

— Este, răspunse el. Şi nu mă culc nici cu femei bătute-n cap care nu-mi plac prea mult, dulceaţă, aşa că eşti în deplină siguranţă cu mine.

În timp ce rostea aceste cuvinte neruşinate, îndrăzni să-i zâmbească.

— Cred că încep să te urăsc, bombăni ea. Ei bine, şi tu eşti al dracului de în siguranţă cu mine, Caine. Nici moartă nu te-aş lăsa să mă atingi.

— Perfect.

— Da, e prefect, repetă ea, hotărâtă să aibă ultimul cuvânt. Şi dacă mai tragi mult de mine, am să-ţi urlu numele fără să mă mai opresc până vin autorităţile să te aresteze, Pagan.

— Nu sunt Pagan.

— Ce?

Fu cât pe ce să cadă de pe picioare. Caine o prinse de braţe.

— Am spus că nu sunt Pagan.

— Atunci, cine Dumnezeu eşti?

Ajunseseră la trăsură, dar Jade refuză să îl lase ajutată să urce până nu-i răspundea la întrebare. Îi tot dădea peste mâini.

Caine cedă. Îi aruncă vizitiului traista, apoi se întoarse iar spre ea.

— Mă numesc într-adevăr Caine. Sunt Marchizul de Cainewood. Acum ai de gând să te urci în trăsură. Nu e nici locul şi nici momentul pentru discuţii prelungite. Pe drum, am să-ţi explic totul.

— Îmi promiţi?

— Promit, mârîi el gros.

Nu părea să-l creadă. Îşi încrucişă braţele pe piept.

— Să-ţi fie ruşine, Caine. Tot timpul ăsta te-ai dat drept acel pirat nobil...

— Ticălosul ăla o fi în multe feluri, Jade, dar sigur nu-i nobil.

— Cum poţi şti? Sunt sigură că nici măcar nu l-ai întâlnit vreodată. Ai o viaţă atât de nefericită încât trebuie să te prefaci că...

Expresia de pe chipul lui deveni la fel de încordată ca mâna cu care o strângea de braţ, retezându-i cuvintele.

Sub ochii ei, Caine îşi smulse floarea de la rever şi o aruncă pe jos. Deloc blând, o ridică pe Jade în braţe şi o azvârli în trăsură.

După ce trăsura se puse în mişcare, înăuntru se făcu întuneric. Jade nu avea cum să vadă cât de încruntat stătea, şi se simţea foarte uşurată.

Nici el nu-i vedea zâmbetul.

Un timp, merseră în tăcere. Jade profită de răgaz ca să se mai liniştească.

— De ce te-ai dat drept Pagan?

— Ca să-l prind.

— Dar de ce?

— Mai târziu, o repezi el. Am să-ţi povestesc totul mai târziu, e-n regulă?

Caine era sigur că tonul lui aspru avea s-o descurajeze să-i mai pună şi alte întrebări. Se înşela.

— Eşti furios fiindcă te-am făcut să-ţi întrerupi pânda, nu- i aşa?

În oftatul lui se distinse enervarea.

— Nu m-ai făcut să-mi întrerup nici o pândă. Poate că până acum am eşuat, dar după ce mă ocup de problema ta, am să mă întorc. Nici o grijă, Jade, n-am să dau greş.

Nu era deloc îngrijorată, dar nu-i putea spune asta. Caine nu dăduse greş. Nu, intrase în tavernă ca să-l scoată pe Pagan din ascunzătoare.

Şi tocmai asta făcuse.

Jade îşi jucase bine rolul. Fratele ei urma să fie foarte mulţumit.

Capitolul 3

Lacrimile aduseseră o contribuţie folositoare. Jade fusese aproape la fel de surprinsă ca şi Caine de acea ieşire emoţională spontană, dar nu se ruşina deloc pentru felul cum se purtase.

Vremurile disperate cereau întotdeauna măsuri disperate. Cel puţin, aşa îi plăcea să spună unchiul ei adoptiv, Black Harry. Şi avea să râdă cu poftă. De când erau împreună, niciodată n-o văzuse plângând, nici chiar când duşmanul lui, McKindry, o bătuse cu biciul.

Lovitura o arsese ca focul, dar nu scosese nici un scâncet. McKindry apucase să dea doar o dată, înainte ca Harry să-l arunce peste bord. Unchiul ei era atât de furios, încât sărise şi el în apă, să-l omoare.

Dar McKindry înota mult mai bine, şi ultima dată fusese văzut îndreptându-se spre ţărmul francez.

Desigur, Black Harry s-ar fi înfuriat la fel de tare şi dacă afla cu ce se ocupa Jade acum. I-ar fi pus pielea pe băţ.

Nu-i putuse explica planul, n-avusese timp să se ducă pe insula lui ca să-l informeze ce hotărâse. Iar timpul avea o importanţă esențială. Era în joc viaţa lui Caine.

Jade ştia totul despre Marchizul de Cainewood. Era un personaj cam contradictoriu. Caine era un om de lume, de-a dreptul pătimaş, dar mai era şi onorabil. Îi citise dosarul din scoarţă-n scoarţă şi-şi întipărise în minte fiecare amănunt. Avea darul neobişnuit de a memora orice de la prima lectură. Deşi i se părea o facultate cam ciudată, recunoştea că îi venise la îndemână cu această ocazie.

Obţinerea impresionantului dosar al lui Caine de la Departamentul de Război fusese dificilă, dar nu imposibilă. Desigur, informaţiile erau sigilate şi încuiate. Jade se mândrea cu îndemânarea de a putea să descuie orice broască făurită vreodată. Reuşise să ia dosarul lui Caine dintr-a treia încercare.

Mare păcat că nici una dintre informaţiile consemnate nu menţiona faptul tulburător că era un diavol atât de chipeş. Termenul „necruţător" fusese folosit cu dărnicie prin toate relatările despre activităţile lui, dar nicăieri nu apăruseră atributele „atrăgător" sau „fermecător". În dosar nu scria nici că era atât de înalt.

Jade îşi amintea cât de stânjenită se simţise când îi citise numele operativ. Superiorii lui îl numeau Hunter. După ce parcursese tot dosarul, înţelesese de ce era poreclit „Vânătorul". Caine nu se lăsa niciodată. Cu ocazia unui incident, când sorţii fuseseră totalmente împotriva lui, continuase să-şi urmărească adversarul cu răbdarea şi tenacitatea unui veteran - şi, în cele din urmă, izbândise.

Caine se retrăsese din activitate în ziua când fusese informat despre moartea fratelui său, Colin.

Conform ultimei însemnări făcute de superiorul lui, un om numit Sir Michael Richards, tatăl lui Caine sprijinise demisia. Ducele de Williamshire tocmai îşi pierduse un fiu pentru ţară şi n-avea de gând să-l piardă şi pe al doilea. Mai scria şi că, până în acea zi, Caine nu avusese idee că şi fratele lui mai tânăr lucrase pentru guvern.

Caine şi Colin proveneau dintr-o familie numeroasă. Caine era fratele cel mai mare. Cu totul erau şase copii: doi fii şi patru fiice.

Copiii erau foarte protectori unii cu ceilalţi şi cu părinţii lor. Peste tot prin dosarul lui Caine se repeta faptul că avea o fire protectoare.

Dacă el considera acest lucru un defect sau o virtute, pentru Jade nu avea nici o importanţă. Nu făcuse decât să folosească informaţia ca să obţină ceea ce dorea.

Fusese pregătită să-l placă pe Caine, desigur. În fond, era fratele lui Colin, iar ea ţinea foarte mult la Colin, de când îl pescuise din ocean, iar el îi spusese ca mai întâi să-şi salveze fratele. Da, se aşteptase să-l placă, dar nu fusese deloc pregătită să se simtă atrasă fizic de el. I se întâmpla pentru prima dată, şi o îngrijora, căci ştia că putea s-o copleşească, dacă-i dădea ocazia.

Se apăra imaginându-şi că-i displăcea lui Caine din toate punctele de vedere. Când nu se smiorcăia ca un copil, încerca să nu uite să se plângă cât mai des. Cei mai mulţi bărbaţi nu puteau suferi femeile indisciplinate, nu?

Cel puţin aşa spera. Împrejurările o sileau să stea cu Caine două săptămâni, apoi totul avea să se sfârşească. Urma să se întoarcă la viaţa ei - iar el, probabil, la femeile lui.

Era obligatoriu să creadă că o proteja. Numai aşa îl putea ţine la adăpost. Opiniile lui despre inferioritatea femeilor, influenţate fără îndoială de cele patru surori mai mici, îi uşurau mult planul. Totuşi, Caine mai era şi un om foarte perspicace.

Experienţa îi cizelase instinctele. Din acest motiv, Jade le poruncise oamenilor ei s-o aştepte lângă casa de la ţară a lui Caine. Aveau să se ascundă în pădurea din jur. După ce soseau acolo, ei urmau să-i acopere spatele.

La originea acelei trădări stătuseră scrisorile, desigur, iar acum îşi dorea să nu le fi găsit niciodată. Faptele erau consumate, îşi reaminti, ea. Regretele nu-i foloseau la nimic.

Pentru Jade, totul era foarte clar. Totul începuse când îi arătase fratelui ei, Nathan, scrisorile tatălui lor, iar acum trebuia să îndrepte lucrurile.

Îşi alungă grijile din minte. Involuntar, îi lăsase lui Caine un răgaz de gândire. Tăcerea putea acţiona în defavoarea ei. Trebuia să-l ţină ocupat... şi cu garda jos.

— Caine? Ce crezi...

— Taci, scumpo, ordonă Caine. Auzi...

— Cârâitul acela ciudat? Tocmai despre el voiam să te întreb, replică ea.

— E mai mult ca un scrâşnet continuu... MilIer! strigă el pe fereastră. Opreşte, trăsura.

Caleaşca se opri brusc, tocmai în clipa când roata din spate se rupse. Jade ar fi căzut la podea, dacă n-o prindea Caine în braţe. O ţinu strâns câteva clipe, apoi şopti:

— Rău a mai picat momentul, nu crezi?

— Aş zice că e mâna cuiva, răspunse ea.

Caine nu comentă.

— Stai în trăsură, Jade, până cobor eu să văd ce se poate face.

— Să ai grijă. S-ar putea să te pândească.

Îi auzi oftatul în timp ce deschidea uşa.

— O să am, îi promise el.

Imediat ce uşa se închise în urma lui, Jade o deschise pe cealaltă şi coborî. Vizitiul se dădu şi el jos, lângă stăpânul lui.

— Nu pot să pricep, mi'lord. Mereu mă uit la roți să fiu sigur că ţin.

— Nu te fac vinovat de nimic, Miller, răspunse Caine. Suntem pe marginea străzii, aşa c-o putem lăsa aici peste noapte. Deshamă calul. Am să...

Se întrerupse, când o observă pe Jade. Apăruse de după trăsură, cu un pumnal în mână. Fu cât pe ce să izbucnească în râs.

— Bagă-I la loc, Jade. Să nu te tai.

Jade vârî cuţitul în teaca din căptuşeala rochiei.

— Suntem ţinte uşoare, Caine, aşa cum stăm aici, la discreţia oricui.

— Atunci, urcă-te la loc în trăsură.

Se prefăcu că nu-l auzise.

— Miller? Ce crezi, o fi umblat cineva la roată?

Birjarul se lăsă pe vine lângă osie.

— Aş zice că da, murmură el. Mi'lord, aici şi-a băgat nasu' careva! la-n te uită la crestăturile făcute-n şipca asta!

— Şi-acum ce-o să facem? îl întrebă Jade pe Caine.

— Mergem cu calul, răspunse el.

— Dar bietul Miller? S-ar putea să-l atace, după ce plecăm noi.

— N-o să am nimica, domniţă, replică vizitiul. Am la mine-o ploscă mare de brandy să-mi ţie de cald. O să şez în trăsură până vine Broley să mă ia.

— Cine-i Broley?

— Unul dintre tigri, răspunse Miller.

Jade nu ştiu ce să creadă.

— Eşti prieten cu animalele?

Caine zâmbi.

— Broley lucrează pentru mine, îi explică el. Am să-ţi spun totul mai târziu.

— Ar trebui să oprim o birjă, propuse Jade. Atunci, am putea merge cu toţii, fără să mai avem grija lui Miller.

— La ora asta? Mă îndoiesc că mai circulă birjele.

— Dar frumoasa tavernă a lui Monk? N-am putea să ne întoarcem acolo şi să aşteptăm până se luminează?

— Nu, răspunse Caine. Monk a închis şi s-a dus acasă, de-acum.

— Şi-am ajuns destul de departe de „Ne'er Do Well", domniţă, adăugă şi Miller.

Când vizitiul se duse să deshame calul, Jade îl apucă pe Caine de mână şi se trase mai aproape de el:

— Caine? şopti ea.

— Da?

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat cu roata frumoasei tale trăsuri. S-ar putea să fie aceiaşi oameni care...

— Taci acum, îi şopti el. O să fie bine.

— De unde ştii c-o să fie bine?

Părea atât de speriată, încât Caine simţi nevoia s-o liniştească.

— Mi-o spune instinctul, se lăudă el. Nu te lăsa stăpânită de imaginaţie, dulceaţă. Nu e decât...

— Prea târziu! îl întrerupse Jade. O, Doamne, iar îmi joacă farse imaginaţia!

Împuşcătura răsună chiar în clipa când se aruncă peste el, îmbrâncindu-l într-o parte.

Plumbul trecu pe lângă capul lui Caine, mai-mai să-l atingă. Îl auzi şuierând pe la ureche.

Deşi era convins că o făcuse fără intenţie, Jade îi salvase viaţa.

Caine o strânse şi mai tare de mână, îi strigă lui Miller să se adăpostească, apoi o împinse pe Jade în faţa lui, ca s-o apere cu trupul lui masiv, şi o luă la fugă.

Mai răsunară câteva focuri de pistol. Caine părea să cunoască foarte bine zona. O purtă pe Jade printr-un labirint de străduţe şi ulicioare, până când fata începu să simtă un junghi îngrozitor în coaste, care-i tăia respiraţia. Când se poticni, Caine o luă în braţe fără să încetinească pasul.

Continuă să alerge la fel de repede, mult timp după ce sunetele urmăririi încetară. Când ajunseră în mijlocul vechiului pod peste Tamisa, se opri în sfârşit să se odihnească.

Caine se rezemă de balustrada şubredă, strângând-o la piept.

— A fost cât pe-aci... La naiba, în noaptea asta m-au lăsat instinctele. Nici o clipă nu m-am aşteptat.

Vorbea normal, fără să gâfâie deloc. Jade era uimită de rezistenţa lui. Inima ei continua să bubuie de efort.

— Alergi mult pe străzi şi uliţe, Caine? îl întrebă.

O privi nedumerit.

— Nu, de ce?

— Nu ţi-ai pierdut deloc suflul. Şi nici măcar o dată n-am nimerit în vreo fundătură. Cunoşti drumurile prin oraşul ăsta, nu-i aşa?

— Cred că da, răspunse el ridicând din umeri; continua s-o ţină în braţe.

— Acum poţi să mă laşi jos. Sunt sigură că ne-au pierdut urma.

— Eu nu-s chiar atât de sigur, replică alene Caine.

— Ţi-am mai explicat o dată că nu-mi place fiu atinsă, domnule.

Făcu o pauză, privindu-l cu severitate, apoi îl întrebă:

— Nu cumva dai vina pe mine fiindcă te-au înşelat instinctele, nu-i aşa?

— Nu, n-am să dau vina pe tine. Jade, pui cele mai afurisite întrebări.

— N-am chef să mă cert cu dumneata acum. Prezintă-ţi doar scuzele, şi am să te iert.

— Să-mi prezint scuzele? repetă el, neîncrezător. De ce?

— Fiindcă ai crezut că am o imaginaţie prea bogată. Fiindcă mi-ai spus că-s zăpăcită şi, în primul rând, fiindcă ai fost teribil de bădăran când mi-ai spus toate aceste lucruri jignitoare.

Caine nu se scuză, dar îi zâmbi. Jade îi observă gropiţa fermecătoare din obrazul stâng, iar inima începu să-i bată iar nebuneşte.

— Stăm pe un pod, în mijlocul celui mai rău famat cartier din Londra, fugăriţi de o bandă de ucigaşi, şi nu te poţi gândi decât la scuzele mele? Dulceaţă mică, eşti nebună de legat.

— Eu nu uit niciodată să mă scuz când fac ceva rău, preciză ea.

Caine o privi exasperat, iar Jade nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Doamne, chipeş mai era, ticălosul! Lumina lunii îi îmblânzea trăsăturile aspre, iar expresia lui încruntată n-o mai deranja aproape deloc. Voia să-l vadă zâmbind din nou.

— Jade? Ştii să înoţi?

Îi privea atentă gura, spunându-şi că avea cei mai frumoşi dinţi albi pe care-i văzuse vreodată.

Caine o zgâlţâi.

— Ştii să înoţi? repetă el, pe un ton mai insistent.

— Da, răspunse Jade, căscând. Ştiu să înot. De ce întrebi?

Drept răspuns, Caine o luă pe umăr şi începu să escaladeze balustrada podului. Părul ei lung îi ajungea până la cizme. Lui Jade i se tăie respiraţia când Caine o aruncă pe umăr, dar îşi reveni imediat.

— Ce mama dracului faci? strigă ea, apucându-l de haină. Lasă-mă

jos.

— Au blocat capetele podului, Jade. Respiră adânc, scumpo. Vin şi eu imediat.

Nu avu timp decât să-i strige „Nu!", apoi scoase un răcnet de indignare. Ecoul ricoşă din negreala ca de cerneală, când Caine o aruncă peste balustradă.

Dintr-o dată, Jade se pomeni zburând ca un disc în vântul tăios. Continuă să ţipe până atinse cu posteriorul apa rece, când îşi aminti să închidă gura, cu o clipă înainte de a-i dispărea capul sub suprafaţă. Ieşi imediat, bolborosind, dar închise gura din nou, simţind duhoarea care o înconjura.

Jură să nu se înece în mizeria aceea. Nu, avea să rămână în viaţă până-şi găsea noul protector şi-l îneca ea pe el mai întâi.

Apoi simţi ceva atingându-i piciorul şi o cuprinse o spaimă cumplită. Buimăcită cum eră, nu se îndoia că o atacau rechinii.

Deodată, Caine apăru lângă ea. O cuprinse cu un braţ de mijloc şi lăsă curentul puternic să-i tragă pe sub pod, îndepărtându-i de duşmanii care-i urmăreau.

Jade tot încerca să i se urce pe umeri.

— Stai nemişcată! îi ordonă el.

Îl cuprinse cu braţul pe după gât.

— Rechinii, Caine, şopti ea. Au să ne prindă.

Spaima din vocea ei şi forţa cu care-l strângea îi dădură de înţeles că mai avea puţin şi-şi pierdea controlul.

— Nu e nici un rechin pe-aici, răspunse el. Nici o fiinţă n-ar putea trăi mult timp în apa asta.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur. Mai rezistă doar puţin, dulceaţă. O să ieşim din lăturile astea cât ai clipi.

Glasul lui liniştitor o mai calmă puţin. Încă mai încerca să-l sugrume, dar slăbise strânsoarea.

Plutiră cam o milă pe meandrele râului, până când Caine o trase la mal, pe o pantă înverzită. Jade era prea înfrigurată şi nefericită ca să-l dojenească.

Nu putea nici măcar să se smiorcăie ca lumea. Îi clănţăneau prea tare dinţii.

— Miros a peşte mort, se bâlbâi ea jalnic.

— Într-adevăr, fu Caine de acord, amuzat.

— Şi tu la fel, băi... băi prefăcutule!

— Prefăcut? repetă el, scoţându-şi haina şi aruncând-o la pământ. Ce vrei să spui cu asta?

Jade încerca să-şi stoarcă de apă poalele rochiei. Părul îi acoperea aproape toată faţa. Se opri să şi-l dea la o parte din ochi.

— Nu e cazul să faci pe nevinovatul cu mine, mormăi ea.

Se lăsă păgubaşă, acceptând faptul neplăcut că rochia era acum mai grea decât ea, şi-şi cuprinse trupul cu braţele, încercând să se încălzească. Dârdâind, adăugă:

— Te-ai prefăcut că eşti piratul Pagan. El n-ar fi aruncat niciodată o lady în Tamisa.

— Jade, am făcut tot ce puteam, se apără Caine.

— Mi-am pierdut pelerina! exclamă ea.

— Am să-ţi cumpăr alta.

— Dar arginţii mei erau în pelerină! Ei?

— Ei, ce?

— Du-te şi adu-mi-o.

— Poftim?

— Am zis să mi-o aduci, ordonă ea din nou. Eu am să te aştept aici.

— Nu poţi vorbi serios.

— Ba vorbesc foarte serios, replică Jade. N-am plutit mai mult decât o milă, Caine. Ar trebui s-o poţi găsi cât ai bate din palme.

— Nici nu mă gândesc.

— Nici dacă te rog?

— În veci n-aş mai găsi-o. Probabil e pe fundul apei.

Jade se şterse la colţurile ochilor.

— Poftim, acum am ajuns o sărăntoacă, şi numai tu eşti de vină!

— Nu-ncepe! îi porunci el, văzând că iar era la un pas de lacrimi. Nu e momentul să te plângi sau să faci istericale, deşi se pare că la altceva nu te pricepi.

Îi observă expresia indignată şi zâmbi. Începea să-şi revină.

— Mai ai pantofii în picioare, sau va trebui să te duc în braţe?

— De unde să ştiu eu? Nici nu-mi mai simt picioarele.

— Păi uită-te, fir-ar să fie!

— Da, fir-ar să fie, mormăi ea, privind în jos. Îi mai am. Ei bine? Îţi prezinţi scuzele, sau nu?

— Nu, răspunse răspicat Caine. N-am de gând să-mi cer iertare. Şi vorbeşte mai încet, Jade. Vrei să ne trezim cu toţi borfaşii din Londra pe cap?

— Nu... şopti ea, apropiindu-se. Caine? Ce-ai fi făcut dacă nu ştiam să înot?

— Acelaşi lucru, dar atunci am fi sărit împreună.

— Eu n-am sărit! protestă Jade Of, lasă. Mi-e frig, Caine? Acum ce-o să facem?

O luă de mână şi porni în susul malului.

— Vom merge până la casa din oraş a prietenului meu. E mai aproape decât a mea.

— Caine, ţi-ai uitat haina.

Fără a-i lăsa timp să-i spună să renunţe Jade alergă înapoi, îi luă vestonul, îl stoarse de apă cât putu, apoi reveni grăbită. Îşi aruncă iar

părul din ochi, în timp ce Caine o cuprindea cu brațul pe după umeri.

— Arăt îngrozitor, nu-i aşa?

— De mirosit, miroşi şi mai îngrozitor, replică vesel Caine.

O strânse afectuos, apoi remarcă:

— Totuşi, aş spune că e mai degrabă carne stricată, decât peşte alterat.

Jade începu să icnească, gata să vomite. Caine îi acoperi gura cu mâna.

— Dacă-ţi dai cina pe jos acum, am să mă supăr foarte tare. Şi-aşa am destule pe cap. Să nu-ndrăzneşti să-mi complici şi mai mult situaţia, vărsând.

Jade îl muşcă de mână, alegându-se cu libertatea şi încă o blasfemie.

— N-am mâncat nimic de cină, anunţă ea. Voiam să mor pe stomacul gol.

— Încă mai ai şanse, mormăi Caine. Şi-acum, termină cu vorba şi lasă-mă să gândesc... De ce naiba voiai să mori pe stomacul gol? nu putu el abţine să întrebe.

— Unor oameni li se face rău când le e frică. Mă gândeam că s-ar fi putut să, ştii... în faţa mo... ,of, lasă. Nu voiam să apar în faţa Creatorului într-o rochie murdară, atâta tot.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să întreb, replică el. Ascultă, când ajungem acasă la Lyon, poţi face o baie fierbinte. Atunci ai să te simţi mai bine.

— Lyon e băgăreţul ăla de prieten pe care l-a pomenit Monk.

— Nu e nici un băgăreţ.

— Monk a spus că va afla ce ţi s-a întâmplat în noaptea asta. Mie mi se pare că-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

— O să-ţi placă Lyon.

— Mă cam îndoiesc, dacă ţi-e prieten, ripostă Jade. Totuşi, voi încerca să-l simpatizez.

O vreme, merseră în linişte. Caine era în gardă, iar Jade nu-şi făcea nici pe departe atâtea griji cum părea.

— Caine? După baie, ce-o să facem?

—

Ai să stai jos şi-ai să-mi povesteşti tot ce ți s-a întâmplat.

— Ţi-am spus deja ce mi s-a întâmplat. Dar nu m-ai crezut, nu-i aşa?

— Într-adevăr, recunoscu el. Nu te-am crezut.

— Şi-n plus, ţi-ai format deja o părere defavorabilă despre mine. Tot n-ai să mă crezi orice ţi-aş spune. De ce mi-aş mai da osteneala?

— Nu mi-am format o părere proastă despre tine, răspunse el enervat.

Jade pufni, iar Caine jură să nu provoace o nouă ceartă. O conduse

printr-un labirint de străduțe dosnice, iar când ajunseră la treptele unei case impresionante, de cărămidă roşie, îi venea să plângă de-a binelea.

Un uriaş de om, cu o cicatrice destul de sinistră care-i brăzda fruntea, deschise uşa la bătăile insistente ale lui Caine.

Era clar că se trezise din somn, şi nu se bucura deloc. Jade îi aruncă o singură privire şi se trase mai aproape de Caine.

Omul, probabil Lyon, purta doar o pereche de pantaloni negri. Expresia înfricoşătoare îi fu înlocuită repede de uimire, imediat ce văzu cine era vizitatorul.

— Caine? Ce Dumnezeu... vino înăuntru, îl chemă el repede.

Făcu un pas înainte, cu intenţia de a-i strânge lui Caine mâna, apoi se răzgândi brusc. Era clar că tocmai le simţise mirosul.

Jade era îngrozitor de jenată. Se întoarse să-i arunce o privire încruntată lui Caine, semn că pe el îl considera vinovat, apoi intră în holul pardosit cu dale albe şi negre.

Văzu o femeie frumoasă care cobora grăbită scara. Părul lung, blond argintiu, îi flutura urmă. Era atât de fermecătoare, încât Jade se simți şi mai prost.

Caine făcu grăbit prezentările, în timp ce Jade privea în pământ.

— Ei sunt Lyon şi soţia lui Christina, Jade.

— Ce vi s-a întâmplat? întrebă Lyon.

Jade se răsuci spre el, aruncând în jur cu stropi de apă murdară. Îşi ridică părul din ochi, anunţând:

— M-a aruncat în Tamisa!

— Ce-a făcut?!? întrebă Lyon, cu un uşor zâmbet, căci tocmai observase în părul ei atârnând ceva ca un os de pui.

— Caine m-a aruncat în Tamisa, repetă Jade.

— Nu zău? întrebă Christina, uimită.

Jade se întoarse spre ea.

— Chiar aşa. Şi nici măcar nu şi-a prezentat scuzele pe urmă.

După ce rosti aceste cuvinte, izbucni în lacrimi.

— Numai el e de vină, suspină ea. Mai întâi şi-a pierdut roata de la trăsură, şi pe urmă şi-a pierdut şi instinctele. Planul meu era mult mai bun. Dar e prea încăpăţânat ca să recunoască.

— Nu-ncepe iar! o preveni Caine.

— De ce-ai aruncat-o în Tamisa, sărăcuţa? întrebă Christina, grăbindu-se spre Jade, cu braţele întinse. Cred că eşti îngheţată până la oase, spuse ea cu compasiune.

Când ajunse lângă Jade, se opri brusc, apoi făcu un pas înapoi.

— A fost necesar, răspunse Caine, încercând să ignore privirea încruntată a lui Jade.

— Cred că-l urăsc, îi spuse Jade Christinei. Nu-mi pasă dacă vă e prieten sau nu, adăugă ea cu încă un suspin. Tot un ticălos e.

— Da, poate fi un mare ticălos, îi dădu Christina dreptate. Dar are şi alte calităţi, mai plăcute.

— Încă nu le-am observat, şopti Jade.

Christina strâmbă din nas, trase adânc aer în piept, apoi o cuprinse de talie.

— Vino cu mine, Jade. O să te curăţăm cât ai bate din palme. Cred că în noaptea asta cel mai bine va fi la bucătărie. Lyon? Fă bine şi trezeşte servitorii. Vom avea nevoie de ajutor la încălzitul apei. Dar ce nume neobişnuit ai! reluă ea, spre Jade. E foarte frumos.

— Şi-a bătut joc de numele meu, şopti Jade, destul de tare încât Caine s-o audă.

Caine închise ochii, vexat.

— Nu mi-am bătut joc de numele tău! strigă el. Jur pe Dumnezeu, Lyon, de când am întâlnit-o, femeia asta nu face decât să se plângă şi să se văicărească.

Jade scoase o exclamaţie de indignare, apoi se lăsă condusă de Christina spre partea din spate a casei. Caine şi Lyon le priviră cum se îndepărtau.

— Vezi cum mă insultă, Lady Christina? întrebă Jade. Şi nu i-am cerut decât o mică favoare.

— Şi te-a refuzat? Nu pare genul lui Caine. De obicei, e foarte binevoitor.

— l-am oferit chiar bani de argint, continuă Jade. Acum sunt săracă. Mi-a aruncat şi mantaua în Tamisa. Arginţii erau în buzunar.

Christina clătină din cap, oprindu-se la colț ca să-i arunce lui Caine o privire plină de neplăcere.

— Foarte puţin galant din partea lui, nu-i aşa?

Dădură colţul, în timp ce Jade încuviinţa cu convingere.

— Ce favoare ţi-a cerut? îl întrebă Lyon pe Caine.

— O nimica toată, răspunse tărăgănat prietenul său, aplecându-se să-şi scoată cizmele pline de apă. Nu voia decât s-o omor, atâta tot.

Lyon scoase un hohot de râs, dar se opri când îşi dădu seama că nu glumea.

— Şi voia s-o terminăm până dimineaţă, adăugă Caine.

— Nu se poate.

— A fost de acord ca mai întâi să mă lase să-mi termin brandy-ul.

— Frumos din partea ei.

Cei doi zâmbiră.

— Iar acum, nevastă-ta mă crede un căpcăun, fiindcă am dezamăgit-o pe femeia asta.

Lyon râse din nou.

— Christina nu ştie despre ce favoare era vorba, prietene.

Caine îşi aruncă cizmele în mijlocul holului, apoi puse peste ele şi ciorapii.

— Încă s-ar mai putea să mă răzgândesc şi să-i fac hatârul, cred, remarcă el sec. La naiba, praful s-a ales de cizmele mele cele mai bune.

Lyon se rezemă de arcadă, cu braţele încrucişate pe piept, privindu-l pe Caine cum îşi scotea cămaşa.

— Nu, n-ai putut s-o omori, replică el, adăugând pe un ton blajin: nu vorbea cu adevărat serios, nu-i aşa? Pare destul de timidă. Nu-mi pot imagina...

— A fost martoră la o crimă, îl întrerupse Caine. Iar acum, nişte bandiţi aleargă după ea, să-i închidă gura. Asta-i tot ce ştiu, Lyon, dar imediat ce pot, voi afla toate detaliile. Cu cât îi rezolv problema mai devreme, cu atât voi scăpa mai curând de ea.

Întrucât Caine se încrunta atât de feroce, Lyon încercă să-şi ascundă zâmbetul.

— Te-a scos din minţi de-a binelea, este? întrebă el.

— M-a scos pe dracu'! mormăi Caine. De ce-ai crede că o biată femeie mă poate scoate
din minţi?

— Tocmai ţi-ai scos nădragii la mine-n hol, Caine. De-aia cred că nu mai eşti în toate minţile.

— Am nevoie de un brandy, i-o întoarse Caine, începând să-şi tragă la loc pantalonii.

Christina trecu pe lângă el, îi zâmbi soţului ei apoi îşi continuă drumul pe scară. Nici unul dintre ei nu menţionă faptul că era aproape gol.

Lyon se distra copios. Niciodată nu-şi mai văzuse prietenul într-o asemenea stare.

— Ce-ar fi să intri în bibliotecă. Brandy-ul e pe gheridon. Serveşte-te, până mă ocup eu de baie. Dumnezeule, groaznic mai miroşi.

Caine se conformă. Brandy-ul îl încălzi puţin, iar focul pe care-l aprinse în cămin îi alungă şi restul frigului din oase.

Christina o lăsă pe Jade singură, după ce albia fu umplută cu apă fierbinte. O ajutase deja să se spele pe cap, într-o găleată cu apă caldă cu parfum de trandafiri.

Jade îşi scoase repede hainele ude. Avea degetele amorţite de frig, dar avu grijă să-și scoată cuţitul din teaca ascunsă în căptuşeală. Îl puse pe scaun, lângă copaie, pentru cazul că cineva încerca să se strecoare pe la spate, apoi intră în apă şi scoase un oftat de plăcere.

Își frecă de două ori tot trupul, înainte de a se simţi din nou curată. Christina intră în bucătărie tocmai când Jade se ridica în picioare. Întrucât stătea cu spatele spre ea, îi observă imediat cicatricea lungă de la baza spinării şi scoase o exclamaţie de surprindere.

Jade înhăţă pătura de pe spătarul scaunului, şi-o înfăşură pe trup, apoi ieşi din apă, întorcându-se spre Christina.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea, ştiind că-i văzuse cicatricea.

Christina clătină din cap. Apoi văzu pumnalul pe scaun şi se apropie să-l vadă mai bine. Jade roşi jenată, căutând o, explicaţie logică a motivului pentru care o lady purta o asemenea armă, dar era prea obosită ca să-i vină în minte minciună credibilă.

— Al meu e mult mai ascuţit.

— Poftim? întrebă Jade, convinsă că nu auzise bine.

— Cuţitul meu e mult mai ascuţit, o lămuri Christina. Folosesc o gresie specială. Vrei să și-l ascut şi pe al tău?

Jade dădu din cap.

— Dormi cu el alături, sau sub pernă? întrebă Christina în continuare, pe cel mai firesc ton.

— Sub pernă.

— Şi eu. Aşa e mult mai uşor să-l iei, nu?

— Da, dar de ce...

— Am să-l duc sus şi ţi-l voi pune sub pernă, îi promise Christina. Iar dimineaţă, am să ţi-l ascut.

— Eşti foarte bună, şopti Jade. Nu ştiam că şi alte doamne poartă la ele cuţite.

— Cele mai multe, nu, ridică uşor din umeri Christina, după care îi dădu lui Jade o cămaşă de noapte albă şi un şal, ajutând-o să se îmbrace. Şi nici eu nu mai dorm cu pumnalul sub pernă. Acum mă apără Lyon. Cu timpul, cred că şi tu ai să renunţi la cuţit. Da, aşa cred.

— Serios?

Jade încerca să-i înţeleagă comentariile.

— De ce?

— Destinul, şopti Christina. Desigur, mai întâi va trebui să înveţi să ai încredere în Caine.

— Imposibil, izbucni Jade. Eu n-am încredere în nimeni.

Văzându-i expresia surprinsă, bănui că vorbise pe un ton prea vehement.

— Lady Christina, nu sunt deloc sigură că ştiu la ce te referi. Abia dacă-l cunosc pe Caine. De ce-aş învăţa să am încredere în el?

— Te rog, nu e nevoie să mă numeşti Lady Christina. Acum, stai lângă foc, până te pieptăn.

Trase scaunul spre vatră, apoi o ajută pe Jade să se aşeze.

— Nu am multe prietene în Anglia.

— Nu?

— Eu sunt de vină, îi explică ea. N-am destulă răbdare. Aici, doamnele sunt foarte pretenţioase. Tu, însă, eşti altfel.

— De unde ştii?

— Pentru că ai cuţit. Vrei să-mi fii prietenă.

Jade ezită aproape un minut, înainte de a răspunde.

— Atâta timp cât şi tu vei dori să fim prietene, Christina, şopti ea.

Christina o privi.

— Crezi că, după ce voi şti totul despre tine, am să mă răzgândesc, nu-i aşa?

Noua ei prietenă ridică din umeri. Christina observă că-şi ţinea mâinile încleştate strâns în poală.

— N-am timp de prietene, izbucni Jade.

— Ţi-am observat cicatricea de pe spate, şopti Christina. N-am să-i spun lui Caine de spre ea, desigur, dar o va observa când o să se culce cu tine. Porţi pe trup un semn de mare cinste, Jade.

Jade ar fi sărit de pe scaun, dacă Christina n-ar fi ţinut-o de umeri cu forţa.

— N-am vrut să te jignesc, se grăbi ea s-o asigure. Nu trebuie să te ruşinezi cu...

— Caine n-o să se culce cu mine, ripostă Jade. Christina, nici măcar nu-mi place.

Christina îi zâmbi.

— Acum suntem prietene, nu?

— Da.

— Atunci, pe mine nu mă poţi minţi. Îţi place Caine. Ţi s-a văzut în ochi, când te-ai uitat la el. A, erai încruntată, dar totul era o prefăcătorie, nu? Cel puţin, recunoaşte că-l găseşti chipeş. Toate doamnele îl consideră foarte atrăgător.

— Aşa şi este... oftă Jade. E un muieratic, nu?

— Lyon şi cu mine nu l-am văzut niciodată de două ori cu aceeaşi femeie, recunoscu Christina. Cred aşadar că poate fi numit muieratic. Nu aşa sunt mai toţi, până le vine vremea să se aşeze la casa lor?

— Nu ştiu, replică Jade. Nici eu n-am avut mulţi prieteni bărbaţi. Pur şi simplu nu am timp pentru aşa ceva.

În sfârşit, Christina luă peria şi începu să descâlcească buclele lucioase ale lui Jade.

— În viaţa mea n-am văzut un păr mai frumos. Îţi strălucesc prin el fire de foc roşu.

— O, ba tu ai păr frumos, nu eu! protestă Jade. Bărbaţii preferă doamnele cu păr auriu, Christina.

— Destinul... i-o întoarse Christina, schimbând complet subiectul. Am senzaţia că tocmai l-ai întâlnit pe al tău, Jade.

N-o lăsa inima s-o contrazică. Părea atât de sinceră...

— Dacă aşa spui tu...

Christina îi observă umflătura din partea laterală a capului, iar Jade îi povesti ce i se întâmplase. Se simţea vinovată pentru că o minţea, la fel ca şi pe Caine înainte, dar ştia că avea motive justificate. Adevărul n-ar fi făcut decât s-o tulbure pe noua ei prietenă.

— A trebuit să fii războinică, nu-i aşa, Jade? întrebă Christina cu compasiune.

— Ce să fiu?

— Războinică, repetă ea.

Încerca să-i împletească părul, dar era încă prea umed, aşa că puse peria jos, aşteptând să-i răspundă.

— Ai fost mult timp singură pe lume, nu-i aşa? întrebă ea. De-asta n-ai încredere-n nimeni.

Jade ridică din umeri.

— Poate, şopti ea.

— Ar fi timpul să mergem la bărbaţii noştri.

— Lyon e bărbatul tău, dar Caine nu-i al meu, protestă Jade. Aş prefera să mă duc la culcare, dacă nu te superi.

Christina clătină din cap.

— Caine şi-a făcut şi el baia, şi s-a înviorat. Ştiu că amândoi vor dori să-ţi pună unele întrebări înainte de a te lăsa să te odihneşti. Bărbaţi pot fi foarte încăpăţînaţi, Jade. E mai bine s-o laşi pe-a lor, din când în când. Aşa, te descurci mult mai uşor cu ei. Ai încredere-n mine. Ştiu ce vorbesc.

Jade îşi legă cordonul şalului şi o urmă pe Christina. Încerca să-şi limpezească minţile pentru confruntarea inevitabilă care o aştepta. Imediat ce intră în bibliotecă, îl văzu pe Caine. Stătea rezemat de marginea biroului lui Lyon, privind-o încruntat. Se încruntă şi ea.

Christina îi dădu un pahar cu brandy.

— Bea-I. O să te încălzească.

Jade luă câteva sorbituri, până se obişnui cu tăria alcoolului, apoi goli paharul, închizând ochii. Se simţea mult mai bine şi-i venea somnul.

— Să nu îndrăzneşti să adormi, îi ordonă Caine. Am să-ţi pun câteva întrebări.

Îi răspunse fără a se deranja să deschidă ochii:

— N-am să adorm, dar voi sta cu ochii închişi, ca să nu mai văd cum te încrunţi, Caine. Aşa mă simt mult mai liniştită. De ce te-ai dat drept Pagan?

Strecurase întrebarea atât de lin, încât nimeni nu reacţionă un minut încheiat.

— Ce-a făcut? întrebă Lyon într-un târziu.

— A susţinut că era Pagan, repetă Jade. Nu ştiu câţi alţi oameni vestiţi a mai spus că e în trecut, adăugă ea, dând din cap. Totuşi, pare-mi-se că prietenul tău are vreun soi de boală.

Lui Caine îi venea s-o strângă de gât. Christina îşi stăpâni zâmbetul.

— Lyon? Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe prietenul nostru atât de supărat.

— Nici eu, replică Lyon.

Caine îl privi crunt făcându-l să înceteze cu comentariile.

— E o situaţie neobişnuită, mormăi el.

— Totuşi, mă îndoiesc că s-a dat şi drept Napoleon, interveni Jade. E prea înalt ca să-i meargă. Şi-n plus, toată lumea ştie cum arată Napoleon.

— Destul! mugi Caine.

Trase adânc aer în piept, apoi continuă mai încet:

— Am să-ţi explic de ce m-am dat drept Pagan, după ce-mi spui tot ce s-a întâmplat de-am ajuns aici.

— Vorbeşti de parcă eu aş fi de vină! ţipă Jade.

Caine închise ochii.

— Nu te fac vinovată de nimic.

— A, ba da! Mă exasperezi îngrozitor. Am trecut prin nişte întâmplări cumplite, iar tu mi-a arătat tot atâta compasiune ca un şacal.

După ce numără până la zece, Caine se convinse că n-avea să strige la ea.

— De ce nu începeţi cu începutul? sugeră Lyon.

Jade nu-i dădu nici o atenţie. Se uita numai la Caine. Calmul lui îi displăcea profund.

— Dacă nu-mi arăţi măcar puţină simpatie și înţelegere, să ştii că ţip!

— Ţipi deja, zâmbi el ironic.

Aceste cuvinte o puseră pe gânduri. Inspiră adânc, apoi încercă altă tactică.

— Oamenii aceia îngrozitori au stricat totul, spuse ea. Fratele meu tocmai terminase renovarea casei, şi i-au distrus-o. Nici nu-ţi pot spune cât de dezamăgit va fi Nathan când o să afle. Of, Caine, nu te mai uita aşa la mine. Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu.

— Ei, Jade...

— Nu spune nimic!

— Se pare că ai pierdut controlul conversaţiei, îi spuse Lyon lui Caine.

— N-am avut-o niciodată sub control, răspunse Caine. Jade, trebuie să discutăm omeneşte. Da, se grăbi el să adauge, văzând că iar voia să-l întrerupă. Ai trecut prin nişte momente grele, recunosc.

Credea că vorbea pe un ton plin de înţelegere, dar ştiu că nu reuşise, când văzu că-l privea în continuare încruntată.

— Eşti cel mai nesuferit om! De ce trebuie să vorbeşti mereu pe tonul ăsta superior?

Caine se întoarse spre Lyon.

— Am părut superior?

Lyon ridică din umeri. Christina încuviinţă.

— Dacă Jade consideră că ai făcut pe superiorul, înseamnă că aşa a fost - măcar puţin.

— Mă tratezi ca pe o imbecilă, continuă Jade. Nu-i aşa, Christina?

— De vreme ce eşti prietena mea, îţi dau dreptate, desigur, răspunse Christina.

— Mulţumesc, replică Jade, înainte de a reveni spre Caine. Nu mai sunt un copil.

— Am observat

Zâmbetul lui o înfurie din nou. Simţea că pierdea teren, în încercările ei de a-l descumpăni.

— Ştii care-a fost lucrul cel mai rău? Au dat foc caleştii frumoase a fratelui meu. Da, aşa au făcut! întări ea, dând din cap cu vehemenţă.

— Ăsta a fost cel mai rău lucru? întrebă Caine.

— Domnule, întâmplător, eram înăuntru!

Caine clătină din cap.

— Vrei să cred că erai în trăsură când a luat foc?

— N-a luat singură! sări Jade de pe scaun, cu mâinile în şolduri. l-au dat foc ei!

Îşi aminti de ceilalţi doi şi se întoarse spre ei.

— Rogu-vă să mă iertaţi că mi-am pierdu cumpătul. De obicei, nu zbier ca o scorpie.

Apoi se aşeză la loc, închizând ochii.

— Nu mă interesează ce crede. Nu pot vorbi despre astea acum. Sunt prea tulburată. Caine, va trebui să aştepţi până dimineaţă ca să mă interoghezi.

Caine renunţă. Era clar că deocamdată nu putea discuta raţional cu ea.

Se aşeză pe canapea, alături, şi o cuprinse de umeri, deşi încă mai era încruntat.

— Ţin minte clar că ţi-am spus că nu suport să fiu atinsă, mormăi Jade, în timp ce se cuibărea mai bine lângă el.

Christina se întoarse spre soţul ei, zâmbind.

— Destinul, şopti ea. Cred c-ar trebui să-i lăsăm singuri. Jade, dormitorul tău e primul pe stânga, în capul scării. Caine, tu stai alături.

Apoi îşi trase de mână soţul, care nu se grăbea să plece.

— Iubito, spuse Lyon, vreau să ştiu ce i s-a întâmplat lui Jade. Mai stau aici câteva minute.

— Mâine vei avea timp destul să-ţi satisfaci curiozitatea, îi promise Christina. Dakota ne va trezi peste câteva ore. Ai nevoie de odihnă.

— Cine-i Dakota? întrebă Jade, zâmbind la vederea afecţiunii cu care se priveau cei doi. Pe chipurile lor se citea atâta iubire, încât o străbătu un val de invidie, dar şi-o alungă imediat. N-avea nici un rost să-şi dorească lucruri pe care nu putea să le aibă vreodată.

— Dakota e fiul nostru, răspunse Lyon. Are aproape şase luni. Îl vei cunoaşte dimineaţă pe micul războinic.

După aceste cuvinte, uşa se închise încet, iar Jade şi Caine rămaseră din nou singuri. Imediat, Jade încercă să se îndepărteze de el. Caine o strânse şi mai tare.

— Jade? N-am vrut să dau senzaţia că te ridiculizam, şopti el. Încerc doar să privesc situaţia ta într-un mod logic. Trebuie să recunoşti că noaptea asta a fost... dificilă. Am senzaţia că mă învârtesc în cerc. Nu sunt obişnuit ca doamnele să mă întrebe atât de dulce dacă pot să le omor.

Jade se întoarse spre el, zâmbind.

— Am fost dulce?

Încet, Caine dădu din cap. Gura ei era atât de aproape, atât de atrăgătoare... Înainte de a se putea stăpâni, se aplecă. Îi frecă gura cu a lui, într-un sărut blând.

Termină înainte ca Jade să-şi revină şi să poată protesta.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea într-o şoaptă încordată.

— Aşa mi-a venit.

Zâmbetul lui o făcu să surâdă. Caine îi rezemă din nou capul pe umărul lui, ca să nu cedeze imboldului de a o săruta iar, şi spuse:

— Ai trecut printr-un adevărat iad, nu-i aşa? Vom aştepta până mâine ca să stăm de vorbă. După ce te odihneşti bine, o să rezolvăm împreună problema.

— Eşti plin de consideraţie, replică Jade uşurată. Acum îmi spui, te rog, de ce te-ai dat drept Pagan? Adineaori ai spus că voiai să-l scoţi la iveală, dar nu înţeleg cum...

— Încercam să-i zădăresc mândria, îi explică el. Şi să-l înfurii atât de tare încât să vină după mine. Ştiu că dacă altcineva s-ar da drept mine, aş... of, la naiba. Acum totul pare o prostie.

Încet, absent, îi răsfira părul cu degetele.

— Am încercat toate căile posibile. Recompensa oferită n-a dat nici un rezultat.

— Dar de ce? Voiai să-l cunoşti?

— Vreau să-l omor.

Răspunsul lui brutal o ului.

— Şi dacă trimitea pe altcineva să te provoace, l-ai fi omorât şi pe omul acela?

— Da.

— Deci, obişnuieşti să-omori oameni? Aşa îţi trăieşti viaţa?

Jade privea spre foc, dar Caine îi văzu lacrimile din ochi.

— Nu, nu-mi câştig existenţa ucigând.

— Dar ai mai omorât vreodată pe cineva?

Se întoarse să-l privească, fără a-şi ascunde teama.

— Numai când era necesar, răspunse el.

— Eu n-am omorât niciodată pe nimeni.

Zâmbetul lui fu blând.

— Nici nu mă aşteptam.

— Chiar crezi că e necesar să-l omori pe piratul ăsta?

— Da.

Intenţionat, glasul i se înăsprise din nou, sperând s-o facă să înceteze cu întrebările.

— Şi i-aş omorî şi pe toţi oamenii lui, dacă asta-i singura cale de a ajunge la el.

— O, Caine, tare-aş mai dori să nu ucizi pe nimeni.

Iar ajunsese la un pas de lacrimi. Caine se rezemă de spătarul canapelei, închizând ochii, și spuse:

— Tu eşti o lady, Jade. N-ai cum să înţelegi.

— Ajută-mă să înţeleg, îl imploră ea. Pagan a făcut atât de multe lucruri minunate! Pare un păcat de moarte că vrei să...

— Ce-a făcut? o întrerupse el.

— Nu se poate să nu ştii că le dă nevoiaşilor cea mai mare parte din pradă, îi explică Jade. Biserica noastră are o turlă nouă, graţie generoasei lui donaţii.

— Donaţie? clătină Caine din cap, la auzul acestui cuvânt ridicol. Nu e decât un hoţ de rând îi fură pe cei bogaţi...

— Păi, sigur că-i fură pe bogaţi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— la de la bogătaşi pentru că au atât de mult încât nici n-o să le lipsească mărunţişurile pe care le ia el. Şi nu i-ar folosi la nimic să ia de la săraci. Ei n-au lucruri vrednice de furat.

— Se pare că ştii destul de multe despre piratul ăsta.

— Toată lumea urmăreşte aventurile lui Pagan. E un personaj atât de romantic!

— După cum vorbeşti, parcă ai considera că merită să fie înnobilat!

— Poate că ar şi trebui, răspunse ea, frecându-şi obrazul de umărul lui. Unii spun că Pagan n-a făcut niciodată rău nimănui. Mi se pare nedrept să-l vânezi.

— Dacă-ţi închipui că n-a ucis pe nimeni, de ce l-ai căutat? Voiai să te omoare, mai ştii?

— Mai ştiu. Dacă-ţi explic ce plan aveam de lupt, îmi promiţi că n-ai să râzi?

— Îţi promit, răspunse el, mirat de sfiala care o cuprinsese pe neaşteptate.

— Speram... adică, dacă nu voia să mă omoare... ei bine, poate ar fi primit să mă ia pe corabia lui fermecată şi să mă ţină la adăpost până se întorcea fratele meu acasă.

— Să te fi ferit Dumnezeu dacă ţi se împlinea dorinţa asta, comentă Caine. E clar că ai ascultat prea multe poveşti trase de păr. Şi te înşeli amarnic. Piratul ăsta nemernic a ucis.

— Pe cine a ucis?

Un minut încheiat, Caine nu răspunse, stând cu privirea în foc. Când în sfârşit, vorbi, glasul îi devenise ca de gheaţă.

— Pagan l-a omorât pe fratele meu, Colin.

Capitolul 4

— O, Caine, îmi pare atât de rău, şopti Jade. Cred că-ţi lipseşte îngrozitor. Colin era mai mic sau mai mare decât tine?

— Mai mic, răspunse Caine.

— Şi a murit de mult?

— De câteva luni.

— Trebuie că familiei tale îi e foarte greu. Părinţii voştri mai trăiesc?

— Da, deşi tatei îi e mult mai greu să accepte moartea lui Colin. Aproape că şi-a pierdut dorinţa de a mai trăi.

— Nu înţeleg, replică ea.

— Tata era foarte activ în politică. Ajunsese cunoscut ca un apărător al săracilor, Jade, şi a putut impune multe măsuri substanţiale care le-au uşurat viaţa.

— Ca de pildă?

Îl luase de mână şi i-o ţinea strâns, lângă talie.

Caine nu credea că-şi dădea seama. Era doar o încercare instinctivă de a-l consola, şi nu-i displăceau nici gestul, nici motivul.

— Îmi explicai cum îi ajuta tatăl tău pe cei săraci, îi reaminti ea.

— Da. A fost răspunzător de renunţarea la creşterea impozitelor, de exemplu.

— Dar a renunţat la aceste îndatoriri importante?

— A renunţat la tot. La politică, la familie, la prieteni, la cluburi. Stă închis în cabinetul lui şi-şi rumegă amarul. Cred că, după ce Pagan va fi pedepsit, s-ar putea ca tatăl meu să... la naiba, nu ştiu. Acum e un om complet învins.

— Şi tu eşti la fel ca tatăl tău? Un apărător al săracilor? Cred că ai o fire protectoare.

— De ce spui asta?

Nu-i putea mărturisi că-i citise dosarul.

— Datorită felului cum m-ai luat sub aripa ta, răspunse ea. Şi cred că te-ai fi oferit să ajuţi orice persoană sărmană şi lipsită de apărare. Desigur, când te-am întâlnit nu eram săracă.

— Iar începi cu monedele alea de argint?

Pentru că-i zâmbea, Jade îşi dădu seama că nu se mai înfuriase.

— Nu, n-am să-ncep din nou. Îţi reaminteam doar. Aşadar, semeni cu tatăl tău?

— Cred că avem în comun trăsătura asta.

— Şi totuşi, tatăl tău s-a retras din lume, câtă vreme tu ai pornit imediat să te răzbuni. Ai avut reacţii opuse, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Pot înţelege de ce s-a dat bătut tatăl tău.

— Serios?

— Fiindcă nu e firesc ca taţii să-şi piardă fiii, Caine.

— Aşa e, fu el de acord. Ar fi normal să moară ei mai întâi.

— După o viaţă lungă şi fericită, desigur, adăugă Jade.

Părea atât de sinceră, încât Caine nu vru s-o contrazică.

— Desigur

— Şi eşti absolut sigur că Pagan e cel care l-a omorât pe Colin?

— Da. Ştiu din surse de încredere.

— Cum?

— Ce cum?

— Cum l-a omorât?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jade, mormăi el. Nu vreau să vorbesc despre asta. Ţi-am spus deja mai mult decât aveam de gând.

— Îmi pare rău dacă te-am necăjit, replică ea, îndepărtându-se de el ca să-l privească în ochi.

Îngrijorarea din expresia ei îl făcu să se simtă vinovat că vorbise atât de tăios.

— Colin a murit pe mare.

— Şi totuşi, cineva l-a adus acasă pentru înmormântare?

— Nu.

— Nu? Atunci, de unde ştii că a murit cu adevărat? S-ar putea să fi eşuat pe o insulă pustie, sau...

— S-au trimis dovezi.

— Ce dovezi? Şi cine le-a trimis?

— Caine nu-i înţelegea interesul faţă de acel subiect şi era hotărât să pună capăt conversației.

— Probe de la Departamentul de Război. Acum ai de gând să încetezi cu întrebările?

— Da, desigur, şopti ea. Te rog să-mi accepţi scuzele pentru că m-am amestecat într-o chestiune atât de personală.

Căscă, apoi îi ceru iertare pentru acea acţiune nepotrivită cu o doamnă.

— Caine? Nu putem sta mult aici. Mă tem să nu-i punem pe prietenii tăi în pericol.

— De acord. Vom rămâne doar o noapte.

Caine rămase cu privirea spre foc, în timp ce se gândea la un plan.

Jade se ghemui lângă el şi adormi. Îşi spuse că era recunoscător pentru liniştea care se lăsase. Totuşi, nu se duse la culcare, căci îi plăcea prea mult s-o ţină în braţe pe femeia aceea imposibilă.

O sărută pe frunte, o dată, apoi încă o dată.

Abia când din foc nu mai rămaseră decât tăciunii şi în camera se lăsă frigul, se ridică în sfârşit.

Jade se trezi cu o tresărire. Oftând, Caine o luă de umeri şi o conduse spre scară. La etaj, îi deschise uşa dormitorului, apoi se întoarse să-l găsească şi pe al lui.

— Caine? îl chemă Jade, într-o şoaptă somnoroasă. N-ai să mă părăseşti, aşa-i?

Se întoarse cu faţa spre ea. Întrebarea era jignitoare, dar teama din ochii ei îl îmblânzi.

— Nu, n-am să te părăsesc.

Jade dădu din cap, păru gata să mai spună ceva, apoi îi închise brusc uşa în faţă.

Deşi era frânt de oboseală, somnul îl ocoleai pe Caine. Oricât de vitejeşte încerca, nu reuşea să şi-o alunge din minte pe fermecătoarea fată cu păr roşcat şi ochi verzi.

Nu-şi putea înţelege reacţiile faţă de ea. La naiba, o dorea cu o intensitate de-a dreptul arzătoare, şi n-avea nici un sens.

Femeile veneau singure la el. I se dăruiau pe gratis. Iar Caine primea tot ce i se oferea, fără nici o mustrare de cuget. Întotdeauna era onest cu femeile şi niciodată nu petrecea o noapte întreagă cu vreuna dintre ele. Ştia că dimineţile aduceau speranţe false şi pretenţii prosteşti.

Da, o dorea pe Jade - şi, Doamne, n-avea nici un sens!

Chiar atunci, o auzi din depărtare strănutând. Coborî imediat din pat şi-şi luă pe el pantalonii, dar nu se osteni să şi-i încheie. Găsise un pretext să intre în camera ei.

Probabil mai avea nevoie de încă o pătură. Noaptea era destul de friguroasă. Mai exista şi pericolul de foc, căci lumina care se vedea pe sub uşă dădea de înţeles că adormise cu lumânările aprinse.

Nu fusese deloc pregătit pentru priveliştea care-l întâmpină. Jade dormea pe burtă. Părul i se răspândise pe spate ca un şal şi stătea cu fața întoarsă spre el.

Era goală puşcă. Îşi scosese cămaşa de noapte, punând-o pe scaunul de lângă pat. Şi răsturnase pe jos păturile cu picioarele, în somn.

Arăta ca o zeiţă de aur. Avea picioare lungi, minunat conturate.

Dintr-o dată, Caine şi le imagină încolăcite în jurul lui şi nu lipsi mult să geamă.

Când ajunse lângă pat, era dureros de excitat. În clipa următoare, îi zări cicatricea lungă şi îngustă de la baza şirei spinării.

Recunoscu imediat semnul, căci şi el avea unul asemănător pe partea dinapoi a coapsei. Exista doar o singură armă care putea lăsa o asemenea urmă.

Cineva o lovise cu biciul. Caine rămase uluit şi revoltat. Cicatricea era veche, de cel puţin cinci ani, judecând după marginile decolorate, iar acest fapt făcea ea atrocitatea să devină cu atât mai respingătoare. Jade era un copil când fusese maltratată astfel.

Dintr-o dată, vru s-o trezească şi s-o întrebe numele ticălosului care-i făcuse acel lucru.

Jade începu să se mişte în somn. Nervozitatea ei îl făcu să presupună că visa urât. Strănută din nou, apoi scoase un scâncet chinuit.

Cu un oftat de acută frustrare, Caine luă cămaşa de noapte şi se întoarse spre îngerul căruia avusese nesocotinţa de a-i promite protecţie. Încerca să vadă hazul situaţiei. Pentru prima dată în viaţa lui, avea să pună o cămaşă de noapte pe trupul unei femei.

Tocmai se apleca asupra ei, când văzu cu coada ochiului luciul metalic. Reacţionă instinctiv, blocând atacul cu o lovitură puternică a mâinii stângi. Jade se oprea deja, când antebraţul lui o lovi în încheietură. Pumnalul zbură prin cameră căzând cu zgomot lângă cămin.

Se transformase într-o vedenie din infern. Stătea în genunchi, cu faţa spre el, respirând sacadat. Pe chip i se citea furia.

— Niciodată să nu te mai apropii de mine așa pe furiş! strigă ea. Dumnezeule mare, omule, puteam să te omor!

Caine era la fel de furios.

— Să nu-ncerci niciodată să dai în mine cu cuțitul! mugi el. Sau, Doamne fereşte, femeie, am te omor!

Nu păru deloc intimidată de această amenințare. Caine îşi spuse că nu înţelegea în ce pericol era, altfel măcar ar fi încercat să pară puțin spăşită. Uitase şi că nu avea nici o haină pe ea.

El nu uitase. Buclele lungi, roşcate, îi acopereau doar parţial sânii rotunzi şi plini, cu sfârcuri trandafirii, întărite.

Gâfâia de furie, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând într-un ritm pe care Caine îl găsea hipnotic.

Se simţea ca un bădăran pentru că observase, până când Jade începu să-l provoace din nou.

— N-ai să mă omori! declară ea. Am mai discutat asta, nu mai ţii minte?

O privea cu cea mai uimită expresie pe chip.

— Nu ţi-e deloc frică de mine, nu-i aşa?

Jade clătină din cap. Părul lung i se unduia graţios peste umeri.

— De ce m-aş teme de tine? Eşti protectorul meu, domnule.

Tonul ei iritat era ultima provocare pe care Caine avea s-o îngăduie. O prinse de mâini şi o împinse brutal înapoi pe saltea. Căzu după EA desfăcându-i picioarele cu genunchiul, astfel încât să nu-l poată lovi. Ar fi fost în stare să facă din el un eunuc, dacă-i dădea

ocazia.

— Cred că e timpul să înţelegi câteva reguli elementare, scrâşni el.

Când pieptul lui gol îi atinse sânii, Jade scoase o exclamaţie sonoră. Probabil abia atunci îţi dăduse în sfârşit seama că nu avea nimic pe ea.

— Exact, mârâi el gros.

La naiba, dar era minunat de moale şi gingaşă. Voia să-şi îngroape faţa în adâncitura gâtului ei şi să facă dragoste cu ea, încet, dulce. Şi jură s-o aibă, dar implorându-l excitată, nu bombănindu-i la ureche tot felul de obscenităţi nepotrivite pentru o lady, ca acum.

— De unde Dumnezeu ai învăţat blasfemiile astea? o întrebă, când Jade îi adresă cea mai incredibilă ameninţare.

— De la tine, minţi ea. Ai de gând să te dai jos pe mine, băi... băi lepădătură a iadului!

Era plină de bravură, dar în voce i se simţea și un tremur speriat. Caine reacţionă de îndată. Cu prețul unui mare efort, se retrase încet.

— Caine?

O sfâşiau cele mai contradictorii emoţii. Ştia că ar fi trebuit să se simtă indignată, dar i se întâmpla tocmai contrariul.

— Aşa ai de gând să mă protejezi? îl întrebă, prefăcându-se temătoare.

— Nu, nu aşa am de gând să te protejez, răspunse Caine cu glas răguşit.

— Caine?

— Da?

— Parcă ai vrea să mă săruţi. Aşa e?

— Da, recunoscu el. Aş vrea.

Jade începu să clatine din cap, dar Caine o opri, cuprinzându-i obrajii între mâini.

— Dar nici măcar nu-ţi prea plac...

Vocea ei devenise o şoaptă sufocată.

— Chiar tu ai spus, mai ştii? Prin urmare, te-ai răzgândit?

Uimirea care-i apăruse pe faţă îl făcu să zâmbească.

— Nu, răspunse el, ca s-o provoace.

— Atunci, de ce vrei să mă săruţi?

— Nu pot să-ţi explic. Poate fiindcă ești goală, şi-ţi simt pielea sub mine. Şi poate...

— Atunci, numai o dată.

Nu înţelese ce voia să spună, dar roşeaţa din obraji arăta cât era de stânjenită.

— Numai o dată, ce, Jade?

— Poţi să mă săruţi, Caine. Dar numai dată. Pe urmă, trebuie să te dai jos de pe mine şi să ieşi din cameră.

— Jade? Chiar vrei să te sărut?

Glasul îi devenise atât de tandru, încât Jade avu senzaţia că o mângâia. Îi privi gura, întrebându-se cum ar fi fost s-o sărute cu adevărat. Curiozitatea îi birui orice prudenţă.

— Da, şopti ea. Vreau să mă săruţi, Caine.

Sărutul fu absolut posesiv. Gura lui era dură, lacomă. Limba i se repezi înăuntru, atingând-o pe a ei. Jade nu avea idee că bărbaţi sărutau aşa femeile, dar constată că-i plăcea foarte mult mângâierile limbii lui. Erau insuportabil de excitante. Numai când limba ei îl imită cu sfială, Caine deveni mai ponderat.

Era timpul să se oprească. Ştia că era în pericol să-şi piardă complet controlul. Jade încercă să-l tragă înapoi, înfigându-şi unghiile în umerii lui. Caine se opuse invitaţiei nerostite. O privi lung în ochi. Îi plăcu ce vedea acolo, şi nu încercă să-şi ascundă zâmbetul de satisfacţie.

— Ai gust de zahăr şi miere.

— Aşa...?

Îi atinse iar gura cu a lui.

— A, da, chiar aşa... Şi de brandy.

Jade se mişcă sub el, nervoasă.

— Nu-ţi mai împinge aşa şoldurile în sus, ordonă Caine, încleştându-şi fălcile.

— Caine?

— Ce?

— Numai de două ori, şopti ea. În regulă?

Înţelese. Îi dădea permisiunea s-o sărute din nou. Nu se putu abţine. O sărută încă o dată, prelung, apăsat, umed, iar când o privi iar în ochi, era pe deplin mulţumit.

Arăta complet buimăcită. I-o făcuse, ştia. Pasiunea dintr-însa se potrivea pe de-a-ntregul cu a lui.

— Caine?

— Gata, Jade, mârâi Caine.

— Nu ţi-a plăcut? îl întrebă ea, cu o îngrijorare vizibilă în privire.

— Mi-a plăcut, cum să nu-mi placă?

— Atunci, de ce...

Mâinile ei îi mângâiau umerii, şi era un chin se mai stăpânească.

— Dacă te sărut din nou, nu-ţi pot promite c-am să mă mai opresc, Jade. Eşti gata să-ți asumi riscul?

Înainte de a apuca să-i răspundă, Caine începu să se retragă de deasupra ei.

— Am fost nedrept să-ţi pun o asemeni întrebare, în starea-n care eşti acum.

Pasiunea începea să i se risipească din minte.

— Care stare de-acum?

Caine oftă adânc.

— Cred că până la urmă tot am să fac dragoste cu tine, Jade, şopti el. Dar vei lua hotărârea asta înainte ca patima să-ţi tulbure minţile.

Se întunecă la chip, când Jade începu să se zbată sub el.

— Nu te mai foi atâta, scrâşni el. Jur c-o să se întîmple chiar acum. Nu-s făcut din fier, scumpo.

Jade încremeni.

Deşi nu voia să plece, Caine o ajută să-şi pună la loc pe ea cămaşa de noapte. Refuză să-i mai lase cuţitul, deşi Jade îi promise cu aprindere că n-avea să mai încerce să-l folosească împotriva lui.

— Dormeam adânc, îi explică ea. Iar tu ai venit tiptil, ca un hoţ. Trebuia să mă apăr.

O luă de mână şi o trase spre dormitorul Iul.

— Ai avut un coşmar, nu-i aşa?

— S-ar putea. Nu mai ţin minte. Unde mă tragi?

— Ai să dormi cu mine. Atunci, nu-ţi va mai fi teamă că se apropie cineva pe furiş.

— Adică, din lac în puţ? Cred că singură sunt mai în siguranţă, mulţumesc.

— N-aI încredere c-ai să te poţi abţine?

— Da, într-adevăr, recunoscu ea cu un oftat. Totuşi, va trebui să mă stăpânesc, altfel sigur am să fiu trimisă pe eşafod. Crima nu e privită cu ochi buni în partea asta a lumii, nu-i aşa?

Caine râse.

— Când am să te-ating, nu te vei mai gândi la crime, prezise el.

Jade scoase un geamăt de frustrare.

— N-ai s-o faci. Un apărător nu se cadă să poftească la protejata lui.

— Dar tu? Tu nu pofteşti la protectorul tău?

— Nu ştiu, mărturisi ea. Te găsesc extrem de atrăgător, Caine, dar niciodată nu m-am culcat un bărbat şi nu ştiu dacă te doresc chiar atât de mult. Totuşi, atracţia asta mă zăpăceşte prea tare. Nu eşti deloc potrivit, domnule. Mâine dimineaţă, va trebui să găsesc pe altcineva care să mă protejeze... cineva mai puţin atrăgător.

Încercă să se desprindă de el. Caine o prinse înainte de a fi pornit înapoi spre patul ei.

Dintr-o mişcare, şi-o aruncă pe umăr şi porni spre uşa dintre camere.

— Cum îndrăzneşti să te porţi aşa cu mine. Nu-s un sac de tărâţe. Pune-mă jos în clipa asta, nemernic împuţit ce eşti!

— Nemernic împuţit! Iubito, ai un vocabular foarte interesant pentru o lady.

O trânti în mijlocul patului. Cum se aştepta s-o vadă sărind imediat în picioare ca să scape, fu plăcut surprins când Jade începu să aranjeze păturile în jurul ei.

După ce se refugie în marginea opusă a patului, îşi bătu perna sub cap şi-şi petrecu părul peste umăr. Femeia care tocmai îl făcuse nemernic arăta iar ca un înger.

Oftatul lui stinse lumânările.

— Sunt o lady, murmură ea, când Caine se instală alături. Dar m-ai întărâtat, Caine, şi asta a fost pricina acelui...

— Vocabular pestriţ? întrebă el, văzând că nu-şi ducea gândul până la capăt.

— Da.

Pe un ton abătut, adăugă:

— Trebuie să-mi prezint scuzele?

Caine abia îşi stăpâni râsul.

— Mă tem că n-ai vorbi serios.

Se întoarse pe-o parte şi încercă s-o ia în braţe. Când Jade îi respinse mâinile, reveni pe spate, îşi împreună mâinile sub cap, şi rămase cu privirea în beznă, gândindu-se la trupul cald de lângă el. Era cea mai neobişnuită femeie pe care o întâlnise în viaţa lui. Numai de un lucru era sigur. Ştia că-l dorea. Sărutul ei îi arătase acest lucru.

— Jade?

La auzul şoaptei lui senzuale, un fior îi străbătu braţele.

— Da?

— E al dracului de ciudat, nu-i aşa?

— Ce-i al dracului de ciudat?

Îşi dădu seama, după glasul lui, că zâmbea.

— Că împărţim acelaşi pat fără să ne atingem. Te simţi bine cu mine, aşa-i?

— Da... Caine?

— Da?

— Doare când faci dragoste?

— Nu, răspunse el. Nu doare decât atunci când vrei şi nu poţi.

— Aha... Atunci, înseamnă că nu te doresc prea mult, Caine, pentru că nu mă doare deloc, declară ea pe un ton de o veselie iritantă.

— Jade?

— Da?

— Dormi.

Îl simţi întorcându-se spre ea şi se încordă imediat, în aşteptarea altui sărut. După ce aşteptă mult timp, îşi dădu seama că n-avea s-o mai sărute. Fu îngrozitor de dezamăgită.

Caine se rezemă într-un cot, privind-o.

— Jade? De unde ai urma aia de bici de pe spate?

— De la un bici, răspunse ea.

Se întoarse pe o parte, înfrânându-şi pornirea de a se lipi de trupul lui cald.

— Răspunde-mi.

— De unde ştii că e o urmă de bici?

— Am şi eu una la fel, pe coapsă.

— Serios? Şi de unde o ai?

— Îmi răspunzi la fiecare întrebare cu câte o-ntrebare a ta?

— Lui Socrate i-a reuşit destul de bine.

— Spune-mi cine te-a lovit cu biciul, îi ceru el din nou.

— E o problemă personală. Şi mai e puţin până se luminează de ziuă, Caine. Am avut o noapte destul de obositoare.

— În regulă. Poţi să-mi povesteşti dimineaţă despre problema asta personală.

Înainte de a apuca să-l împiedice, o cuprinse cu braţul de talie şi o trase spre el, rezemându-şi bărbia de creştetul ei.

— Ţi-e destul de cald aşa?

— Da. Şi ţie?

— A, da!

— Ai să fii cuminte, nu? îl tachină ea.

— Probabil. Jade? o întrebă din nou, pe un ton mult mai serios.

— Da?

— Niciodată n-aş face nimic împotriva voinţei tale.

— Dar dacă ai crede că aş vrea să... şi eu mi-aş dori-o cu adevărat...

— Dacă nu-mi dai încuviinţarea ta, din toată inima. n-am să mă ating de tine. Îţi promit.

Era cea mai frumoasă promisiune care i se făcuse vreodată. Vorbise atât de sincer, şi ştia că nu minţea.

— Caine? Ştii ce-am descoperit? Că eşti într-adevăr un gentleman, şi unul onorabil, pe deasupra.

Caine adormise deja, cu ea în braţe. Jade se hotărî să facă acelaşi lucru. Se întoarse cu faţa spre el, îl cuprinse de mijloc şi adormi pe dată.

Nu trecuse nici o oră, când pe Caine îl trezi strigătul scos de Jade în somn. Mormăia ceva nedesluşit, apoi scoase un ţipăt înspăimântat. O scutură s-o trezească, iar când îi dădu părul la o parte de pe faţă, îi simţi obrajii umezi. Plânsese.

— Iubito, iar ai avut un vis urât. Acum e-n regulă. Cu mine, eşti în siguranţă.

Începu să-i maseze umerii şi spatele, până-i risipi toată încordarea.

— Ce-ai visat? o întrebă, când respiraţia i se mai linişti.

— Rechini, răspunse ea într-o şoaptă chinuită.

— Rechini? repetă Caine, nesigur dacă auzise corect.

Jade îşi vârî capul sub bărbia lui.

— Sunt aşa de obosită... şopti ea. Nu mai ţin minte coşmarul. Ţine-

mă în braţe, Caine. Vreau să dorm.Vocea încă-i mai tremura. Caine ştiu că mintea. Îşi amintea prea bine visul. Dar se hotărî să n-o iscodească.

O sărută pe creştet, apoi îi îndeplini dorinţa strângând-o la piept.

Jade îşi dădu seama de îndată că adormise. Încet, se desprinse din braţele lui şi se retrase pe marginea patului. Inima continua să-i bubuie în piept.

Caine credea că avusese doar un vis urât. Oare retrăirea unei întâmplări adevărate era totuna cu un coşmar? Şi avea să poată uita vreodată acea oroare?

Aşa să-i ajute Dumnezeu, avea să poată intra din nou în apă de bunăvoie?

Îi venea să plângă.

Numai cu preţul unui mare efort, reuşi să nu cedeze imboldului de a se agăţa de el.

Caine era un om în care putea avea atât de ușor încredere! Se putea obișnui să depindă de el, știa.

Da, era genul pe care te poți baza, dar putea și să-i frângă inima.

Propriile ei reacţii faţă de el o nedumereau total. În adâncul inimii, îi acorda o încredere deplină.

Atunci, de nu avea aceeaşi încredere în el și propriul lui frate?

Capitolul 5

Caine se trezi hămesit... după ea. Lui Jade cămaşa de noapte i se ridicase pe coapse.

Zăcea ghemuită lângă el şi-şi aruncase piciorul drept peste ale lui, acoperindu-i cu genunchiul bărbăţia înfierbântată. Din respect faţă de ea, Caine dormise cu pantalonii pe el, dar îi simţea arsura trupului stigmatizându-l cu dorinţă dogoritoare.

Faţa i se rezema pe pieptul lui gol. Îşi ţinea buzele uşor despărţite şi respira adânc, regulat. Avea gene lungi, negre ca noaptea, şi o spuză sănătoasă de pistrui peste rădăcina nasului.

Caine continuă să-i privească faţa fermecătoare până când excitaţia îi deveni atât de dureroasă încât strânse din dinţi.

Avu nevoie de un mare efort ca să se desprindă de ea. Când încercă s-o întoarcă pe spate, îşi dădu seama că Jade îl ţinea de mână. Și nu părea dornică să-i dea drumul.

Fu nevoit să-i desfacă degetele cu forţa. Apoi îşi aminti că-n noaptea trecută îl făcuse nemernic împuţit. Şi totuşi, acum îl ţinea strâns. Era sigur că, după ce trezea, avea să se ferească iar de el. Când dormea însă, nu-şi putea ascunde vulnerabilitatea, ceea ce-l încânta enorm.

Îl cuprinse un val posesiv feroce. În momentul acela, privindu-şi îngerul, jură să nu lase niciodată să i se întâmple ceva, fiind hotărât s-o apere cu preţul vieţii.

Atâta vreme cât era păzitorul ei... sau, poate, voia să rămână cu el mai mult, mult mai mult... Peste două săptămâni, Nathan urma să se întoarcă acasă, pentru a-şi ocroti sora. Oare Caine avea să se poată despărţi de ea atunci?

Nu avea nici un răspuns pregătit; ştia numai că gândul de a renunţa la ea îi făcea inima să se strângă şi stomacul să se încleştеze.

Numai atât era dispus să recunoască faţă de sine, numai atât voia să cedeze.

În nici un caz nu-i era posibil să judece logic cu o frumuseţe pe jumătate goală petrecută peste trupul lui. Da, îşi spuse, în timp ce o săruta pe frunte, avea să aştepte până mai târziu ca să-şi pună ordine în gânduri. Se spălă şi se îmbrăcă cu hainele lui Lyon, apoi o trezi pe Jade. Când o înghionti uşor, fata încercă să lovească.

— E-n regulă, Jade, îi şopti el. A sosit timpul să te scoli.

Roşie în obraji, se ridică în capul oaselor. Caine o privi cum se acoperea cu pătura până sub bărbie. Acel gest pudic nu folosea la nimic având în vedere că noaptea o văzuse goală, dar preferă să nu-i spună.

— Te rog să-mi scuzi purtarea, şopti ea cu voce răguşită de somn. Adevăru-i ca nu sunt deloc obişnuită să mă trezească din somn un bărbat.

— Aşa sper şi eu, replică el.

Îl privi mirată.

— De ce speri asta?

— Încă nu te-ai dezmeticit destul ca să te joci de-a Socrate cu mine, îi spuse el blând.

Jade îl privi cam buimacă. Aplecându-se Caine o sărută scurt şi apăsat, terminând înainte de a avea o reacţie... sau a strânge pumnul.

Când se retrase, pe faţa ei apăruse cea mai uimită expresie.

— De ce-ai făcut asta?

— Fiindcă aşa am vrut.

Porni spre uşă, dar Jade îl strigă:

— Unde te duci?

— Jos. Ne vedem în sufragerie. Probabil Christina ţi-a lăsat nişte haine în camera cealaltă, scumpo.

— O, Doamne... acum precis crede că noi... adică...

Uşa se închise, retezându-i şoaptele înspăimântate.

— Am să-i explic că nu s-a întâmplat nimic, murmură Jade de una singură.

Avea s-o înţeleagă. O prietenă adevărată ar fi înţeles-o oricând, nu?

Întrucât nu avusese nici o prietenă adevărată în trecut, nu putea fi sigură care reguli se aplicau.

Peste cincisprezece minute, era gata să coboare. Bluza albă de mătase îi strângea pieptul puţin cam prea tare, dar jacheta ascundea acest lucru. Şi botinele o strângeau, însă numai puţin.

Uşile sufrageriei erau larg deschise. Caine stătea aşezat în capul unei mese lungi, de mahon. Un servitor îi turna ceai dintr-un ceainic de argint, dar Caine nu-i dădea nici o atenţie. Părea absorbit de lectura ziarului.

Continuă să citească şi în timp ce Jade îşi lua micul dejun. Când termină lectura, probabil un ritual zilnic, se rezemă de spătar, împăturii ziarul şi, în sfârşit, o privi.

— Ei bine? întrebă Jade.

— Ei bine, ce? replică el, zâmbind la vedere expresiei ei nerăbdătoare.

— Scria ceva despre un gentleman îmbrăcat elegant care a fost asasinat?

— Nu, nimic.

Jade scoase o exclamaţie deznădăjduită.

— Pun prinsoare că l-au aruncat în Tamisa. Ştii, Caine, acum dacă stau să mă gândesc, am simţit într-adevăr ceva atingându-mi picioarele. Şi spuneai că nimic nu poate trăi prea mult în Tamisa, nu-i aşa? Trebuie să fi fost acel sărman...

— Jade, te laşi dominată de imaginaţie, interveni el. Nu numai că nu scria nimic despre gentlemanul tău îmbrăcat elegant, dar nici nu se făcea vreo referire la uciderea cuiva - a oricui.

— Atunci, încă nu l-au găsit.

— Dacă face parte din lumea bună, cineva trebuie să-i fi descoperit dispariţia de-acum. Au trecut două zile, nu-i aşa, de când ai văzut...

— Exact două zile, îl întrerupse ea, cu atâta entuziasm încât păru gata să sară de pe scaun.

— Ceea ce mă aduce înapoi la prima întrebare, reluă Caine. Ce anume ai văzut?

Jade se rezemă de spătar.

— Unde crezi că-s Christina şi Lyon?

— Îmi eviţi întrebarea?

Clătină din cap.

— Nu vreau să trebuiască să povestesc totul de două ori, îi explică ea, în timp ce se gândea la altă minciună plauzibilă!

— Lyon a ieşit puţin, îi spuse Caine. Iar Christina se ocupă de Dakota. Răspunde-mi, te rog.

Jade făcu ochii mari.

— Ei, întrebă el, acum ce mai e?

— Mi-ai spus „te rog"... şopti ea, uimită. Dacă nu eşti atent, în

curând ai să-mi prezinţi scuzele pe care mi le datorezi.

Ştia că nu era cazul s-o întrebe de ce-i datora scuze, bănuind că-i memorase toată lista păcatelor. Şi-n plus, zâmbetul ei era atât de strălucitor, încît abia mai putea să se concentreze.

— L-au aruncat de pe acoperiş.

Aceste cuvinte îl readuseră pe Caine, brutal, la subiect.

— Eraţi pe acoperişul unei case? o întrebă, încercând să-şi imagineze ce Dumnezeu căutaseră acolo.

— În nici un caz, replică ea. Ce să fac eu pe acoperiş?

— Jade...

— Da?

— Nu erai pe acoperiş, dar ai văzut când „ei" l-au aruncat pe omul acela...

— Era un gentleman îmbrăcat foarte bine, îl întrerupse Jade.

— În regulă, reluă el. Nu erai pe acoperiş, dar ai văzut câţiva oameni aruncând de-acolo un gentleman îmbrăcat foarte bine? Aşa a fost?

— Erau trei.

— Eşti sigură?

Dădu din cap.

— Eram speriată, Caine, dar mai ştiam să număr.

— Şi tu unde erai când s-a întâmplat asta?

— Jos.

— Atâta lucru am înţeles şi eu, mormăi el. Dacă nu erai pe acoperiş, am presupus...

— Aş fi putut să fiu în altă clădire, sau călare pe frumosul cal al lui Nathan, sau chiar...

— Jade, nu mai turui fără rost, i-o reteză Caine. Spune-mi doar unde erai şi ce ai văzut.

— La fel de important e şi ceea ce-am auzit, Caine.

— Anume încerci să mă înfurii?

Îl privi nemulţumită.

— Tocmai mă pregăteam să intru în biserică, şi am auzit zarva. De fapt, erau pe acoperişul bisericii. Ba nu, îl trăgeau pe bietul om pe aco perişul prezbiteriului. E puţin mai jos. Din locul unde stăteam, am văzut că gentlemanul încerca scape de ei. Se zbătea şi striga după ajutor. Aşa mi-am dat seama, Caine. N-am avut năluciri.

— Şi? insistă el, văzând că se întrerupsese.

— L-au aruncat peste streaşină. Dacă aş fi stat doar cu un pas mai la stânga, ei bine, domnule, cum n-ar mai fi fost nevoie să mă protejezi. Aş fi fost la fel de moartă ca acel biet gentleman.

— Şi unde-i biserica asta?

— În parohia lui Nathan.

— Iar aia unde e?

— La trei ore spre miazănoapte de-aici, răspunse ea.

— Vă întrerup? întrebă Christina din uşă.

Jade se întoarse spre ea, zâmbindu-i.

— În nici un caz. Îţi mulţumesc pentru micul dejun şi pentru că mi-ai împrumutat hainele astea frumoase de călărie. O să am mare grijă de ele.

Lyon veni în spatele soţiei sale şi o cuprinse cu braţele. Sub privirile lui Caine şi ale lui Jade, îşi sărută soţia pe creştetul capului.

— Ţi-a fost dor de mine? o întrebă.

— Desigur, răspunse Christina.

Îi zâmbi, apoi se întoarse din nou spre Jade.

— Am intrat în camera ta...

— Să ştii că nu s-a întâmplat nimic! se repezi Jade să-i explice. Numai el a fost de vină, crede-mă! Dar nu s-a întâmplat nimic, Christina. Am încercat să mă apăr de el cu cuţitul, atâta tot. Şi s-a supărat, desigur, adăugă ea, arătând spre Caine. S-a înfuriat aşa de tare, încât m-a tras până-n camera lui. O, Doamne, nu se înţelege nimic din ce spun, aşa-i?

Se întoarse către Caine.

— Vrei să spui şi tu ceva, te rog? Noua mea prietenă va crede că am...

Se întrerupse, când observă expresia uluită a lui Caine. N-avea s-o ajute cu nimic, îşi dădu ea seama. Iar o credea bătută-n cap.

Simţi că roşea de stânjeneală.

— Am intrat în camera ta ca să-ţi iau pumnalul şi să-l ascut, spuse Christina. Chiar ai încercat să-l loveşti cu cuţitul ăla tocit?

Lui Jade îi venea să intre în pământ.

— Nu, răspunse ea cu un oftat.

— Dar ai spus...

— La început, am încercat. M-a trezit când voia să-mi pună cămaşa de noapte la loc pe mine...

— Serios? îl întrebă Lyon pe Caine, zâmbind cu neruşinare.

— Lyon, nu te băga, ordonă Caine.

— Ei bine, imediat ce mi-am dat seama cine era, am renunţat. Mă speriase. Crezusem că era un hoţ.

Lyon părea dornic să mai spună ceva, dar privirea încruntată a lui Caine îl opri.

— Ai aflat ceva? întrebă acesta.

— Dând din cap afirmativ, Lyon intră în cameră.

— Christina? Du-o pe Jade în salon, te rog, vrei?

— Va trebui să vină singură acolo, răspunse Christina. l-am promis c-am să-i ascut cuţitul. Jade? Nu ţi l-am găsit sub pernă. Asta încercam să-ţi explic.

— L-a luat el, răspunse Jade, arătându-l pe Caine. Cred că l-am

văzut punându-l pe consolă, deşi nu-s absolut sigură. Vrei să te ajut să-l cauţi?

— Nu, lasă că-l găsesc eu. Tu du-te şi ţine-i companie lui Dakota. Se joacă pe păturica lui. Vin şi eu în câteva minute.

Jade o urmă grăbită afară din cameră. Se opri la uşa salonului, când auzi râsul hohotitor al lui Lyon. Atunci zâmbi, bănuind că tocmai auzise de la Caine ce proastă o credea.

Nu-şi mai încăpea în piele. Avea nevoie de concentrare ca să poată vorbi fără şir atât de convingător, şi bănuia că-i reuşise destul de bine. Nici nu se aşteptase să fie atât de talentată. Totuşi, era destul de cinstită ca să recunoască în sinea ei că, în unele momente, nu se prefăcuse.

Îşi îndreptă umerii. Prefăcătorie sau nu, când avea de-a face cu Caine nu putea vorbi tot timpul cu şir.

Intră în cameră şi închise uşa după ea. Imediat, observă pătura cadrilată din faţa canapelei. Pe fiul Christinei, însă, nu-l vedea nicăieri.

Tocmai se pregătea să-l strige, când văzu un picioruş ieşind de sub canapea.

Se grăbi într-acolo şi îngenunche, gândindu-se să-l tragă de picior, apoi îşi spuse că era mai bine să-l găsească pe tot mai întâi. Cu fundul în sus, se aplecă până ajunse cu obrazul pe covor.

La câteva degete în faţa ei străluceau cei mai magnifici ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată. Dakota. Jade crezu că-l speriase, dar copilul nu plângea. O privi lung, apoi zâmbi larg cu guriţa sa ştirbă.

Era cel mai neobişnuit copil. După ce-i surâse, reveni la ceea ce făcea. Părea hotărât să roadă dintr-o parte în alta piciorul de lemn cu încrustaţii al canapelei.

— A, nu cred că e bun pentru tine, băieţaş! remarcă Jade.

Băiatul n-o învrednici nici cu o privire, în timp ce continua să roadă lemnul.

— Termină, Dakota! îi ordonă ea. Mămica ta o să se supere foarte tare dacă vede că mănânci mobila. Vino aici, te rog.

Era clar că nu se pricepea la copii. La fel de clar, habar n-avea că era privită.

Caine şi Lyon stăteau rezemaţi de laturile uşii, observându-i pe amândoi. Abia îşi stăpâneau râsul.

— Nu vrei să fii băiat de înţeles, Dakota? întrebă Jade.

Drept răspuns, copilul gânguri încântat.

— E inventivă, trebuie să recunosc, îi şopti Lyon lui Caine, în timp ce Jade ridica marginea canapelei şi o trăgea într-o parte.

Apoi se aşeză pe jos, lângă micuţ. Acesta se târî imediat spre ea. Nu era deloc sigură cum să-l ia în braţe. Auzise că gâtul copiilor nu

era îndeajuns de rezistent până pe la vârsta de un an. Dar Dakota îşi ridicase pieptul de pe covor şi părea destul de puternic.

Îi venea să-l strângă la piept. El, însă, avea alte gânduri. O apucă de păr şi trase cu putere, încercând să găsească ceva de mâncare.

Jade înţelese imediat ce voia.

— Nu, nu, Dakota, şopti ea, când băiatul se încordă la pieptul ei, începând să se agite. Mămica ta trebuie să-ţi dea papa. Vrei s-o căutăm?

Se ridică încet în picioare, cu copilul în braţe. Acesta se ţinea din răsputeri de părul ei, dar n-o deranja.

Mirosea fermecător, şi era negrăit de frumos. Avea ochii albaştri ai mamei lui, dar buclele închise la culoare le moştenise de la Lyon.

Jade îl mângâie pe spate, gângurindu-i blând. Era impresionată.

Când se întoarse, îi zări pe cei doi bărbaţi. Simţi că se înroşea ca focul.

— Ai un fiu extraordinar... îi spuse ea lui Lyon, cu voce şovăitoare.

Caine rămase lângă uşă, în timp ce Lyon se apropia să-l ia pe Dakota.

— E primul copil pe care l-am ţinut vreodată în braţe, îi spuse Jade.

— Aş zice că ai un talent înnăscut, replică Lyon. Nu eşti de acord, Dakota?

Christina intră grăbită, atrăgându-i lui Jade atenţia.

Veni repede spre ea şi-i dădu pumnalul recent ascuţit, într-o teacă de piele moale.

— Acum e destul de tăios, îi spuse ea, i-am făcut şi teaca asta, ca să nu te răneşti.

— Îţi mulţumesc, răspunse Jade.

— N-o să mai ai nevoie de nici un cuţit, anunţă Caine, apropiindu-se. Dă-mi-l să ţi-l ţin eu, iubito. Poţi să te tai.

— Ba nu ţi-l dau. L-am primit în dar de la unchiul meu şi i-am promis să nu mă despart de el niciodată.

Văzând că se retrăgea din faţa lui, Caine se lăsă păgubaş.

— Trebuie să mergem, îi spuse el. Lyon, vrei să...

— Vreau, îl întrerupse Lyon. Imediat ce vom...

— De acord, i-o luă înainte Caine.

— Parc-ar vorbi în altă limbă, nu ţi se pare? îi spuse Christina lui Jade.

— Vor să nu-mi fac griji.

— Deci, înţelegi la ce se referă?

— Sigur că da. Lyon va începe cercetările. Caine i-a dat câteva sugestii, e clar. Imediat ce descoperă ceva important, va lua legătura cu el.

Lyon şi Caine o priveau atenţi.

— Ai dedus toate astea din...

Jade îl întrerupse pe Caine, dând din cap. Apoi se întoarse spre Lyon.

— Vei încerca să afli dacă a dispărut cineva în ultima vreme, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Lyon.

— Şi vei avea nevoie de o descriere, nu? Desigur, bietul om şi-a cam strivit nasul în cădere. Totuşi, aş putea spune că avea aproape patruzeci de ani, cred, păr cărunt, sprâncene stufoase şi ochi căprui, reci. Nu arăta deloc împăcat, în moarte. Şi se cam îngrăşase pe mijloc. Şi din cauza asta presupun că era din lumea bună.

— De ce? întrebă Caine.

— Pentru că mânca prea mult. Nici nu avea palmele bătătorite. Nu, în nici un caz nu era un lucrător. De-atâta lucru mi-am dat şi eu seama.

— Vino şi stai jos, o chemă Lyon. Am dori să ni-i descrii şi pe ceilalţi.

— Mă tem că nu sunt prea multe de spus. Abia i-am văzut. Nu ştiu dacă erau înalţi sau scunzi, graşi ori slabi...

Se întrerupse, oftând.

— Erau trei la număr, mai mult n-am apucat să observ.

Părea deznădăjduită. Caine se gândi că încă mai era speriată, după calvarul prin care trecuse.

Într-adevăr, Jade era răvăşită, iar când Caine o cuprinse cu braţul pe după umeri se simţi şi mai vinovată.

Pentru prima dată în viaţa ei, îi displăcuse că minţea. Tot încerca să-şi spună că avea motive întemeiate, dar asta nu-i folosea la nimic. Înșela trei oameni foarte cumsecade.

— E timpul să plecăm, murmură ea. Cu cât stăm mai mult, cu atât punem această familie într-un pericol mai mare, Caine. Da, trebuie să plecăm imediat.

Și fără a lăsa nimănui timp s-o contrazică, se repezi spre uşă.

— Caine? Ai o casă undeva, la ţară? îl întrebă ştiind prea bine că aşa era.

— Da.

— Cred că ar fi bine să mergem acolo, ca să ții la adăpost.

— Nu mergem la Harwythe, Jade.

— Harwythe?

— Aşa se numeşte moşia mea de la ţară, îi explică el. Am să te duc acasă la părinţii mei. Proprietatea lor se învecinează cu a mea. Poate nu te preocupă reputaţia mea, dar pe mine, da. Voi trece pe la tine în fiecare zi, ca să mă asigur că e totul în ordine. Şi voi pune străjeri în jurul... Da' ce-i, de ce clatini din cap?

— Vei veni să mă vizitezi? Caine, ai şi început să-ţi calci cuvântul!

strigă ea. N-ai să-i amesteci pe părinţii tăi în povestea asta. Mi-ai promis c-o să ai grijă de mine şi, pe toţi sfinţii, nu vei pleca de lângă mine până nu se termină totul.

— Pare destul de hotărâtă, Caine, interveni Lyon.

— Eu sunt întru totul de acord cu Jade adăugă şi Christina.

— De ce? întrebară Caine şi Lyon în acela timp.

Christina ridică din umeri.

— Fiindcă e prietena mea. Trebuie să fiu de aceeaşi părere cu ea, nu?

Nici unul nu avu ce să răspundă, iar Jade se simţi foarte satisfăcută.

— Îţi mulţumesc, Christina. Şi eu voi fi întotdeauna alături de tine.

Caine clătină din cap.

— Jade, începu el, vrând să revină la subiect. Când propun să stai cu părinţii mei, mă gândesc la siguranţa ta.

— Nu.

— Chiar crezi că alături de mine vei fi mai ocrotită?

Tonul lui neîncrezător o ofensă.

— Cu siguranţă!

— Dulceaţă, nu voi fi în stare să-mi ţin mâinile acasă timp de două săptămâni. Încerc să mă port nobil cu tine, fir-ar să fie!

Cât ai clipi, faţa lui Jade se făcu stacojie.

— Caine, şopti ea, nu se cade să spui asemenea lucruri în faţa oaspeţilor.

— Nu sunt oaspeţii noştri! strigă el frustrat. Noi suntem afurisiţii de oaspeţi în casa lor.

— Omul ăsta vorbeşte mereu urât de faţă cu mine, i se plânse Jade Christinei. Şi nici nu se scuză.

— Jade! răcni Caine. Nu mai tot încerca să schimbi vorba!

— Nu cred că e bine să strigi la ea, Caine, îl povăţui Christina.

— N-are încotro, îi explică Jade. Firea lui arţăgoasă e cauza.

— Nu sunt arţăgos deloc, declară Caine, mult mai încet. Sunt doar cinstit. Nu vreau să te pun în situaţii penibile.

— Prea târziu, replică Jade. M-ai pus deja în cea mai penibilă situaţie.

Christina şi Lyon păreau fascinaţi de conversaţia lor. Caine se întoarse spre prietenul lui.

— Tu n-ai nici o treabă în altă parte?

— Nu.

— Găseşte-ţi una! îi ordonă el.

Lyon înălţă o sprânceană, apoi cedă.

— Vino, nevastă. Putem aştepta în sufragerie, Caine? Va trebui s-o laşi să mai explice câteva lucruri, înainte de a pleca, dacă vrei să...

— Mai târziu, i-o reteză Caine.

Christina îşi urmă soţul şi fiul afară din cameră. Când trecu pe lângă Jade, se opri o clipă s-o strângă de mână.

— E mai bine să nu te împotriveşti, îi şopti ea. Soarta ta a fost deja pecetluită.

Jade nu dădu nici o atenţie acestui sfat. Înclină din cap, doar ca să-i facă o plăcere Christinei, apoi închise uşa şi se răsuci din nou spre Caine, cu mâinile proptite-n şolduri.

— E absolut ridicol că eşti preocupat să nu mă atingi. Nu vei profita de mine decât dacă-ţi dau voie. Am încredere în tine, adăugă ea cu convingere, dând din cap, în timp ce mâinile i se repezeau la piept, cu un gest dramatic. Din toată inima am încredere!

— Ba să n-ai!

Duritatea din tonul lui o surprinse. Dar îşi reveni imediat.

— Prea târziu, Caine. Deja am încredere în tine. Mă vei ţine în siguranţă, iar eu nu te voi lăsa să mă atingi. Am încheiat un pact uşor, domnule. Nu încerca să tulburi acum apele, cu griji de ultim moment. Va ieşi totul bine, îţi promit.

Un zgomot produs la intrare le atrase atenţia. Caine recunoscu glasul.

Unul dintre grăjdari insista bâlbâit că avea nevoie de stăpânul lui.

— Ăsta-i Perry, îi spuse Caine lui Jade. Unul dintre grăjdarii mei. Stai aici până mă duc să văd ce vrea.

Jade nu se supuse, desigur, ci îl urmă îndeaproape.

Când văzu expresia întunecată a lui Lyon, îşi dădu seama că era de rău. Apoi atenţia i se îndreptă spre servitor. Tânărul avea ochi căprui mari şi păr negru creţ, zburlit. Nu-şi putea trage respiraţia şi-şi tot învârtea pălăria în mâini.

— Totu-i pierdut, mi'lord, izbucni Perry. Merlin mi-a zis să vă spui că numa' printr-o minune n-a luat foc toată strada. Casa Contelui Haselet a pârlit doar un piculeţ. Fumul a făcut stricăciuni, credem, da' pereţii din afară-s neatinşi încă.

— Perry, ce tot...

— Casa ta din oraş a luat foc, Caine, interveni Lyon. Asta încerci să ne spui, Perry?

Servitorul dădu repede din cap:

— Nu din neatenţie, se apără el. Nu ştim cum a-nceput, mi'lord, da' nu ardea nici o lumânare, nici în cămine nu erau focuri nepăzite. Martor mi-e Dumnezeu că nu din neatenţia cuiva s-a-ntâmplat.

— Nimeni nu dă vina pe tine, răspunse Caine, stăpânindu-şi furia. Se mai întâmplă şi accidente.

— N-a fost un accident.

Toţi cei din hol se întoarseră spre Jade. Fata privea în jos, cu mâinile încleştate. Prea atât de distrusă, încât o parte din furia lui Caine se mai risipi.

— E-n regulă, Jade, o linişti el. Ce-am pierdut se poate înlocui uşor.

Se întoarse din nou spre Perry, întrebându-l:

— N-a fost rănit nimeni?

Lyon o privi pe Jade în timp ce grăjdarul anunţa bâlbâit că toţi servitorii reuşiseră să iasă la vreme.

Caine era uşurat. Tocmai se pregătea să-i dea câteva ordine lui Perry, când Lyon îl întrerupse.

— Lasă-mă să mă ocup eu de autorităţi şi servitori, sugeră el. Tu trebuie s-o duci pe Jade afară din Londra, Caine.

— Într-adevăr, răspunse Caine.

Încerca să n-o alarmeze pe Jade, dar bănuia deja că focul avea legătură cu oamenii care se ţineau după ea.

— Perry, du-te la bucătărie şi bea ceva, îl trimise Lyon. Pe bufet e tot timpul bere şi brandy.

Servitorul se grăbi să se conformeze.

Lyon şi Caine o priveau pe Jade, aşteptând să spună ceva. Fata se uita în jos, frângându-şi mâinile.

— Jade? întrebă Caine, văzând că tăcea. De ce nu crezi c-a fost un accident?

Oftă prelung înainte să-i răspundă:

— Pentru că nu-i prima dată, Caine. Au mai dat foc încă de două ori. Se pare că le plac mult focurile.

Ridică privirea spre el, iar Caine văzu că avea lacrimi în ochi.

— Și vor încerca iar, şi iar, până într-un târziu au să te prindă... şi pe tine, şi pe mine, adăugă ea grăbită. Înăuntru.

— Vrei să spui că încearcă să te omoare? întrebă Lyon.

Jade clătină din cap.

— Acum nu mai vor să mă omoare numai pe mine, şopti ea.

Îl privi pe Caine şi începu să plângă.

— Vor să-l omoare şi pe el.

Capitolul 6

Jade îşi şterse lacrimile cu dosurile mâinilor.

— Probabil au aflat cumva cine eşti cu adevărat, şopti ea. Când am intrat în tavernă, credeam că erai Pagan.,. dar ei trebuie să fi ştiut tot timpul, Caine. Altfel, de ce să dea foc casei tale din oraş?

Caine se apropie de ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri, conducând-o înapoi în salon.

— Monk nu le-ar fi spus nici în ruptul capului, anunţă el. Nu ştiu cum au reuşit să... în fine, nu contează. Jade, gata cu explicaţiile pe jumătate, îi ordonă el. Trebuie să ştiu totul.

— Am să-ţi spun tot ce vrei să ştii, răspunse ea.

Lyon îi urmă în salon. Închise uşile în urma lui și se aşeză într-un fotoliu din faţa canapelei. Cu blândeţe, Caine o sili pe Jade să se aşeze lângă el.

Jade îl privi pe Lyon.

— Cred că azi-noapte, când am sărit în Tamisa ne-am pierdut urma. Poate că, dacă-i spui lui Perry să se prefacă în continuare că-l caută pe Caine, cei care ne urmăresc vor crede că nu știi unde suntem.

Lyon găsi că era un plan excelent. Fu imediat acord şi porni în căutarea servitorului.

Imediat ce ieşi din cameră, Jade se întoarse Caine.

— Nu mai pot rămâne cu tine. Acum înţeleg. Te vor ucide, încercând să mă prindă pe mine. Am încercat să nu mă ataşez de tine, domnule, dar n-am reuşit. Aş suferi foarte tare dacă ai păți ceva.

După această explicaţie, încercă să plece, dar Caine n-o lăsă. O ţinu şi mai strâns, trăgând-o lângă el.

— Şi eu am încercat să nu mă apropii de tine, şopti el, sărutând-o pe creştet, dar nici eu n-am reuşit. Se pare că suntem legaţi unul de altul, iubito.

Se priviră lung. Într-un târziu, Jade rupse tăcerea.

— Nu ţi se pare ciudat, Caine?

— Ce anume? întrebă el în şoaptă.

— Tocmai ţi-ai pierdut casa din oraş, amândoi suntem în pericol de moarte, şi nu vreau decât să mă săruţi. Nu e anormal?

Caine clătină din cap. Ridică mâna, cuprinzându-i bărbia.

— Nu, răspunse el. Şi eu vreau să te sărut.

— Serios? făcu Jade ochii mari. Bine, dar asta-i a...

— A dracului de ciudat? şopti Caine, apropiindu-se.

— Da, oftă ea, cu gura sub a lui. E a dracului de ciudat.

Îl cuprinse cu braţele pe după gât, iar el îi deschise uşor gura apăsând-o subtil pe bărbie şi-şi strecură limba înăuntru.

Nu voia decât s-o guste o clipă, dar sărutul scăpă repede de sub control. Îşi înclină gura peste a ei, insistent.

Nu se mai sătura de ea.

— Pentru numele lui... Caine, nu e momentul să...

După ce făcu această observaţie, din uşă, Lyon porni spre fotoliu. Caine, observă el, nu avea de gând s-o lase pe Jade în pace. Ea, însă, se desprinse de el ca fulgerul.

Când îl privi pe Lyon, era roşie ca sfecla.

— Cred că e timpul să auzim explicaţiile, afirmă acesta. Jade? Ce-ar fi să ne povesteşti despre primul foc?

— Am să-ncerc, răspunse ea, coborând ochii. Dar încă mă mai trec fiorii numai când îmi amintesc. Vă rog să nu mă credeţi o femeie slabă.

Se întoarse spre Caine.

— Nu sunt slabă deloc.

Caine dădu din cap.

— Atunci, putem începe?

— Jade, înainte de a ne vorbi despre incendii, ce-ar fi să ne spui câte ceva din trecut? propuse Lyon.

— Tatăl meu a fost Contele de Wakersfield. Nathan, fratele meu, a preluat titlul, împreună cu multe altele, desigur. Tata a murit când eu aveam opt ani. Ţin minte că plecase la Londra, unde avea întâlnire cu cineva. A venit să-şi ia rămas-bun de la mine, în grădină.

— Dacă erai atât de mică pe-atunci, cum de-ţi mai aduci aminte? întrebă Caine.

— Tata era foarte tulburat. M-am speriat, şi cred că din cauza asta am reţinut atât de bine. Se tot plimba nervos pe cărare, cu mâinile la spate, spunându-mi că dacă i se întâmpla ceva, Nathan şi cu mine să ne ducem la fratele lui, Harry. Ţinea atât de mult să fiu atentă la ce-mi spunea, încât m-a luat de umeri şi m-a zgâlţâit. Pe mine mă interesau mai mult cadourile pe care voiam să mi le aducă din călătorie.

Pe un ton nostalgic, adăugă:

— Eram doar un copil.

— Şi acum, tot un copil eşti, interveni Caine.

— Nu mă mai simt deloc ca un copil.

Continuă, îndreptându-şi umerii:

— Mama a murit când abia mă născusem aşa că de ea nu-mi mai aduc aminte.

— Şi cu tatăl tău ce s-a întâmplat? vru Caine să ştie.

— A murit într-un accident de trăsură.

— Deci, avusese o presimţire? deduse Lyon

— Nu, avea un duşman.

— Şi crezi că acel duşman al tatălui tău se ţine acum după tine? întrebă el. De-asta ţi-e teamă?

Jade clătină din cap.

— Nu, nu. Am văzut cum a fost ucis un om. Cei care l-au omorât s-au uitat bine la mine. V-am povestit despre tatăl meu numai fiindcă mi-aţi cerut să vă explic şi ceva din... trecut. Da, Lyon, chiar aşa ai spus.

— Scuză-mă. N-am vrut să trag vreo concluzie pripită.

— Şi după moartea tatălui tău, ce s-a mai întâmplat? întrebă Caine.

— Harry a venit să ne ia. Toamna, l-a dat pe Nathan la şcoală. Eu am rămas cu el. Deşi mi-era unchi, acum îl simt mai mult ca pe un tată. Oricum, m-a dus pe insula lui, unde întotdeauna e cald şi linişte. Unchiul Harry a fost întotdeauna foarte bun cu mine. Nu s-a căsătorit niciodată, iar eu îi eram ca o fiică. Ne înţelegeam bine. Totuşi, îmi era dor de fratele meu. Nathan nu ne-a putut vizita decât o dată, în toţi anii aceia.

— Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat? o îndemnă Caine, văzând că se oprise, privindu-l.

— M-am întors în Anglia, ca să-l văd pe Nathan, desigur. Şi mai voiam şi să revăd casa tatălui meu. Nathan făcuse unele schimbări.

— Şi? insistă Lyon, când Jade se întrerupse din nou.

— Nathan m-a aşteptat la Londra. Ne-am dus direct la casa lui de la ţară şi am petrecut de minune o săptămână, deşertându-ne sacii cu poveşti. Apoi, a fost chemat cu o problemă personală foarte importantă.

— Ştii ce problemă era? întrebă Caine.

Jade clătină din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee. A venit un mesager, cu o scrisoare. Nathan s-a înfuriat foarte tare când a citit-o şi mi-a spus că trebuia să se ducă la Londra pentru două săptămâni. Un bun prieten al lui avea necazuri. Mai mult nu mi-a spus, Caine. Dar să ştii, Nathan e un om onorabil. Nicicând nu i-ar întoarce spatele unui prieten la nevoie, şi nici eu nu i-aş cere-o vreodată.

— Deci, ai rămas singură? se interesă Lyon.

— Doamne fereşte, nu! Nathan avea în reşedinţă un personal complet. Lady Briars... o bună prietenă a tatei... ei bine, ea i-a angajat pe toţi şi chiar l-a ajutat pe Nathan la renovări. Voise să ne crească, înţelegi, şi urma să depună cerere la tribunal. Pe urmă, ne-a luat unchiul Harry, iar Lady Briars nu ne-a mai putu găsi. Va trebui să mă duc la ea s-o văd de îndată ce se rezolvă toate problemele astea. Înainte n-am îndrăznit, desigur. Probabil îi vor da foc casei, dacă...

— Jade, te abaţi de la subiect, o întrerupse Caine.

— Serios?

Dădu din cap.

— Iertaţi-mă. Unde ajunsesem?

— La plecarea lui Nathan spre Londra, îi aminti Lyon.

— Într-adevăr. Acum îmi dau seama că am făcut o prostie. Pe insula mea, puteam să circul oriunde voiam, neînsoţită, şi uitasem că-n An glia nu-i la fel. Aici, toţi trebuie să-şi ţină uşile încuiate. Oricum, mă grăbeam atât de tare să ies, încât nu m-am uitat pe unde călcam, înţelegeţi, şi mi-am agăţat tocul botinei în covorul de pe scară. Am căzut şi m-am rostogolit până jos, şi m-am lovit cu capul de balustradă.

Făcu o pauză, aşteptându-le cuvintele de compasiune. Când amândoi continuară s-o privească în tăcere, se încruntă la ei în semn de reproş că erau atât de insensibili, apoi continuă:

— Cam peste o oră, când nu m-a mai durut capul, am ieşit la o plimbare. Era o zi atât de frumoasă, încît am uitat de mine, şi tocmai voiam să intru în biserica aceea frumoasă, când am auzit tărăboiul şi l-am văzut pe bietul om aruncat de pe acoperiş.

Trase adânc aer în piept.

— Am scos un strigăt şi am luat-o la fugă. Dar m-am rătăcit, şi am ajuns pe o movilă, chiar deasupra mormântului părinţilor mei. Atunci i-am văzut din nou pe oamenii aceia.

— Aceiaşi oameni? întrebă Lyon, aplecându-se înainte, cu coatele pe genunchi.

— Da, aceiaşi, răspunse Jade, cam nedumerită. Probabil îşi spuseseră că nu merita osteneala să alerge după mine, şi erau foarte... ocupaţi.

— Ce făceau? se interesă Caine.

Nu-i răspunse imediat. Îşi ţinea mâinile încleştate, iar Caine avu un presentiment rău.

— Săpau.

— Mormintele din cimitir? întrebă Lyon, un ton neîncrezător.

— Da.

Caine nu avu nici o reacţie. Lyon părea să n-o creadă. Lui Jade i se părea într-adevăr ciudat că putea să spună câte o minciună şi amândoi s-o accepte atât de uşor, dar acum, când le spunea deplinul adevăr, era cu totul altceva.

— Ăsta-i adevărul, îi spuse ea lui Lyon. Ştiu că sună bizar, dar ştiu ce-am văzut.

— În regulă, răspunse Caine. Şi în continuare ce s-a mai întâmplat?

— Am început iar să strig. O, îmi dau seama că n-ar fi trebuit să scot nici un sunet, căci din nou le-am atras atenţia. Dar eram atât de indignată, încît nu mai judecam limpede. Toţi trei s-au întors spre mine. Unul, care era îmbrăcat mai fistichiu, avea un pistol. Ciudat, dar n-am putut să mă mişc din loc până am auzit detunătura. Atunci, am luat-o la fugă ca fulgerul! Hudson, valetul lui Nathan, lucra în bibliotecă! l-am spus ce se întâmplase, dar până m-a calmat el

îndeajuns ca să-i povestesc toate amănuntele, se făcuse prea întuneric ca să se mai ducă să-i caute. A trebuit să aşteptăm până a doua zi dimineaţa.

— Autorităţile au fost anunţate?

Jade clătină din cap.

— Aici povestea devine cam derutantă, recunoscu ea. A doua zi, Hudson, împreună cu câţiva oameni voinici, au plecat să caute trupul celui pe care-l văzusem aruncat de pe acoperiş. Nu m-a lăsat să vin şi eu. Încă mai eram foarte tulburată.

— Sigur că erai, fu Caine de acord.

— Da, oftă ea. Când s-au întors, au încercat să fie la fel de blânzi cum eşti tu acum, Caine, dar au trebuit să-mi spună adevărul.

— Ce adevăr?

— Că nu găsiseră nimic. Şi nici de morminte nu se atinsese nimeni.

— Deci, au crezut că...

— Că avusesem năluciri, Lyon? Da, sunt sigură că asta au crezut. Pentru că erau în slujba lui Nathan, n-au îndrăznit să mi-o spună în faţă... dar expresiile lor erau foarte grăitoare. M-am întors imediat la cimitir ca să văd cu ochii mei. În timpul nopţii plouase cu găleata şi suflase un vânt puternic, însă chiar şi aşa, pământul părea neatins.

— Poate că abia începuseră să sape, când i-ai întrerupt tu, sugeră Caine.

— Da, tocmai începuseră, confirmă Jade. N-am să le uit niciodată feţele.

— Spune-ne mai departe, îi ceru el.

— Mi-am petrecut restul zilei încercând să înţeleg ce voiseră. Pe urmă, m-am dus la Hudson şi i-am spus să nu-l bată la cap pe Nathan cu problema asta. L-am minţit, spunându-i că eram sigură că razele soarelui îmi jucaseră o festă. Trebuie să vă spun că Hudson a fost foarte uşurat. Încă mai era îngrijorat, desigur, deoarece căzusem pe scară, lovindu-mă la cap.

— Jade, nu s-ar putea să fie...

— Doar imaginaţia ei? completă Caine; clătină din cap. Azi-noapte au fost cel puţin cinci care s-au ţinut după noi. Nu, n-a avut vedenii.

Jade îi aruncă lui Lyon o privire bănuitoare.

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

— Acum te cred, replică el. Dacă v-au urmărit nişte oameni, înseamnă că ai văzut tu ceva. Şi după aceea ce s-a mai întâmplat?

— Am refuzat să mă las păgubaşă.

Încercă să-şi împreuneze mâinile în poală şi abia atunci îşi dădu seama că iar se ţinea de mâna lui Caine.

l-o împinse la o parte.

— Pot fi foarte încăpăţînată. Aşa că, a doua zi dimineaţa, am plecat din nou să caut probe.

Lyon îi zâmbi lui Caine.

— Şi eu aş fi făcut la fel, recunoscu el.

— În ce dimineaţă a fost asta? se interesă Caine.

— Ieri. Am pornit călare. Dar n-am ajuns la mormântul părinţilor mei. Mi-au împuşcat calul sub mine.

— Ce-au făcut?! strigă Caine.

Jade fu mulţumită de reacţia lui.

— Au omorât frumosul cal al lui Nathan, repetă ea dând din cap. Nici nu vă pot spune ce supărat va fi fratele meu când o să afle că bidiviul lui favorit a murit. O să i se frângă inima.

Crezând că era gata să izbucnească iar în plâns, Caine îşi scoase batista.

— Şi pe urmă? întrebă el.

— M-am prăbuşit la pământ, desigur. Mare noroc am avut că nu mi-am rupt gâtul. Nu m-am rănit decât puţin. Desigur, ai observat vânătăile pe care le am pe umeri şi braţe, azi-noapte când te-ai strecurat în dormitorul meu.

Se întoarse spre el, aşteptându-i răspunsul.

— N-am observat, şopti Caine. Şi nu m-am strecurat în dormitorul tău.

— Cum se poate să nu-mi fi observat vânătăile?

— Nu la umerii tăi mă uitam.

Jade simţi că roşea din nou.

— Ei bine, ar fi trebuit să te uiţi, se bîlbîi ea. Un gentleman mi-ar fi observat imediat vânătăile.

Caine îşi pierdu răbdarea.

— Jade, nici chiar un eunuc n-ar fi...

— Vrei să auzi şi restul, sau nu?

— Da.

— După ce mi-au împuşcat calul, am fugit înapoi spre casă. Nu ştiu dacă s-au luat după mine sau nu. Eram foarte alarmată. Nu mi se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Am avut viaţă foarte liniştită.

— Sunt convins.

— L-am găsit iar pe Hudson şi i-am spus ce se întâmplase. Mi-am dat seama imediat că nu-i venea să mă creadă. Tot încerca să-mi dea cu forţa o ceaşcă de ceai. De data asta însă aveam dovezi.

— Dovezi? întrebă Caine.

— Calul mort, omule! strigă ea. Fii atent la ce-ţi vorbesc, te rog.

— Desigur. Calul mort. Şi Hudson şi-a prezentat scuzele când i-ai arătat calul ăsta mort?

Jade îşi roase un timp buza de jos, privindu-l lung.

— Nu tocmai, răspunse ea în cele din urmă.

— Cum adică, nu tocmai? întrebă Lyon.

Se întoarse spre el.

— Ştiu c-o să-ţi fie greu să mă crezi, dar când ne-am întors în locul unde căzuse calul... ei bine, calul nu mai era acolo.

— Nu, nu pare deloc greu de crezut, răspunse alene Lyon, rezemându-se de spătar. Tu ce zici, Caine?

— Are la fel de mult sens ca toate celelalte pe care ni le-a spus.

— Hudson a insistat să ne întoarcem la grajduri, continuă Jade. Era convins că aveam să găsim acolo calul, care se întorsese singur acasă.

— Şi aşa a fost?

— Nu. Oamenii au căutat toată ziua, dar nu l-au găsit nicăieri. Totuşi, pe drumul dinspre miazăzi erau nişte urme recente de căruţă. Ştii ce cred eu că s-a întâmplat, Caine? Cred că au dus calul cu căruţa. Ce părere ai?

Lui Caine îi păru rău că trebuia s-o dezamăgească.

— E clar că n-ai idee cât de greu e un cal, Jade. Crede-mă pe cuvânt, ar fi nevoie de mai mult decât trei oameni ca să-l ridice.

— Dificil, interveni Lyon, dar nu imposibil.

— Poate că fusese rănit doar superficial şi a fugit, spuse Caine.

— Rănit superficial între ochi? Mă îndoiesc! declară Jade, cu un geamăt frustrat. Nathan o să se supere rău de tot când va afla despre cal - ca să nu mai vorbesc despre casă şi despre trăsură.

— Despre casă? Şi cu casa ce naiba s-a întâmplat? mormăi Caine. La naiba, aş vrea să ni le spui pe toate în ordine, Jade.

— Cred că în sfârşit a ajuns la incendii, remarcă Lyon.

— Păi, a ars până-n temelii!

— Când? întrebă Caine, cu încă un oftat obosit. Înainte sau după ce-a fost omorât calul?

— Aproape imediat după aceea. Hudson ordonase să-mi fie pregătită trăsura lui Nathan. Mă hotărâsem să mă întorc la Londra şi să-l caut, eram sătulă de felul cum se purtau servitorii lui. Mă ocoleau şi se tot uitau ciudat la mine. Ştiam că Nathan mă va ajuta să descopăr misterul!

Nu-şi dăduse seama că striga, până când Caine o bătu pe mână, spunându-i:

— Calmează-te, dulceaţă, şi povesteşte-ne până la capăt.

— Te uiţi la mine la fel ca Hudson... Of, bine, am să v-o spun pe toată. Pornisem spre Londra, când lacheul a strigat că luase foc casa lui Nathan. Vedea fumul înălţându-se peste coline. Ne-am întors imediat, desigur, dar când am ajuns acolo... ei bine, era prea târziu. Le-am poruncit servitorilor să se ducă la casa din oraş a lui Nathan.

— Şi pe urmă ai pornit iar spre Londra? întrebă Caine, frecându-i absent ceafa. Era o senzaţie atât de plăcută, încît Jade nu-i ceru să se oprească.

— Da, dar ne aşteptau la o cotitură. Vizitiul s-a speriat atât de tare,

încît a fugit.

— Ticălosul! exclamă Lyon.

Caine dădu din cap aprobator.

— Eu nu-l condamn, îl apără Jade. Se speriase. Oamenii fac... lucruri ciudate, când le e frică.

— Unii, da, fu Caine de acord.

— Spune-ne ce s-a întâmplat în continuare, Jade, îi ceru Lyon.

— Au blocat uşile şi au dat foc trăsurii. Abia am reuşit să scap, pe fereastră. Nathan a dat o grămadă de bani pe trăsura aceea, dar nu era deloc solidă, aşa că am putut smulge destul de uşor fereastra din cercevea. Totuşi, nu cred c-am să-i spun, căci n-ar face decât să se supere şi mai tare...

— Iar te abaţi de la subiect, o atenţionă Caine.

Lyon zâmbi.

— Îmi aminteşte de Christina, recunoscu el. Jade, ce-ar fi să te duci s-o cauţi? Voia să-ţi împacheteze ceva de mâncare, pentru drum.

Jade se simţi foarte uşurată. I se pusese un gol în stomac, fiind nevoită să retrăiască totul. Ieşi din cameră fără să mai piardă vremea.

— Ei bine, Caine? îl întrebă Lyon când rămaseră singuri. Ce părere ai?

— Azi-noapte, ne-au urmărit nişte oameni, îi reaminti prietenul său.

— Îi crezi povestea?

— Ceva-ceva tot a văzut.

— Nu asta te-am întrebat.

Încet, Caine clătină din cap.

— Nu cred o iotă, recunoscu el. Dar tu?

Lyon făcu acelaşi gest.

— E cea mai ilogică poveste pe care am auzit-o vreodată. Dar, fir-ar să fie, dacă spunea adevărul, trebuie s-o-ajutăm.

— Şi dacă nu? întrebă Caine, ghicind deja răspunsul.

— Atunci, fă bine şi păzeşte-ţi naibii spatele.

— Lyon, nu crezi...

Prietenul său nu-l lăsă să termine.

— Am să-ţi spun ce ştiu eu, îl întrerupse el. Unu, nu eşti obiectiv. Nu te pot învinui pentru asta, Caine. Şi eu am reacţionat faţă de Christina cam la fel ca tine cu Jade. Doi, e în pericol, şi te-a pus în pericol şi pe tine. Astea-s singurele fapte de care putem fi siguri că-s adevărate.

Caine ştia că avea dreptate. Se rezemă de spătarul canapelei.

— Şi acum, spune-mi ce intuieşti.

— S-ar putea ca totul să aibă legătură cu tatăl ei, sugeră Lyon, ridicând din umeri. Voi începe să cercetez trecutul Contelui de Wakersfield. Richards o să-mi poată da o mână de ajutor.

Prietenul lui vru să-l contrazică, apoi se răzgândi.

— N-are cu ce să strice. Totuşi, încep să mă întreb dacă n-ar fi posibil ca dincolo de toate astea să se afle fratele ei. Nu uita, Lyon, Nathan s-a dus la Londra să ajute un prieten care avea necazuri. De-atunci a început totul.

— Dacă o credem pe cuvânt.

— Chiar aşa.

— O singură întrebare am să-ţi pun, Caine, spuse el încet, dar insistent. Ai încredere în ea?

Caine îl privi un timp în tăcere.

— Dacă aplicăm logica în situaţia asta bizară...

— Îţi preţuiesc instinctele, prietene. Răspunde-mi.

— Da, spuse Caine.

Apoi zâmbi. Pentru prima oară în viaţa lui, lăsase raţiunea deoparte.

— Am încredere în ea cu viaţa, dar nu ţi-aş putea spune de ce. Cum ţi se pare logica asta, Lyon?

Prietenul său zâmbi.

— Şi eu am încredere în ea. Totuşi, în ceea ce te priveşte, n-ai nici cea mai vagă de ce, nu-i aşa, Caine?

Părea aproape condescendent. Ca reacţie, Caine înălţă o sprânceană.

— Unde vrei să ajungi?

— Am încredere în ea numai fiindcă şi tu ai. Instinctele tale nu dau greş niciodată. Mi-ai salvat viaţa în mai multe rânduri, şi numai fiindcă te-am ascultat..

— Totuşi, nu mi-ai explicat unde vrei să ajungi, îi reaminti Caine.

— Şi eu am avut încredere în Christina, aproape de la început. Îţi jur că, din partea mea, a fost o încredere oarbă. Şi m-a antrenat şi ea într-o serie de aventuri. Acum, trebuie să-i ţin partea. După cum ştii, Christina are unele opinii destul de neobişnuite. Oricum, de data asta a nimerit drept la ţintă.

— În ce sens?

— Cred, bunul meu prieten, că tocmai ţi-ai întâlnit propriul destin...

Cu un chicotit uşor, Lyon clătină din cap.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Caine, căci aventurile tale abia încep.

Capitolul 7

Christina şi Jade aşteptau în hol, cu un sac mare, pepit, între ele.

Caine încercă să-l ridice, apoi clătină din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jade, nici un cal n-o să poată căra

povara asta. E prea grea.

Se lăsă într-un genunchi, desfăcu gura sacului şi privi înăuntru. Apoi fluieră încet.

— Aici e un afurisit de arsenal în toată regula, îi spuse el lui Lyon. Cine-a împachetat toate astea?

— Eu, răspunse Christina. Sunt doar câteva arme de care m-am gândit că Jade s-ar putea să aibă nevoie ca să vă apere pe amândoi.

— Arme de care ar avea nevoie Jade ca să mă apere pe mine? o privi el neîncrezător. Lyon, nu ţi se pare că soţia ta mă insultă?

Zâmbind, Lyon dădu din cap.

— Cu siguranţă, Caine. Mai bine prezintă-ţi acum scuzele şi să terminăm odată.

— De ce Dumnezeu să-i prezint eu scuzele?

— Ca să nu pierdem timpul, răspunse Lyon, abia stăpânindu-şi râsul, la vederea expresiei mirate a lui Caine.

— Te-a blegit însurătoarea, mormăi acesta.

— Ca pâinea prăjită cu lapte, zâmbi Lyon.

Caine începu să scoată din sac lucrurile care nu erau strict necesare.

Sub privirile deznădăjduite ale celor două femei, aruncă pe podea câteva cuţite cu lamă lungă, două pistoale şi o bucată de lanţ foarte gros.

— N-o să ai nevoie de toate astea, Jade. Şi-n plus, eşti prea sfioasă ca să le foloseşti.

Jade strângea deja armele la loc.

— Lasă-le acolo, mica mea luptătoare.

— Of, cum vrei, mormăi ea. Şi nu mă mai tot alinta, domnule. Nu-s nici iubita, nici amanta ta, şi-n nici un caz nu sunt „mica ta luptătoare". Hai, Caine, nu mai face aşa pe miratul. Christina mi-a povestit despre celelalte femei.

Caine încă mai încerca să-i înţeleagă comentariile dinainte.

— La mintea ta zăpăcită, „luptătoare" e o vorbă de alint?

— Cu siguranţă, necioplitule. N-am să-ţi pretind scuze pentru că m-ai făcut zăpăcită, dar numai pentru că probabil încă mai eşti nervos fiindcă ţi-a ars casa.

Lui Caine îi venea să mârâie de frustrare. Termină de scos din sac armele de care nu aveau nevoie, apoi strânse băierile la loc.

— Îţi mulţumesc pentru toată osteneala, Christina, dar s-ar putea ca şi tu să ai nevoie de arme, spre a-l ţine pe Lyon în siguranţă. Vino, Jade, o chemă el.

Luă sacul într-o mână, iar cu cealaltă o prinse pe-a lui Jade, dureros de strâns.

Pe Jade n-o deranja. Era mulţumită că-şi depănase poveştile atât de bine, convingător şi în acelaşi timp derutant. Când ieşi, Christina o

îmbrăţişă.

— Drum bun, şopti ea.

Caine legă sacul pe un cal, apoi o ridică pe Jade în şaua celuilalt. Făcându-le gazdelor cu mâna, ieşiră pe poarta din spate.

Din mers, Jade mai aruncă o privire înapoi, încercă să-şi întipărească în minte zâmbetul Christinei şi expresia încruntată a lui Lyon, căci era sigură că n-avea să-i mai revadă niciodată.

Christina menţionase de mai multeori destinul. Credea despre Caine că urma să devină tovarăşul de viaţă al lui Jade, dar nu înţelegea pe deplin situaţia, şi când avea să afle adevărul, Jade se temea că noua ei prietenă urma să se dezică de ea pentru totdeauna.

Era un gând atât de dureros, încît încercă să se concentreze asupra motivului pentru care se afla acolo. Avea datoria de a-l apăra pe Caine până se întorcea Nathan acasă.

Şi nimic mai mult. Destinul ei fusese hotărât cu ani în urmă.

— Stai aproape de mine, Jade, îi ordonă Caine, peste umăr.

Imediat, Jade îşi mână calul spre al lui.

Caine alesese un drum ocolit spre ieşirea din Londra. Înconjurară periferia oraşului, apoi reveniră pe unde mai trecuseră, ca să se asigure că nu erau urmăriţi.

Refuză s-o ia spre miazănoapte până ajunseră la o oră distanţă de oraş.

Călătoria ar fi trebuit să dureze cam trei ore dar, datorită prudenţei lui Caine, ajunseseră doar la jumătatea distanţei când reveniră pe drumul principal.

Jade recunoscu zona.

— Dacă n-au luat-o de-aici, îi spuse ea lui Caine, trăsura lui Nathan e puţin mai încolo.

O găsiră mai departe decât îşi amintea, la o cotitură a drumului, pe marginea unei râpe înguste. Probabil că necunoscuţii o trăseseră până acolo.

Caine nu scoase o vorbă. Avea o expresie posomorâtă.

— Ei? îl întreabă ea.

— E făcută praf, fără îndoială.

Jade îi auzi furia din glas şi începu să se teamă că pe ea o învinuia.

— Asta-i tot ce ai de spus?

Îşi apropie şi mai mult calul de al lui, ca să-i poată vedea expresia.

— Nu m-ai crezut, nu-i aşa? De-asta eşti furios.

— Acum te cred.

Aşteptă câteva clipe, până când îşi dădu seama că n-avea de gând să mai adauge nimic.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi altceva mai ai de zis?

— Aş putea spune că, imediat ce-i găsesc pe ticăloşii care au făcut asta, am să-i omor, replică el cu un calm înşelător. Iar după aceea, probabil am să le dau foc hoiturilor. Da, aş putea spune şi asta, dar n-ar face decât să te tulbure şi mai mult, nu-i aşa, Jade?

În timpul tiradei lui, Jade făcuse ochii mari. Nu se îndoia că vorbea serios.

O străbătu un fior:

— Da, Caine, mă tulbură să aud asemenea planuri. Nu poţi omorî oamenii în stânga şi-n dreapta, oricât de furios pe ei ai fi.

Caine îşi opri brusc calul, lângă al ei, apoi o apucă de ceafă. Jade fu atât de surprinsă, încît nu încercă să se ferească.

— Apăr ce-i al meu.

N-avea de gând să-l contrazică. Părea gata s-o strângă de gât. Nu făcu decât să-l privească, aşteptându-l să-i dea drumul.

— Înţelegi ce-ţi spun? o întrebă.

— Da, răspunse ea. Vei apăra ceea ce-ţi aparţine. Te înţeleg.

Caine clătină din cap. Micuţa inocentă încerca să-l împace.

Dintr-o dată, o smuci într-o parte, se aplecă şi o sărută. Apăsat. Posesiv.

Era mai uimită ca oricând. Caine se retrase şi o privi în ochi.

— E timpul să înţelegi că îmi vei aparţine mie, Jade.

Jade clătină din cap.

— Nu voi aparţine nici unui bărbat, Caine, şi e timpul ca şi tu să înţelegi asta.

Părea furios. Apoi, fulgerător, expresia i se îmblânzi. Redevenise dulcele ei protector. Jade aproape că oftă uşurată.

— Trebuie să părăsim iar drumul mare, spuse el, schimbând intenţionat subiectul.

— Caine, vreau să-ţi dai seama...

— Nu mă contrazice, o întrerupse el.

Jade dădu din cap şi se pregătea să-şi mâne calul în josul povârnişului, când Caine îi luă frâul din mâini şi o ridică la el în şa.

— De ce m-ai luat lângă tine? îl întrebă.

— Eşti obosită.

— Cum ai observat?

Pentru prima oară după multă vreme, Caine zâmbi.

— Am observat...

— Sunt, într-adevăr, recunoscu ea. Caine, calul lui Lyon ne va urma? Dacă se pierde, prietenul tău s-ar supăra.

— O să vină după noi.

— Bine.

Îl cuprinse cu braţele de mijloc şi-şi rezemă obrazul de pieptul lui.

— Miroşi foarte frumos, şopti ea.

— Şi tu la fel.

Părea teribil de preocupat - şi hotărât să meargă pe cel mai dificil drum, prin pădure. Jade mai suportă zece minute, apoi îl întrebă:

— De ce îngreunezi aşa călătoria?

După ce dădu la o parte cu braţul o creangă aplecată, Caine îi răspunse:

— Suntem urmăriţi.

Aceste cuvinte, rostite pe un ton atât de firesc, o uluiră la fel de tare ca şi cum ar fi ciupit-o de posterior un necunoscut. Indignată, răspunse imediat:

— Nu se poate! Aş fi văzut.

Încercă să se desprindă de el, ca să vadă cu ochii ei. Caine n-o lăsă să se mişte.

— E-n regulă, spuse el. Sunt încă destul de departe în urma noastră.

— De unde ştii? Ne urmăresc de când am ieşit din Londra? Nu, în nici un caz. Atunci chiar i-aş fi observat şi eu. Câţi crezi că sunt? Caine? Eşti absolut sigur?

O strânse în braţe, ca să înceteze cu întrebările.

— Sunt sigur, răspunse el. Se ţin după noi de vreo trei mile, poate patru. Mai concret, de când am ajuns la hotarul proprietăţii mele. Cred că sunt cam şase, şapte...

— Dar...

— l-am văzut ultima dată când am luat-o înapoi, îi explică răbdător Caine.

— Şi eu am luat-o înapoi cu tine, replică ea. Şi n-am văzut pe nimeni.

Părea revoltată. Caine nu ştia ce să înţeleagă din această reacţie.

— Suntem foarte departe de casa ta?

— Mai avem cam cincisprezece minute.

Nu peste mult, ajunseră la un luminiş. Jade avu senzaţia că tocmai intrase pe un tărâm al minunilor.

— Ce frumos e aici! şopti ea.

Poiana era înconjurată pe două laturi de un pârâu care cobora o pantă blândă, pe lângă o cabană. Lumina soarelui se infiltra prin frunziş.

— S-ar putea ca pădurarul să fie în colibă, spuse ea. Poate ne ajută să-i prindem pe bandiţi într-o cursă.

— Coliba e părăsită.

— Atunci, nu ne rămâne decât să-i prindem singuri. Ai lăsat acolo toate pistoalele?

Caine nu-i răspunse.

— Caine? Nu ne oprim?

— Nu. O luăm doar pe o scurtătură.

— Ai ales alt loc unde să-i aşteptăm?

— Mai întâi te duc acasă, Jade. N-am să-mi mai asum nici un risc cu tine. Şi acum, capul jos şi gura mică. Devine complicat.

Întrucât vorbea iar pe un ton ursuz, Jade se supuse. Îi simţi bărbia pe creştetul capului, în timp ce-şi ascundea faţa lângă gâtul lui.

— Vreau să mai venim aici, într-o zi, şopti ea.

Caine nu comentă. Nu exagerare spunând că situaţia avea să se complice. Imediat ce ajunseră în câmp deschis, dădu pinteni calului, luând-o la galop. Jade avu senzaţia că zburau.

Cei ce se ascundeau în spatele acelei trădări trimiseseră oameni pe moşia lui Caine, să-i aştepte.

Când se apropiară de curtea casei, Jade începu să se teamă de o ambuscadă. Se rugă ca oamenii ei să fie acolo, ca să-i ajute în luptă.

Tocmai se apropiau de culmea colinei, când auziră o detunătură de pistol. Jade se întrebă cum să protejeze spatele lui Caine.

Încercă să se răsucească în braţele lui, ca să vadă dincotro venea pericolul, şi-şi desfăcu instinctiv palmele ca să-i acopere cât mai mult umerii.

Împuşcăturile veneau dinspre sud-est. Jade se săltă pe coapsa stângă a lui Caine, tocmai când o altă detunătură răsuna în vânt.

— Nu te mişca, îi ordonă Caine în ureche, în aceeaşi clipa în care Jade simţi o înţepătură uşoară în partea dreaptă.

Cu un ţipăt surprins, Jade încercă să-şi privească talia. Avea senzaţia că o zgâriase un leu cu ghearele. La fel de repede însă, durerea începu să treacă. O arsură iritantă se răspândea în jur, iar Jade îşi spuse că o lovise o creangă.

— Aproape am ajuns, o anunţă Caine.

Preocupată de rană, Jade uitase să se mai teamă.

— Să fii atent în spate, când ne apropiem de casă! îi spuse ea.

Caine nu-i răspunse, pornind pe drumul din spate, spre grajduri. Probabil oamenii lui auziseră zgomotul, căci cel puţin zece lucrători alergau spre pădure, cu armele în mâini.

Îi strigă grăjdarului şef să deschidă uşile şi se repezi înăuntru. Calul lui Jade îi urmă în galop. Grăjdarul apucă frâul şi introduse iapa în prima boxă, în timp ce Caine o ajuta pe Jade să coboare din şa.

Când o apucă de mijloc, durerea din coastă începu s-o înjunghie din nou. Jade îşi muşcă buza, ca să nu ţipe.

— Kelley! strigă Caine.

Un bărbat blond, între două vârste, cu trup robust şi barbă stufoasă, se apropie în fugă.

— Da, mi'lord?

— Stai aici cu Jade, îi ordonă Caine. Şi ţine uşile închise până mă întorc.

Încercă să încalece din nou, dar Jade îl apucă de haină, smucind cu putere.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Nu se poate să te mai duci afară!

— Dă-mi drumul, iubito. Vin imediat.

Îi desprinse mâinile de haină şi o împinse blând înapoi. Dar Jade n-avea de gând să se lase păgubaşă. Se agăţă de reverele lui, strâns.

— Dar, Caine, se tângui ea, când Caine îi îndepărtă iar mâinile. Vor să te omoare.

— Ştiu, iubire.

— Atunci, de ce...

— Am de gând să-i omor eu mai întâi.

Îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-i destăinuiască acest gând, când Jade îşi aruncă braţele pe după mijlocul lui şi-l strânse, surprinzător de puternic. Auziră încă două împuşcături, în timp ce Caine îi desfăcea braţele.

Caine presupuse că oamenii lui intraseră în luptă. Jade se ruga ca ai ei să fi intervenit deja, alungându-i pe bandiţi.

— Închide uşile după mine, Kelley! strigă Caine, sărind repede în şa şi întorcându-şi armăsarul.

O altă detunătură răsună, la câteva clipe după plecarea lui Caine. Jade se repezi pe lângă grăjdar şi privi afară, printr-o ferestruică pătrată. Nu văzu trupul lui Caine prăbuşit într-o baltă de sânge, şi începu să respire din nou.

— N-am de ce să-mi fac griji, mormăi ea.

— Mai bine daţi-vă la o parte de la fereastră, şopti Kelley, în spatele ei.

Jade nu-i luă în seamă sugestia, până când Kelley începu s-o tragă de braţ.

— Mi'lady, vă rog să-l aşteptaţi pe marchiz într-un loc sigur. Veniţi şi staţi jos aici, continuă el. Marchizul o să se întoarcă în curând.

Nu se putea aşeza. Tot umbla încoace şi-n-colo, agitată. Se ruga ca Matthew sau Jimbo să se fi ocupat de intruşi. Erau doi dintre cei mai loiali oameni ai ei. Amândoi se instruiseră şi în meşteşugul amăgirii, căci Black Harry se îndeletnicise personal cu pregătirea lor.

Numai Caine era de vină, hotărî ea. În nici un caz n-ar fi fost în halul acela cu nervii, dacă-l descoperea ca fiind aidoma omului despre care citise în dosar. Numai că el părea să aibă două personalităţi complet diferite. Oricum, ştia că în dosar scria adevărul. Superiorii lui îl descriseseră ca pe un om rece şi metodic, când avea de-a face cu sarcini care necesitau o atenţie deosebită.

Şi totuşi, omul pe care-l întâlnise nu era deloc rece sau nesimţitor. Mizase pe instinctele lui protectoare, dar aşteptându-se totuşi să fie foarte dificil.

Or, Caine nu se vădise dificil deloc. Era un om plin de consideraţie, care o luase deja sub aripa lui. Desigur, contradicţia era problema. Lui Jade nu-i plăceau inadvertenţele. Îl făceau pe Caine să fie prea

imprevizibil. Iar imprevizibilitatea era periculoasă.

Dintr-o dată, uşile se deschiseră şi apărui Caine, cu calul gâfâind în urma lui.

Fu atât de uşurată să-l vadă, încît i se tăiară genunchii. Toţi muşchii din trup începură s-o doară. Fu nevoită să se aşeze pe scăunelul oferit de Kelley, înainte de a putea să scoată o vorbă.

— N-ai păţit nimic? reuşi ea să-l întrebe.

Caine avu impresia că era gata să izbucnească în plâns. Îi zâmbi încurajator, apoi îşi aduse calul înăuntru.

După ce-i dădu căpăstrul grăjdarului-şef şi le făcu un semn cu mâna oamenilor care-l urmau să iasă, se rezemă de perete, lângă ea. Încerca anume să-i alunge temerile în legătură cu cele întâmplate.

— Până am ajuns eu la marginea pădurii lupta se terminase.

— Se terminase? Cum se poate? Nu înţeleg.

— Probabil s-au răzgândit.

— Te rog să nu mă minţi! strigă ea. Şi nu te mai purta de parcă am discuta despre recoltă. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Caine oftă prelung.

— În cea mai mare parte, lupta era gata, când am ajuns eu acolo.

— Caine, gata cu minciunile!

— Nu mint.

— Atunci, vorbeşte clar. Trebuie să fii logic, mai ştii?

N-o mai auzise niciodată adresându-i-se pe tonul acela. Vorbea ca o căpetenie de oşti. Caine zâmbi.

— În viaţa mea n-am văzut o blestemăţie mai mare! recunoscu el. Am doborât doi, apoi m-am întors spre zona unde credeam că se ascundeau şi ceilalţi, dar când am ajuns acolo, dispăruseră.

— Fugiseră?

Caine clătină din cap.

— Am văzut urme de luptă.

— Iar oamenii tăi...

— Erau cu mine, completă el.

Jade îşi împreună mâinile în poală, cu privirea în jos, ca să nu i se vadă expresia. Se temea că n-ar fi putut să-şi ascundă bucuria şi uşurarea. Matthew şi Jimbo îşi făcuseră bine treaba.

— Într-adevăr, n-are nici un sens, îi dădu ea dreptate.

— Existau semne ale unei lupte, repetă Caine, privind-o îndeaproape.

— Semne? întrebă ea, în şoaptă. Ce semne?

— Urme de paşi... sânge pe o frunză... Şi altele - dar nici un trup omenesc, nicăieri.

— Şi crezi că s-ar fi putut să se fi luat la bătaie între ei?

— Fără să scoată un sunet? întrebă Caine, neîncrezător.

— N-ai auzit nimic?

— Nu, răspunse el, stând în continuare rezemat de perete, cu privirea spre Jade.

Îl privi şi ea, gândindu-se că poate sorta informaţiile pe care le obţinuse în ultimele câteva ore, deşi expresia stranie de pe chipul lui o îngrijora. Dintr-o dată, îşi aminti o întâmplare pe care-i plăcea lui Black Harry s-o povestească, despre imprevizibilii urşi grizzly care bântuiau prin sălbăticia din America. Animalul era foarte viclean, iar Harry spunea că-i întrecea ca isteţime chiar şi pe oamenii care-l urmăreau.

Adeseori, îşi atrăgea anume vânătorii în câte o cursă, sau îi ocolea ca să-i atace de la spate. De obicei, bietul vânător murea înainte de a-şi da seama că devenise el cel vânat.

Oare Caine era la fel de şiret ca un urs grizzly? Era o posibilitate prea înfiorătoare ca să se gândească, măcar.

— Caine? Când te uiţi aşa la mine, mă sperii, şopti ea. Nu pot suferi să te văd încruntat.

Frângându-şi mâinile, ca să facă minciuna mai convingătoare, adăugă:

— Îţi pare rău că te-am amestecat în încurcătura asta, nu-i aşa? Nu pot să te condamn, domnule, declară ea, pe un ton melodramatic. Dacă mai stai cu mine, ai să mori. Sunt ca o pisică, atrag ghinionul. Lasă-mă aici, în grajd, şi du-te acasă. Când se întunecă, am să plec pe jos înapoi spre Londra.

— Cred că iar m-ai insultat, replică alene Caine. Nu ţi-am explicat deja că nimeni nu se atinge de ceea ce-mi aparţine mie?

— Întâmplător, eu nu-ţi aparţin, se răsti ea, cam iritată că teatralismele ei nu-l impresionaseră; ar fi trebuit să încerce s-o consoleze, nu? Nu poţi decide că... Of, lasă. Eşti neruşinat de posesiv, nu-i aşa?

Caine dădu din cap.

— Am o fire posesivă, Jade, şi-mi vei aparţine mie.

Vorbea pe un ton de-a dreptul răutăcios. Jade îi susţinu eroic privirea.

— Nu numai că greşeşti, domnule, dar mai eşti şi îngrozitor de încăpăţînat. Pun rămăşag că în copilărie nu lăsai pe nimeni să se atingă de jucăriile tale, aşa e?

Nu-i dădu timp să răspundă.

— Totuşi, n-am vrut să te insult.

Caine o ridică în picioare. O cuprinse cu braţul pe după umeri şi porni spre uşă.

— Caine?

— Da?

— Nu mă poţi proteja în continuare.

— Şi de ce, mă rog, iubito?

— Nu se cade ca un tată să-şi piardă doi fii.

Părea atât de speriată, încît Caine preferă să nu se arate jignit de neîncrederea ei.

— Într-adevăr, replică el, n-ar trebui. Dar nu s-ar cădea nici ca fratele tău să-şi piardă singura soră. Şi acum, ascultă- mă. Nu-mi pare rău că m-am implicat, şi n-am să te părăsesc. Sunt protectorul tău, ai uitat?

Cu o expresie solemnă, Jade îi răspunse:

— Eşti mai mult decât un protector. Ai devenit îngerul meu păzitor.

Și, fără a-i lăsa timp să-i răspundă, se înălţă pe vârfuri şi-l sărută.

— N-ar fi trebuit să fac asta, spuse ea apoi, roşind. De obicei, nu arăt prea multă afecţiune, dar când sunt cu tine... ei bine, descopăr că-mi place când mă cuprinzi de umeri sau mă strângi în braţe. Şi mă întreb cum de m-am schimbat aşa. Crezi că s-ar putea să fiu desfrânată?

Caine nu râse. Părea prea sinceră, şi nu voia să-i rănească sentimentele.

— Mă bucur că-ţi place când te ating.

Lângă uşă, se opri şi o sărută.

— Şi mie-mi place să te ating.

Sărutul fu lung, apăsat, stăruitor. Când Caine se retrase, pe faţa lui Jade apăruse iar o expresie nedumerită.

— Te-ai străduit din răsputeri să-mi fii pavăză pe cal, nu-i aşa, iubito?

Fu atât de surprinsă de această întrebare, încît din minte îi pieri orice explicaţie plauzibilă.

— Ce-am făcut?

— Ai încercat să mă aperi. Când ţi-ai dat seama că se trăgea dinspre...

— Nu-i adevărat! protestă ea.

— Iar în noaptea trecută, când te-ai aruncat peste mine şi m-ai împins, mi-ai salvat viaţa, continuă el, ca şi cum nici nu l-ar fi întrerupt.

— N-am vrut... Mă speriasem...

Din expresia lui, nu putea distinge ce gândea.

— Dacă se va mai întâmpla vreodată, promit să nu-ţi stau în drum! se repezi ea. Te rog să mă ierţi că nu mă port prea raţional, Caine. Înţelegi, n-am mai fost urmărită niciodată, nici nu s-a tras asupra mea, şi nici... Ştii, cred că nu mă simt prea bine.. Da, mi-e rău... mi-e foarte rău...

Caine avu nevoie de câteva momente ca să observe că schimbase vorba.

— Te doare capul, iubito? Ar fi trebuit să-i cerem Christinei ceva

ce să-ţi pui pe cucuiul acela.

Jade încuviinţă.

— Da, mă doare capul, şi stomacul, şi mă înjunghie şi-n coastă, spuse ea, în timp ce mergeau spre casă.

Observă uşurată că durerile ei îi distraseseră lui Caine atenţia. Privi în jur, dându-şi seama pentru prima oară cât de frumoase erau locurile. Când ajunseră la colţul casei, se opri brusc.

Aleea părea nesfârşită. Era mărginită de nenumăraţi copaci, majoritatea bătrâni de peste o sută de ani. Ramurile lor se arcuiau peste aleea cu pietriş, formând o boltă încântătoare.

Clădirea de cărămidă roşie avea două etaje şi o faţadă cu coloane albe, care-i dădeau un aer regal. Toate ferestrele erau mărginite cu perdele albe legate cu cordoane negre. Uşa de la intrare era vopsită tot în negru, şi se vedea limpede că tuturor detaliilor li se acordase o mare atenţie.

— Nu mi-ai spus că eşti atât de bogat, afirmă ea.

Părea iritată. Ridicând din umeri, Caine răspunse:

— Duc o viaţă confortabilă.

— Confortabilă? Aici e la fel de luxos ca la Carlton House.

Dintr-o dată, Jade se simţea ca peştele pe uscat. Îi înlătură braţul de pe umerii ei şi-şi continuă drumul.

— Nu-mi plac oamenii bogaţi, anunţă ea.

— Păcat, râse Caine.

— De ce e păcat?

Încerca s-o urnească din loc. Jade se oprise la baza treptelor şi privea spre casă, cu teamă parcă, ca şi cum ar fi văzut acolo o ameninţare.

— O să fie în ordine, Jade, spuse Caine. Nu-ţi fie frică.

— Nu mi-e frică, replică ea pe cel mai trufaş ton, de parcă tocmai i-ar fi defăimat familia. Dacă spui că mi-e frică, te insulţi pe tine însuţi.

— Ce fac?

— Caine, dacă mi-ar mai fi frică, ar însemna că nu am încredere în tine, nu?

Zâmbi pe neaşteptate, distrăgându-i atenţia.

— Dacă vrei să ştii, am numărat deja unsprezece oameni înarmaţi. Am presupus că erau în slujba ta, de vreme ce n-au încercat să tragă în noi. Faptul că ai luat asemenea măsuri de prevedere m-a liniştit.

În clipa următoare, se împiedică. Nu mai era un vicleşug, ci o poticnire reală, şi ar fi căzut la pământ, dacă n-o prindea el în braţe.

— Am genunchii slabi, se grăbi să-i explice. Nu sunt obişnuită să călăresc. Dă-mi drumul, Caine. Mă doare puţin mijlocul.

— Ce nu te doare, iubito?

Vorbea pe un ton amuzat, dar în ochi i se citea tandreţea. Jade

încercă să nu-şi arate nemulţumirea.

— Sunt femeie, ai uitat? Şi ai spus că toate femeile sunt slabe. De-asta te umfli aşa în pene acum, domnule? Fiindcă tocmai ţi-am confirmat prejudecăţile?

— Când te uiţi aşa la mine, parcă uit complet cât de ciudată eşti. Ai cei mai frumoşi ochi din lume, iubito. Cred că acum ştiu cum arată flăcările verzi.

Chiar atunci, uşa se deschise, distrăgându-le atenţia, şi apăru un bărbat înalt, vârstnic.

Arăta întocmai ca un gargui. Jade presupuse că era majordomul lui Caine. Îmbrăcat complet în negru, cu excepţia cravatei albe, desigur, avea un aer la fel de auster ca ţinuta. Parcă ar fi fost cufundat într-o putină cu scrob şi pus la uscat.

— Ăsta-i omul meu, Sterns, i-l prezentă Caine. Nu te speria de el, Jade. Poate fi sever ca un rege, când îi vine. Dacă te va simpatiza, lucru de care nu mă îndoiesc, atunci o să te apere cu preţul vieţii. E cât se poate de loial.

Valetul coborî treptele, cu paşi demni. Când ajunse în faţa stăpânului său, făcu o plecăciune rigidă. Jade îi observă aripile de păr argintiu de la tâmple şi bănui că avea spre şaizeci de ani. Părul lui cărunt şi chipul extrem de neatrăgător îl aminteau de unchiul Harry.

Îl simpatiza deja.

— Bună ziua, mi'lord, salută Stems, înainte de a se întoarce s-o privească pe Jade. A mers bine vânătoarea?

— N-am fost la vânătoare, răspunse Caine.

— Atunci, împuşcăturile pe care le-am auzit au fost doar de distracţie?

— Am tras după oameni, nu după vânat.

— Şi aţi avut succes? se interesă Stems, pe un ton care sugera că puţin îi păsa. N-o scăpa din ochi pe Jade. Totuşi, Caine nu-l putea învinui că era fermecat de ea. Şi lui i se întâmplase acelaşi lucru.

— Nu, răspunse el, oftând. Şi, da, Stems, e foarte frumoasă, nu-i aşa?

Valetul dădu scurt din cap, apoi făcu un efort să se întoarcă spre stăpânul său.

— Aşa este, mi'lord, încuviinţă el. Caracterul ei, însă, mai are până să fie desluşit.

Îşi duse mâinile la spate şi dădu scurt din cap spre Caine.

— Vei descoperi că şi caracterul ei e la fel de frumos, replică acesta.

— N-aţi mai adus niciodată o lady acasă, mi'lord.

— Într-adevăr.

— Şi a venit în ospeţie?

— Da.

— Înţeleg mai mult decât s-ar cuveni, poate?

Caine clătină din cap.

— Nu, Sterns, fii liniştit.

Valetul înălţă o sprânceană, apoi dădu din cap iar.

— Era şi vremea, mi'lord. Cereţi să fie pregătită una dintre camerele de oaspeţi, sau domnişoara va locui în odăile dumneavoastră?

Jade se desprinse de lângă Caine, făcând un pas înainte, spre valet.

— Această lady va avea nevoie de o cameră a ei proprie, om bun. O cameră cu încuietoare solidă la uşă. M-am făcut destul de clar înţeleasă?

Sterns se îndreptă de umeri, cât era de lung.

— Înţeleg prea bine, mi'lady.

Deşi vorbea pe un ton demn, în ochii lui căprui apăruse o licărire poznaşă.

Era o luminiţă pe care numai Caine o mai văzuse.

— Voi verifica personal broasca, adăugă el, privind semnificativ spre stăpânul său.

— Îţi mulţumesc din suflet, Sterns, replică Jade. Înţelegi, am mulţi duşmani care mă urmăresc, şi n-am să mă pot odihni bine dacă trebuie să mai am şi grija anumitor gentlemeni care s-ar furişa noaptea în camera mea ca să-mi pună cămaşa la loc pe mine. Poţi înţelege asta, nu-i aşa?

— Jade, nu începe...

— Caine a propus să stau la mama şi tatăl lui, dar n-aş putea face asta, Sterns, continuă ea, neluându-i în seamă întreruperea. Nu vreau să-i amestec pe părinţii lui în încurcătura asta nenorocită. Când eşti fugărit ca un câine turbat, pur şi simplu nu ai timp să-ţi mai faci griji şi pentru propria reputaţie. Nu eşti de aceeaşi părere, domnule?

Sterns clipise de mai multe ori din ochi în timpul explicaţiilor lui Jade, după care, văzând cu ce expresie suavă îl privea, în aşteptarea unui răspuns, dădu din cap. În depărtare se auzi un tunet.

— O să ne udăm leoarcă dacă mai stăm mult aici, spuse Caine. Sterns, vreau să-l trimiţi pe Parks după medic înainte de a izbucni furtuna.

— Caine, chiar trebuie?

— Trebuie.

— Sunteţi bolnav, mi'lord? se interesă Sterns, cu îngrijorare vizibilă.

— Nu, răspunse Caine. Vreau ca Winters s-o examineze pe Jade. A suferit un mic accident.

— Un accident?

— M-a aruncat în Tamisa, îi explică ea.

Ca reacţie, Sterns ridică o sprânceană. Mulţumită, Jade dădu din

cap.

— Nu la accidentul ăsta mă refeream, mormăi Caine. Jade are un cucui destul de urât care-i cam cauzează ameţeli.

— A, ăla... replică ea. Nu mă doare nici pe departe la fel ca junghiul din coaste. Nu vreau ca doctorul tău să mă pipăie. Nu permit.

— Ba ai să permiţi, insistă Caine, şi-ţi promit că n-o să te pipăie. N-am să-l las eu.

— Mă tem că nu-l putem aduce pe Winters pentru domnişoara dumneavoastră, interveni Sterns. Nu-l mai găseşte nimeni.

— Pe Winters? A dispărut?

— De peste o lună. Să trimit după alt doftor? Mama dumneavoastră îl chema pe Sir Harwick, când nu-l găsea pe Winters. Înţeleg că era mulţumită de serviciile lui.

— Cine a avut nevoie de Sir Harwick? întrebă Caine.

— Tatăl dumneavoastră, deşi a protestat cu îndârjire. Mama şi surorile dumneavoastră sunt foarte îngrijorate de cât de mult a slăbit.

— Îl jeleşte pe Colin, spuse Caine, pe un ton obosit. Sper să-şi revină cât mai curând. În regulă, Sterns, trimite-l pe Parks după Harwick.

— Nu-l trimite pe Parks după Harwick, porunci Jade.

— Jade, nu e momentul să-mi faci dificultăţi.

— Mi'lady, ce vi s-a întâmplat cu cucuiul acela? V-a lovit cineva la cap?

— Nu, răspunse ea intimidată. Am căzut. Te rog, nu te deranja pentru mine, Sterns. E doar un cucui mic şi neînsemnat. Vrei să-I vezi? îl întrebă, ridicându-şi părul de la tâmplă.

Această mişcare îi redeşteptă junghiul din coaste. De astă dată, nu mai putu ignora durerea.

— Trebuie să vă culcăm imediat, dragă domnişoară, declară Sterns. Cum aţi căzut, mi'lady, dacă-mi îngăduiţi îndrăzneala de a vă întreba?

— Mi-am pierdut echilibrul şi m-am rostogolit pe o scară, răspunse Jade. Am fost neatentă.

— A, nu, sunt convins că nu sunteţi deloc neatentă, se repezi Sterns s-o asigure.

— Frumos din partea dumitale că-mi spui asta, Sterns. Ştii, acum nu mă mai doare aproape deloc capul, dar coasta... ei bine, domnule, nu vreau să te alarmez, nici să crezi că-mi place să mă plâng... Caine consideră că nu fac nimic altceva decât să mă smiorcăi şi să mă plâng. Chiar astea au fost cuvintele lui, domnule, da, aşa a spus... Caine se apropie de ea din spate şi o luă de umeri.

— Hai să-ţi vedem puţin coasta. Scoate-ţi tunica.

— Nu, refuză ea, intrând în hol. N-ai să faci decât s-o pipăi, Caine.

Un şir de servitori îşi aşteptau stăpânul să-l salute. Jade trecu prin faţa lor, la braţul lui Sterns.

— Domnule, camera mea e în partea din faţă a casei? Aşa sper. Aş dori să am o fereastră cu vedere spre alee şi pădurea cea frumoasă de dincolo de ea.

Datorită tonului ei vesel, Caine conchise că exagerase cu durerile.

— Sterns, du-o la etaj şi instaleaz-o, până mă ocup eu de câteva probleme.

Nu aşteptă răspunsul, ci se întoarse şi ieşi iar pe uşă.

— Trimiteţi-I pe Parks după doftor! strigă Sterns din capul scării, apoi se întoarse spre Jade. Nu ne contraziceţi, mi'lady. Sunteţi cumplit de palidă. Nu pot să nu remarc că aveţi mâinile reci ca gheaţa.

Jade se grăbi să-şi retragă mâna dintr-ale lui. Nu-şi dăduse seama că se ţinuse de el în timp ce urca scara. Sterns, desigur, observase.

— În curând va apune soarele. Veţi primi cina la pat, adăugă el. Mi'lord chiar v-a aruncat în Tamisa?

Jade zâmbi.

— Da, şi nici nu şi-a cerut scuze încă. Mi-a aruncat şi traista. Am rămas săracă, adăugă ea, pe un ton nefiresc de vesel. Lady Christina mi-a dat câteva haine de-ale ei foarte frumoase, însă, lucru pentru care-i mulţumesc lui Dumnezeu.

— Nu păreţi foarte întristată de situaţia grea în care vă aflaţi, constată Sterns.

Deschise uşa camerei, apoi se retrase cu un pas, făcându-i loc să treacă.

— A, nu cred în tristeţe, replică Jade. O, Sterns, dar e o odaie minunată. Auriul este culoarea mea favorită. Cuvertura e din mătase.

— Din satin, răspunse Sterns, zâmbind. Pot să vă ajut să vă scoateţi tunica, mi'lady?

Jade dădu din cap.

— Nu vrei să deschizi fereastra mai întâi? E puţin cam zăpuşeală aici.

Se duse la geam să privească afară, apreciind din ochi distanţa până la liziera pădurii. Matthew şi Jimbo aveau să-i aştepte semnalul imediat ce se întuneca.

Când Sterns începu s-o tragă de tunică, Jade se întoarse spre el.

— Am să v-o dau la curăţat, mi'lady.

— Te rog. Cred că are şi o mică ruptură, Sterns. Ai putea cere cuiva să mi-o coasă?

Sterns nu-i răspunse. Jade îi privi chipul.

— Ţi s-a făcut rău, domnule?

Dintr-o dată, servitorul devenise verde la faţă.

— Sterns, stai jos, te rog. Nu te considera jignit, dar cred că te paşte un leşin.

Când îl împinse spre scaunul de lângă fereastră, valetul clătină din cap. Apoi îşi regăsi în sfârşit graiul şi răcni după stăpânul său.

Caine tocmai pornea pe treptele casei, când auzi mugetul lui Sterns.

— Acum ce-o mai fi făcut? bombăni el.

O luă la fugă prin holul unde servitorii se aliniaseră din nou, le făcu vag cu mâna din mers, şi se repezi în sus pe scară.

Când ajunse în uşă, se opri brusc. Sterns se chinuia să se ridice din fotoliu, iar Jade îl ţinea în loc, cu o mână pe umăr, în timp ce cu cealaltă îi făcea vânt cu o carte.

— Ce Dumnezeu... Sterns? Ţi-e rău?

— L-a luat cu leşin, anunţă Jade. Ajută-I să se culce, Caine.

— Coasta dumneaei, mi'lord! protestă Sterns. Domnişoară dragă, nu vă mai fâlfâiţi cu cartea asta prin faţa mea. Caine, uită-te ce-are-acolo.

Caine înţelese înaintea lui Jade. Se apropie grăbit, o răsuci în loc şi, când îi văzu pata de sânge de pe bluza albă, îi veni să se aşeze şi el.

— Doamne fereşte... şopti. O, iubito, ce ţi s-a întâmplat?

Când văzu, Jade scoase un icnet sonor. S-ar fi împleticit pe picioare, dacă n-o ţinea Caine în braţe.

— Iubire, nu ştiai că-ţi curge sânge?

Îl privi aiurită.

— Nu ştiam... Crezusem că m-a zgâriat o creangă...

— A pierdut mult sânge, mi'lord, şopti Sterns.

— Într-adevăr, răspunse Caine, încercând să-şi ascundă îngrijorarea, ca să n-o sperie şi mai rău.

Când îi ridică încet bluza, mâinile-i tremurau. Jade observă.

— E grav, nu-i aşa? şopti ea.

— Nu te uita, iubito. Te doare?

— În clipa când am văzut sângele, a început să mă doară ca toţi dracii.

Apoi observă şi ruptura din haina Christinei.

— Au distrus tunica frumoasă a prietenei mele! ţipă ea. Uită-te la gaura aia, Caine, e mare cât un... cât un...

— Cât un plumb de pistol? sugeră Stems.

Caine îi scosese bluza, iar acum îi tăia cămaşa cu cuţitul.

— Abia se mai ţine pe picioare, şopti Sterns. S-o punem în pat până nu leşină.

— N-am să leşin, Sterns, şi ar trebui să te scuzi pentru c-ai crezut aşa ceva. Caine, te rog să-mi dai drumul. Nu e decent să-mi tai hainele de pe mine. Am să mă ocup singură de rana asta.

Dintr-o dată, dorea cu disperare ca amândoi să iasă din camera ei. Din momentul când văzuse rana, i se întorsese stomacul pe dos.

Acum avea ameţeli, iar genunchii începeau să i se îndoaie sub trup.

— Ei, Sterns? îl întrebă. Îmi prezinţi scuzele sau nu?

Înainte ca valetul să răspundă, Jade adăugă:

— Mama dracului... Tot am să leşin, la urma urmei...

Capitolul 8

Jade se trezi cu o tresărire. Fu surprinsă să se pomenească în pat, căci nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese acolo. După câteva momente, înţelese. Doamne, Dumnezeule - leşinase!

Încerca să se împace cu această realitate umilitoare, când simţi că adierea care intra pe fereastra deschisă îi răcorea pielea.

Deschise ochii şi-i văzu pe Sterns şi Caine aplecaţi asupra ei, dintr-o parte şi cealaltă a patului. Expresiile lor erau atât de încruntate, încît nu lipsi mult să leşine din nou.

— Plumbul a trecut din parte-n parte, mormăi Caine.

— Slavă Domnului, şopti Sterns.

— Care dintre voi mi-a scos hainele când nu mă uitam, ticăloşilor? întrebă Jade, pe un ton îngheţat.

Sterns tresări vizibil. Caine nu făcu decât să zâmbească.

— Vă simţiţi mai bine, mi'lady? se interesă valetul, după ce-şi reveni.

— Da, mulţumesc. Sterns? De ce mă ţii de mână?

— Ca să nu vă mişcaţi, mi'lady.

— Acum poţi să-mi dai drumul. N-am să-l deranjez pe Caine.

Imediat ce valetul se conformă, Jade încercă să dea la o parte mâinile lui Caine.

— Mă doare, Caine, şopti ea.

— Sunt aproape gata, Jade.

Vorbea pe un ton teribil de ursuz, dar mişcările-i erau nespus de blânde.

— Eşti supărat pe mine, Caine?

N-o învrednici nici măcar cu o privire, când îi răspunse:

— Nu.

— Ar putea suna puţin mai convingător, replică ea. Eşti supărat, şi nu înţeleg de ce...

Se întrerupse, scoţând un uşor ţipăt.

Caine presupuse că o durea bandajul.

— E prea strâns? o întrebă, îngrijorat.

— Crezi că eu am fost de vină, nu? se bâlbâi Jade. Crezi că anume am...

— A, nu, mi'lady, o întrerupse Sterns. Marchizul nu vă învinuieşte. Doar n-aţi vrut să fiţi împuşcată. Dar mi'lord devine întotdeauna cam...

— Arţăgos? completă ea.

Sterns dădu din cap.

— Da, devine arţăgos când e îngrijorat.

Jade îl privi din nou pe Caine.

— Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji din cauza mea. Mai eşti alarmat?

— Nu.

— Atunci, rana nu-i atât de gravă pe cât pare?

Caine dădu din cap. Termină bandajul, apoi o privi.

— O simplă gaură în carne, Jade. Te vei pune iar pe picioare cât ai clipi.

Părea să vorbească serios, iar Jade se simţi imediat mai uşurată.

— Acoperă-mi picioarele, Sterns, şi nu te uita la mine în timp ce-o faci, îi ordonă.

Vocea ei revenise destul de tăioasă, făcându-l pe bătrân să zâmbească.

După ce se conformă, valetul ieşi să-i aducă cina.

Jade şi Caine rămaseră singuri.

— Nu mă interesează dacă-i doar o amărâtă de rană în carne, spuse ea. M-am hotărât să lenevesc un timp, Caine.

Caine se aşeză pe marginea patului, o luă de mână şi-i zâmbi.

— De ce am senzaţia că anunţul ăsta ascunde şi altceva?

— Ce perspicace eşti, domnule! replică Jade. Într-adevăr, mai e ceva. Cât timp lâncezesc, ai să stai la căpătâiul patului meu de suferinţă. La urma urmei, se pare că numai tu eşti de vină, adăugă ea, dând din cap.

Fu nevoită să-şi muşte buzele pentru a-şi stăpâni râsul. Caine arăta nedumerit de-a binelea.

— Zău? întrebă el, văzând cum îl privea, în aşteptare. Şi cum ai ajuns la concluzia că e vina mea?

Jade ridică din umeri.

— Încă nu m-am gândit, dar o să-mi vină mie o idee. Şi acum, dă-mi cuvântul tău de onoare, Caine. N-o să am linişte până nu voi fi sigură că n-ai să te mişti de lângă mine.

— În regulă, iubito, răspunse el, făcându-i cu ochiul încet, drăceşte. N-am să plec de lângă tine, zi şi noapte.

Lui Jade nu-i scăpă semnificaţia acestei declaraţii.

— Noaptea, poţi să te culci în patul tău.

— Pot? replică sec Caine.

Se hotărî să nu-l mai provoace.

În fond, câştigase runda aceea, nu? Adormi imediat după cină, cu tava pe genunchi, iar în timpul nopţii se trezi numai o dată. Pe noptieră ardeau două lumânări. Jade îşi aminti de semnalul pe care-l aşteptau Jimbo şi Matthew, ca să se asigure că totul era în ordine, şi imediat îşi dădu cuvertura la o parte.

În clipa următoare, îl văzu pe Caine. Zăcea în fotoliul de lângă pat, cu cămaşa albă descheiată, dormind adânc.

Îngerul ei păzitor sforăia. Jade coborî din pat, luă o lumânare şi se

duse la fereastră.

Afară ploua slab. Se simţi puţin vinovată. Dacă ar fi dat semnalul mai devreme, oamenii ei s-ar fi putut duce să se adăpostească de ploaie.

— Ce faci?

Fu cât pe ce să scape din mână lumânarea.

Întorcându-se, îl văzu pe Caine la un pas în spatele ei.

— Mă uitam pe fereastră, şopti ea. N-am vrut să te trezesc.

— Poţi să te uiţi pe fereastră şi mâine, replică el, cu glasul răguşit de somn.

Şi, luându-i lumânarea din mână, o puse la loc pe noptieră, apoi îi făcu semn să se culce din nou.

— Te mai doar rana? o întrebă.

— Da, mă ustură, dar numai puţin. De ce te-ai culcat în fotoliu?

Caine îşi scoase cămaşa înainte de a-i răspunde:

— Ocupai aproape tot patul, şi n-am vrut să te mişc din loc.

— Să mă mişti? De ce să mă mişti?

După ce suflă în lumânări, Caine dădu pătura la o parte şi se întinse lângă ea. Apoi, îi răspunse pe ocolite:

— Am să stau cu tine până adormi din nou.

— Dar, Caine, nu se cuvine...

— Dormi, iubito. Ai nevoie de odihnă.

— Dar zău că nu...

Se întrerupse, dându-şi seama că-şi răcea gura de pomană. Caine sforăia deja din nou şi în nici un caz nu mai auzea nimic din ce-i spunea.

Fără îndoială, Jade era la fel de obosită, căci adormi cu mintea frământată de cel mai ciudat gând.

Începea să-şi dorească un lucru: ca, la urma urmei, Caine să nu mai fie chiar atât de gentleman.

Medicul, Sir Harwick, nu putu fi găsit două zile şi două nopţi. Mesagerii lui Caine îi dădură de urmă la reşedinţa lui Lady McWilliams, unde asista la o naştere. Îi scrise lui Caine explicându-i că imediat ce termina avea să pornească spre moşia lui.

Curând, lenevia deveni o tortură pentru Jade. Nu suporta să stea închisă în casă.

Vremea era la fel de mohorâtă ca dispoziţia ei. De când sosise acasă la Caine, ploua întruna.

Caine era şi el prost dispus. O ducea cu gândul la un animal în cuşcă. Se certau des. Jade îl acuza că-i părea rău că se amestecase în problemele ei, iar el, desigur, se arăta jignit de o asemenea acuzaţie. Totuşi, nici nu nega de-a dreptul.

În cea de-a patra seară, Jade ajunse la capătul răbdării. Îşi smulse bandajul pe care Sterns i-l schimbase cu câteva ore înainte, porunci să

i se pregătească o baie, apoi anunţă că-şi revenise pe deplin.

Imediat ce se întunecă, le dădu semnalul oamenilor ei, apoi se culcă, începând să citească o carte împrumutată din biblioteca lui Caine, în sunetul tunetelor care bubuiau în depărtare.

Furtuna se dezlănţui repede, şi un copac uriaş, înalt cât casa lui Caine, fu prăvălit la pământ de un trăsnet care zgudui pereţii.

Toţi servitorii fură chemaţi la grajduri ca să calmeze caii speriaţi. Simţeau mirosul de ars, cum afirma Kelley, starostele grăjdarilor. Caine se întoarse abia după miezul nopţii.

O găsi pe Jade citind în pat, la lumina celor două lumânări de pe noptieră. Sub ochii lui, fata închise încet cartea, îl privi, apoi oftă prelung.

— Ştiam eu că ar fi trebuit să zăvoresc uşa, spuse ea. Caine, în seara asta n-am stare pentru încă un interogatoriu.

— În regulă.

— În regulă?

Încuviinţarea lui o surprindea vizibil. Îl privi cu suspiciune.

— Vorbeşti serios, domnule? N-ai să mă mai descoşi?

— Vorbesc cât se poate de serios, zâmbi el.

— Totuşi, n-ar fi trebuit să vii aici, continuă Jade, cu vocea ei senzuală.

— Dă-mi un singur motiv întemeiat de a nu veni aici.

— Reputaţia mea, şi faptul că eşti aproape gol.

— Astea-s două motive; replică el tărăgănat.

— Pentru tine toate sunt mereu sau albe, sau negre, nu-i aşa? Am încercat să-l cred pe unchiul meu, când îmi spunea că furtunile cu tunete înseamnă că îngerii se ceartă, dar ştiam că minţea doar ca să-mi alunge temerile. Une ori, Caine, o minciună poate prinde bine. Înţelegi ce vreau să spun?

O privi lung câteva clipe.

— Dă-mi alt exemplu, Jade, şopti el. M-ai minţit vreodată?

Încet, Jade dădu din cap.

— Cu ce anume?

— Nu poţi îngădui o minciună, indiferent din ce motiv a fost spusă?

— Mai întâi, trebuie să ştiu în ce a constat minciuna.

— Nu-mi displaci cu adevărat.

— Poftim...? murmură el, privind-o neîncrezător.

— Am spus că nu-mi displaci cu adevărat.

— Asta e? Asta-i singura minciună pe care...

— Da.

Îl văzu relaxându-se.

— La naiba, Jade, credeam că era ceva serios.

— De pildă?

— De pildă, că ai fost măritată, poate! aproape că strigă Caine. Ştiam deja că nu-ţi displac, adăugă el, pe un ton mai blând.

— Eşti imposibil! exclamă Jade. Şi neînduplecat. Dacă te mai minţeam şi cu altele, în nici un caz n-aş fi recunoscut acum. Devii prea arţăgos.

— Jade?

— Da?

— Ce alte minciuni mi-ai mai spus?

— M-am gândit să-ţi spun că am fost măritată. Dar nu mă pricep la scorneli şi nu mă aşteptam să mă crezi.

— De ce-ai fi vrut să crezi că ai fost măritată?

Începuse să-i maseze umerii, cu mişcări absente.

— Fiindcă, în tavernă... ei bine... te uitai la mine ca un tigru gata să se înfrupte, şi m-am gândit că, dacă mă credeai măritată... sau rămasă văduvă de scurt timp, ţi-aş fi câştigat compasiunea.

— Deci, preferai să te compătimesc, nu să te doresc?

Jade dădu din cap.

— Trebuie să recunoşti că ne simţim atraşi unul de altul. Niciodată nu mi-am dorit să mă atingă un bărbat aşa cum... vreau să mă atingi tu.

— Mă bucur să aflu, iubito.

— Ei, lasă că ştii deja, şopti ea. Şi nu mai arăta aşa de mulţumit de tine. Era inevitabil să se întâmple, mai devreme sau mai târziu.

— Ce era inevitabil să se întâmple?

— Să găsesc pe cineva de care voiam să mă simt puţin mai apropiată.

— Mă bucur că s-a întâmplat cu mine.

O cuprinse cu braţul şi o trase spre el.

— Jade, vrei să te ating acum?

Desprinzându-se din braţele lui, Jade se retrase să-l privească.

— Nu contează dacă vreau sau nu să mă atingi, Caine. Eşti protectorul meu. Trebuie să mă laşi în pace.

Dintr-o dată, se pomeni trasă la pieptul lui, între coapsele lui, peste bărbăţia lui dură.

Cămaşa de noapte subţire abia dacă-i apăra trupul de incredibila fierbinţeală.

— Nu aşa merge, Jade.

— De ce nu aşa?

— Te doresc.

Răguşeala senzuală din glasul lui o făcu să se topească toată. Pe un ton mai aspru, vorbind întretăiat, Caine o întrebă:

— Jade? Mai sunt şi alte minciuni pe care vrei să mi le mărturiseşti?

— Nu.

Sfiala din vocea ei îl făcu să zâmbească, apoi continuă:

— Nu, nu mai sunt şi alte minciuni, sau nu vrei să-mi vorbeşti despre ele?

Jade îşi frecă obrazul de pieptul lui, încercând să-i distragă atenţia, apoi răspunse:

— Ba da, există şi alte minciuni...

Îl simţi încordându-se lângă ea, aşa că se grăbi să adauge:

— Dar sunt atât de nesemnificative, încît acum nici măcar nu mi le mai amintesc. Când mi le voi aduce aminte, promit c-am să ţi spun.

Imediat, Caine se relaxă din nou. Jade trase concluzia că minciuna se afla în capul listei lui de atrocităţi.

— Jade?

— Da, Caine?

— Mă doreşti?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

— La naiba, fii sinceră cu mine! Gata cu minciunile, Jade! Trebuie să ştiu, scrâşni el. Imediat.

— Da, Caine, te doresc. Foarte mult.

Vorbea de parcă ar fi mărturisit un păcat de moarte.

— Jade, faptul că ne dorim unul pe altul ar trebui să fie un motiv de bucurie, nu de deznădejde.

— Amândouă sunt adevărate, răspunse ea.

Se înfioră în sinea ei, cu gândul la ceea ce avea să facă. Era dornică... şi cumplit de nesigură. „N-am să mă îndrăgostesc de el," îşi jură - şi ştiu că minţea, când ochii i se umplură de lacrimi. Caine îşi croise deja drum până în inima ei.

O strânse şi mai puternic în braţe.

— O să am grijă de tine, Jade, şopti el. Iubito, la ce te gândeşti?

— Că am să supravieţuiesc.

Nu înţelese ce voia să spună, dar la auzul fricii din vocea ei i se frânse inima.

— Nu e nevoie să...

— Te doresc, îl întrerupse ea. Dar mai întâi trebuie să-mi promiţi un lucru.

— Ce anume?

— Că n-ai să te îndrăgosteşti de mine.

Tonul ei serios îl înştiinţă că nu glumea. Vru să-i ceară o explicaţie, dar imediat Jade începu să-i mângâie pielea. Îi depuse sărutări fierbinţi, umede, pe piept, iar când limba ei îi atinse un sfârc, începu să ardă din tot trupul de dorinţă.

Mâinile lui Caine îi cuprinseră fesele. O trase peste erecţia lui. Instinctiv, Jade i-o strânse între coapse, începând să se frece de el.

Dorinţa se înteţea dureros.

— Acum nu mai avem cale de întoarcere, Jade, îi şopti el. Ai să-mi

aparţii mie.

— Da, Caine. Vreau să fiu a ta în noaptea asta...

— Nu, scrâşni Caine.

O sărută prelung, stăruitor.

— Nu numai o noapte, iubito. Pentru toată viaţa.

— Da, Caine, şopti ea, aproape fără să-şi dea seama ce anume îi promitea. Spune-mi ce vrei să fac.

Drept răspuns, îi luă mâna şi o coborî la betelia pantalonilor.

— Cuprinde-mă, iubito, îi ceru, cu glas răguşit. Atinge-mă. Strânge-mă. Tare.

Mărimea lui o speria, dar reacţia faţă de atingere o făcu să treacă peste sfiala de la început. Gemetele lui de plăcere îi sporeau îndrăzneala. Dar abia îl atinsese, când Caine îi dădu mâna Ia o parte.

— O să se termine înainte de a începe, scrâşni el, când Jade vru să-l atingă din nou.

— Caine, vreau...

— Ştiu...

Începu să-i ridice cămaşa de noapte. Dintr-o dată, Jade se ruşină şi încercă să-şi tragă poalele cămăşii la loc peste şolduri.

— Nu pot s-o ţin pe mine?

— Nu.

— Caine, nu... se bâlbâi ea. Nu...

În clipa următoare, o atinse acolo, în locul ei cel mai ascuns. Palma lui o cuprinse cu îndrăzneală, iar degetele începură să-şi depene vraja.

Ştia de minune unde s-o mângâie, cât de tare să apese. Cămaşa de noapte fu lepădată repede, apoi urmară şi pantalonii lui. Un fulger lumină camera. Când Caine îi văzu pasiunea din ochi, o culcă pe cearşaf, cu un genunchi între coapsele ei, desfăcându-le cu forţa, iar după ce Jade se supuse, îşi apăsă tăria peste moliciunea ei umedă.

— O, Doamne, ce bine e... şopti el. Îţi place, iubito? o întrebă, înainte de a se apleca să-i ia un sfârc în gură.

Jade voia să-i răspundă cât de mult îi plăcea tot ceea ce-i făcea, dar dorinţa o împiedica să vorbească. Degetele lui o pregăteau necontenit.

— Înconjoară-mă cu picioarele, Jade, îi ordonă Caine, cu glasul înăsprit. Nu mai pot aştepta, fetiţo...

Îi simţi capătul umed, apoi mâinile lui îi ridicară şoldurile. Junghiul de durere risipi aburii excitaţiei. Ţipă şi încercă să se retragă. Caine simţi împotrivirea şi, o secundă, ezită. Apoi împinse din nou, până-i pătrunse himenul şi o umplu complet. Jade strigă din nou, închizând strâns ochii.

Caine rămase complet nemişcat, încercând să-i lase timp să se obişnuiască, încercând să câştige şi el timp pentru a-şi regăsi controlul.

— Acum trebuie să te opreşti! ţipă Jade. Nu vreau să mai continuăm...

Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Deschise ochii, privindu-l.

— Gata acum, îl imploră ea.

Caine clătină din cap.

— Nu mă mai pot opri, bâigui el. Ţine-te de mine, Jade. Nu te mai mişca aşa... Mă faci să vreau să...

Îşi rezemă fruntea de a ei şi închise ochii, pradă dulcii torturi.

— Şi pe tine te doare? întrebă Jade, cu un suspin.

— Nu, iubito, şopti Caine. Nu mă doare.

— Nu mai sunt fecioară, aşa-i? Acum am terminat, nu?

Era copleşită de emoţiile contradictorii care se războiau în minte. Durerea n-o slăbea o clipă. Voia s-o lase în pace... dar în acelaşi timp, dorea şi s-o ţină în braţe.

— Nu, puiule, nu mai eşti fecioară, răspunsă el într-un târziu. Acum eşti a mea. Şi poţi să fi sigură că încă n-am terminat.

Vorbea de parcă ar fi alergat cale de şapte poşte. Expresia lui îndârjită era de-a dreptul înfricoşătoare.

— Ştiam eu că n-am să mă pricep! se tângui Jade. Te rog, lasă-mă... mă doare...

Caine se cutremură, făcând un efort să-şi recapete controlul.

— Fetiţo, nu mă pot opri, repetă el.

Încercă s-o sărute, dar Jade îşi întoarse capul, începând să se zbată din nou.

— Dacă nu te opreşti, voi începe să plâng! îl ameninţă ea. Şi nu suport să plâng, adăugă, suspinându-i în ureche.

Caine nu-i spuse că plângea deja. La naiba, îI făcea să se simtă josnic ca un şarpe. Voia s-o mângâie, dar faptul că era complet înfipt în teaca ei strâmtă şi fierbinte făcea să-l părăsească orice disciplină.

— Iubito, durerea n-o să dureze mult, îi promise el, rugându-se să aibă dreptate.

Când simţi că rezistenţa începea să cedeze, îşi coborî mâna între trupurile lor unite, ca s-o excite din nou, cu mângâieri.

Jade nu uită de durere, dar acum nu părea să mai conteze. Geamătul ei întretăiat îl făcu să se oprească iar.

— Tot te mai doare? o întrebă, ştiind că n-avea să se mai poată opri. Sau e mai bine acum?

— Puţin... murmură ea, cu buzele lipite de gâtul lui. E puţin mai bine...

Apoi ritmul împreunării îi luă cu el, făcând patul să scârţâie la fiecare mişcare.

Tunetele se amestecau cu gemetele lor de voluptate, cu şoaptele drăgăstoase. Valuri-valuri de plăcere intensă creşteau în spirală prin trupul lui Jade, până ajunse să tremure de nevoia împlinirii. Dintr-o

dată, fu îngrozită de ceea ce i se întâmpla. Parcă ar fi încercat să-i fure sufletul.

— Caine, nu pot...

Caine îi alungă spaima cu încă un sărut prelungit, îmbătător.

— Lasă-te în voie, Jade... Ţine-te de mine. N-ai să păţeşti nimic.

Mişcarea ei bruscă, instinctivă, îi alung toată spaima şi vulnerabilitatea. Se lăsă pradă furtunii, până deveni una cu vântul. Apoi avu senzaţia că exploda spre soare, înălţându-se prin aer. Trupul ei îl strânse cu putere. Îl strigă pe nume, cu bucurie, cu uşurare şi cu iubire.

În aceeaşi clipă, Caine îşi îngropă sămânța în ea. Capul îi căzu pe umărul ei, cu un mormăit gros de satisfacţie.

Era mulţumit.

Jade era epuizată.

Nimeni nu mai avusese o asemenea putere asupra ei. Nimeni.

Închise ochii, ca să-şi ascundă lacrimile. Caine era un hoţ mult mai dibaci decât ea. Îndrăznise să-i fure inima. Iar ea îl lăsase.

— Cred că acum ar trebui să pleci, şopti, cu voce tremurătoare.

Caine oftă lângă gâtul ei.

— Iubito, ai deja regrete?

În tonul lui nu se simţea nici o părere de rău. Ba chiar, părea de-a dreptul amuzat.

— M-ai dorit la fel de mult cum te-am dorit şi eu pe tine, Jade. Tu ai vrut-o, iubito, iar acum va trebui să te împaci cu gândul.

Era un bădăran. Ochii lui Jade se umplură iar de lacrimi.

Jură să nu-l lase niciodată să afle cât de mult o dureau cuvintele lui.

— Da, Caine, am hotărât să-ţi dăruiesc virginitatea mea, şi voi accepta consecinţele propriilor mele fapte. Acum, dacă nu te superi, mi-e foarte somn şi aş vrea să...

— Nu despre asta vorbeam, o întrerupse Caine, cu glasul la fel de aspru ca trăsnetele de-afară. Hotărârea pe care ai luat-o a fost de a-mi aparţine mie, Jade. O să ne căsătorim, scumpo.

— Ce?!?

— Ce-ai auzit, replică el, mai blând. Nu mai face mutra asta distrusă, iubire. Nu-i chiar aşa de rău.

— Dar, Caine, n-am luat niciodată o asemenea hotărâre... se bâlbâi Jade.

Caine n-avea chef să-i asculte refuzurile. Voia acordul ei şi, pe toţi sfinţii, n-avea de gând să plece din pat până nu-l obţinea.

— Uită-te la mine, îi porunci. Ceea ce s-a întâmplat între noi nu mai poate fi desfăcut. Acum eşti a mea. Acceptă, Jade, şi-ţi va fi mult mai uşor.

— De ce-aş accepta? Caine, nici nu şti ce-mi ceri.

— Sunt un om foarte posesiv, ripostă Caine, tăios.

— Am observat, murmură ea. Ăsta-i un păcat.

— N-am să împart cu nimeni ceea ce-mi aparţine, Jade. Ai înţeles?

— Nu, n-am înţeles, şopti Jade; privirea din ochii lui o înfiora. Te simţi vinovat fiindcă eram fecioară? De-asta vrei sa mă iei de soţie?

— Nu mă simt vinovat deloc. Totuşi, te vei mărita cu mine. Am să vorbesc cu fratele tău imediat ce se întoarce la...

— Eşti cel mai arogant şi neînduplecat om pe care am avut vreodată neplăcerea să-l cunosc!

Colţurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet.

— Dar ţie-ţi plac oamenii aroganţi şi neînduplecaţi, iubito. Altfel, nu m-ai fi lăsat să te ating.

Ciudat, dar nu-l putea contrazice.

— Te rog să te dai jos de pe mine. Nu pot să respir.

Imediat, Caine se întoarse pe o parte, rezemându-se într-un cot, ca să-i vadă faţa.

Jade trase cearşaful peste amândoi, îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase cu privirea în tavan.

— Jade?

— Da?

— Te-a durut?

Nu vru să-l privească. Caine o trase uşurel de păr, cu un gest nerăbdător.

— Răspunde-mi.

— Da, m-a durut, şopti ea, roşind.

— Îmi pare rău, Jade.

Tandreţea din glasul lui o făcu să se înfioare, apoi îşi dădu seama că trebuia să-şi controleze emoţiile. Îi venea să plângă şi nu înţelegea de ce.

— Ba nu-ţi pare rău, declară ea. Altfel, te-ai fi oprit când ţi-am cerut.

— Nu mă mai puteam opri.

Se întoarse să-l privească.

— Nu mai puteai?

— Nu, nu puteam.

Gingăşia din ochii lui era nemărginită. Se zărea acolo şi o lucire amuzată. Jade nu ştia ce să mai înţeleagă.

— Mă rog, e bine că nu te simţi vinovat, fiindcă n-ai avea nici un motiv.

— Şi de ce, mă rog? întrebă el tărăgănat.

— De ce? Pentru că nu m-ai pus să fac nimic împotriva voinţei mele. Eu am făcut totul.

— Şi eu, am fost aici măcar? Parcă-mi amintesc că am participat activ.

Jade îi ignoră râsul.

— Da, sigur că ai fost aici. Dar ţi-am dat eu voie să fii... activ.

— În regulă, se învoi el. Tu ai fost mai activă decât mine. Acum eşti mulţumită?

— Da. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere. Şi acum, spune-mi de ce ai vrut să fac dragoste cu tine.

Jade reveni cu privirea în tavan, înainte de a-i răspunde.

— Fiindcă aşa am vrut. Înţelegi, ştiam dintotdeauna că n-am să mă mărit niciodată, şi am vrut să... Of, degeaba, că tot n-ai să înţelegi. Pun pariu că în curând, după ce plec, nici măcar n-o să-ţi mai aduci aminte de mine.

Se întoarse să-i vadă reacţia faţă de această afirmaţie, convinsă că-l înfuriase.

Când colo, Caine izbucni în râs.

— Ce grosolan eşti! îl dojeni ea, ridicând iar privirea spre tavan. Aş vrea să pleci.

Degetele lui îi mângâiară gâtul.

— Jade? A fost inevitabil.

Jade clătină din cap.

— N-a fost deloc.

Încet, Caine îi trase în jos cearşaful de pe sâni.

— Ba a fost, şopti el. Doamne, te doream de-atâta vreme...

Trase cearşaful şi mai departe, până-i apăru şi abdomenul.

— Ştii ceva, iubire?

— Ce? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Te doresc din nou.

Se aplecă şi o sărută, înainte de a avea timp să-l contrazică. Jade îl lăsă, până când gura îi deveni mai insistentă. Atunci îl împinse şi se răsuci după el, iar când ajunseră faţă în faţă, îi privi pieptul.

— Caine? murmură, jucându-se cu firele lui aspre de păr de pe piept.

— Da?

— Deci, a fost în regulă?

Îi ridică bărbia cu degetul mare.

— A, da, a fost în regulă.

— Nu te-am dezamăgit?

Vulnerabilitatea ei îl înduioşa.

— N-am fost deloc dezamăgit.

Expresia îi devenise atât de gravă, încît Jade conchise că spunea adevărul.

— Nici eu n-am fost dezamăgită.

— Ştiu, răspunse el, cu vechiul zâmbet arogant apărându-i iar pe chip.

— De unde ştii?

— După felul cum ai reacţionat la atingerile mele, după cum ţi- ai găsit împlinirea, după cum m-ai strigat pe nume în acel moment.

— A...

Zâmbetul lui îi risipi şi restul de griji.

— A fost destul de zdrobitor, nu-i aşa, Jade?

Dădu din cap.

— N-aveam idee că poate fi atât de... splendid.

Caine o sărută pe creştet.

— Îmi simt propriul miros pe tine, spuse el. Şi-mi place.

— De ce?

— Mă excită.

— Ar trebui să mă spăl.

— Am să te spăl eu, se oferi el.

Jade se întoarse într-o parte şi coborî din pat înainte s-o poată prinde.

— Nici să nu te gândeşti, declară ea, îmbrăcându-se cu halatul.

Zâmbea, dar surâsul îi pieri de pe buze de îndată ce zări petele de sânge de pe cearşafuri.

— Mi-a curs sânge...! îl acuză, bâlbâindu-se.

— Iubire, a fost pentru prima oară.

— Ştiu şi eu c-a fost pentru prima oară.

— Era normal să sângerezi.

Aceste cuvinte o descumpăniră.

— Vorbeşti serios?

Caine dădu din cap.

— Dar numai prima oară, Caine? Nu, că o să mai fie şi a doua oară, se repezi ea să continue, dar, totuşi, n-aş vrea să...

— Numai prima dată, o întrerupse el. Jade? Nu ţi-a explicat nimeni lucrurile astea?

— Ba da, sigur că da, răspunse ea, simţindu-se ca o proastă.

N-o credea.

— Cine? Părinţii tăi au murit când erai prea mică pentru a înţelege. Fratele tău, atunci? Nathan ţi-a explicat?

— Nathan m-a părăsit.

Nu voise să-i scape acest adevăr.

— Vreau să spun, era plecat aproape tot timpul la învăţătură şi abia dacă-l vedeam, rareori.

Caine observă cât de agitată devenise. Îşi răsucea cingătoarea halatului, noduri-noduri.

— Când te-a părăsit Nathan?

— Era plecat la şcoală, repetă ea.

— Pentru cât timp?

— De ce-mi pui întrebările astea? Unchiul meu Harry s-a ocupat de

educaţia mea, în lipsa lui Nathan. A făcut o treabă foarte bună, Caine.

— E clar că a omis câteva amănunte importante, remarcă el.

— Unchiul e un om foarte rezervat.

— Nu exista prin preajmă nici o femeie care să...?

Încetă cu întrebările, când Jade clătină din cap.

— Existau şi femei, dar nu discutam cu ele chestiuni atât de personale, Caine. Nu s-ar fi cuvenit.

Înainte de a o interoga mai departe, trecu după paravan, unde se spălă cu apă şi săpun cu parfum de trandafiri. Abia atunci îşi dădu seama ce dureri avea. Când se întoarse în pat era foarte iritată pe el şi pe sine însăşi.

Caine părea pregătit să adoarmă, cu pernele sub cap. Stătea foarte comod. Jade îşi strânse cordonul, privindu-l încruntată.

— Caine, zău că trebuie să înţelegi ceva, începu ea cu o voce fermă.

— Ce anume, dulceaţă?

Nu-l putea suferi când îi zâmbea atât de inocent. Începea să-i bată inima, iar din minte piereau orice gânduri. Fu nevoită să privească în podea, ca să continue.— Nu se poate întâmpla din nou, Caine. Niciodată. Şi degeaba vei încerca să mă contrazici? Sunt hotărâtă. Iar acum, e timpul să pleci.

Drept răspuns, Caine ridică pătura şi o chemă cu degetul.

— Vino la culcare, Jade. Ai nevoie de odihnă.

Jade gemu sonor.

— Ai să fii dificil?

— Mă tem că da, iubito.

— Te rog să fii serios, îi ceru ea, când îl văzu făcându-i cu ochiul.

— Sunt foarte serios - dar mai sunt şi realist.

— Realist?

Se apropie de pat, rozându-şi buza, în timp ce căuta un şiretlic ca să-l alunge de-acolo.

Prea târziu îşi dădu seama că făcuse greşeala de a veni prea aproape. Caine o prinse cât ai clipi. Dintr-o dată, se pomeni pe spate, lângă el.

— Şi acum, începu Caine să-i explice, află că sunt realist fiindcă ştiu că ăsta n-a fost decât începutul. Jade, nu mă mai ciupi. Doar nu poţi crede că n-am să te mai ating, nu-i aşa? Perechile căsătorite...

— Să nu-ndrăzneşti să mai scoţi o vorbă despre căsătorie! i-o reteză ea.

— De acord. Întrucât pare să te tulbure, voi mai aştepta o vreme până să aduc iar vorba despre acest subiect. Totuşi, eşti de acord c-ai să stai aici cam două săptămâni, nu?

Iar începea să fie logic. Jade descoperi că acest cusur era acum aproape liniştitor.

— Da, deşi sunt sigură că nu vor mai fi două săptămâni. Deja am stat mai mult de-o jumătate de săptămână.

— Perfect. Şi acum, crezi că-n tot timpul care ne-a mai rămas aici o să trăiesc ca un călugăr?

— Da.

— Nu e cu putinţă. Mă doare deja.

— Ba nu te doare.

— Ba mă doare, mormăi el. La naiba, Jade, te şi doresc din nou. Chiar acum.

— La naiba, Caine, trebuie să fii cuminte.

Vocea-i era răguşită - dar numai din vina lui, îşi spuse Jade. O provoca anume. Privind-o în ochi, începu să-i dezlege încet cingătoarea. Apoi degeţele lui îi atinseră vârfurile sânilor.

Îi sărută valea dintre aceştia, iar Jade închise ochii, începând să se frece instinctiv de mâna lui, care-i aţâţa încet focul lăuntric.

— Caine... şopti, încercând să-i dea mâna la o parte. Trebuie să încetezi cu chinul ăsta... trebuie să rezişti atracţiei... O, Doamne, nu face asta!

— Nu vreau să-i rezist, replică el, muşcând-o uşor de ureche. Îmi place atracţia, Jade.

Era incorigibil. Jade oftă întretăiat şi-l lăsă să-i ia mai departe minţile cu sărutări. Abia dacă protestă, când Caine îi scoase halatul şi se instală între coapsele ei.

— Caine? Îmi promiţi ceva?

— Orice, răspunse el, răguşit.

— Putem petrece timpul ăsta împreună, dar când se întoarce Nathan, va trebui să se termine. Vom...

— Nu fac niciodată promisiuni pe care nu mi le pot ţine, o întrerupse Caine.

Părea furios.

— Ai să te răzgândeşti, îi şopti ea.

— Ce sigură pari! De ce? Ce-mi ascunzi?

— Ştiu c-ai să te plictiseşti de mine, se repezi Jade, cuprinzându-l cu braţele. Sărută-mă, te rog.

Tonul ei părea înnebunit, iar Caine reacţionă sărutând-o arzător, până-şi pierdură amândoi controlul.

Niciodată nu se mai dăruise atât de total cuiva. O parte din el se abţinuse întotdeauna. Tot timpul fusese capabil să-şi păstreze stăpânirea de sine. Şi totuşi, faţă de această femeie deosebită nu putea avea nici o reţinere. Ciudat, dar nu i se părea o capitulare. Era mai degrabă un soi de victorie, căci ştia în adâncul inimii că nici ea nu s-ar fi putut stăpâni.

Se simţea purificat în suflet şi la trup. Acel dar incredibil pe care tocmai îl împărtăşiseră îl umplea de mulţumire.

Avu nevoie de un mare efort ca să se întoarcă într-o parte. Fu încântat când Jade îl urmă, cuibărindu-se la pieptul lui. O cuprinse cu braţele, strâns.

— Încă-ţi mai simt gustul.

— O, Doamne...! murmură ea, copleşită.

Caine râse.

— Îmi place gustul tău. Eşti numai miere şi feminitate, iubito. Cea mai senzuală combinaţie. Poate să devină un adevărat viciu de care nu mai scapă omul.

— Aşa...?

— Chiar aşa, mârâi el. Dar eu sunt singurul care-o să te guste vreodată. Nu-i aşa?

O ciupi de fund, ca s-o facă să-i răspundă.

— Da, Caine, încuviinţă ea.

— Iar te-a durut?

— Puţin.

— Nu-mi pare rău.

Jade simulă un oftat.

— Ştiu.

— Nu m-aş fi putut opri.

Trecură câteva minute, înainte ca Jade să vorbească din nou.

— Niciodată, niciodată n-am să te iert, Caine.

Ştia că n-o auzise. Respiraţia lui adâncă, regulată, îi arăta că adormise.

Ştia că ar fi trebuit să-l trezească şi să-i ceară să se ducă înapoi în camera lui. Sterns avea să fie dezamăgit dacă-i găsea împreună.

Când încercă să se desprindă de el, Caine o strânse şi mai tare. Chiar şi în somn, era la fel de posesiv. N-o lăsă inima să-l trezească. Închise ochii şi-şi lăsă gândurile să se risipească în vânt. Adormi peste câteva minute.

Visă îngeri.

Visă rechini.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţa sosi medicul, Sir Harwick, s-o examineze pe Jade. Era un om vârstnic, cu păr cărunt şi ochi albaştri, care scânteiau ca oceanul într-o zi însorită.

Jade îl găsea asemănător cu un raton capricios, căci favoriţii îi erau pieptănaţi arcuit, cu capetele la un deget de marginile nasului ascuţit. Caine stătea, la picioarele patului, cu mâinile la spate, ca un străjer păzindu-şi comoara. Când termină examenul medical, doctorul decretă că odihna era cea mai indicată terapie pentru starea ei.

Întrucât Jade nu considera că se afla într-o stare neobişnuită, îi ignoră toate sugestiile. Caine părea să memoreze fiecare ordin. Părea hotărât să facă din ea o invalidă.

Când Harwick propuse o compresă rece pe cucuiul de la tâmplă, Caine plecă imediat s-o aducă.

Jade fu recunoscătoare că rămăsese singură cu medicul.

— Înţeleg că aţi fost chemat să-l examinaţi pe tatăl lui Caine, începu ea. Cu părere de rău am auzit că nu se simţea prea bine. Acum şi-a mai revenit?

Doctorul clătină din cap.

— Nu se poate face mare lucru pentru el. Mare păcat. A renunţat la dorinţa de viaţă, de când l-a pierdut pe Colin. Era fiul lui favorit, înţelegi, iar dispariţia lui l-a distrus.

— De ce spuneţi că era favoritul lui?

— A fost întâiul născut al celei de-a doua soţii, îi explică Harwick. Mama lui Caine a murit când el era mic. Abia dacă avea cinci, şase ani.

Se vedea clar că lui Sir Harwick îi plăcea să stea la taclale.

Trase un scaun lângă pat, se instală pe îndelete, apoi şopti cu entuziasm:

— Prima căsătorie a fost silită, înţelegi, şi din câte-am auzit, foarte nefericită. Cu siguranţă, Henry şi-a dat toată silinţa.

— Henry?

— Tatăl lui Caine. Henry încă nu devenise Duce de Williamshire, căci tatăl lui mai era în viaţă. Din acest motiv, a avut mai mult timp să-şi dedice căsniciei. Totuşi, n-a ţinut. Mama lui Caine era o scorpie. Le-a făcut viaţa un iad, şi soţului, şi fiului ei. Păi, pe Caine a încercat să-l instige împotriva propriului lui tată, dacă-ţi vine să crezi o asemenea blasfemie. Când a murit, nimeni n-a plâns-o prea multă vreme.

— Aţi cunoscut-o?

— Da. Era atrăgătoare, dar frumuseţea ei ascundea o inimă veninoasă.

— Iar a doua căsnicie a Ducelui e fericită?

— O, Doamne, sigur că da, răspunse Harwick, făcând un gest elocvent cu mâna. Gweneth e o femeie minunată. Elita îi urmează exemplele la fel ca îmbrăcămintea şi manierele lui Brummel. Trebuie să spun că Gweneth a fost o soţie şi o mamă bună. Toţi copiii sunt foarte apropiaţi între ei - dovadă, după cum vezi, că şi-a făcut bine datoria.

— Sir Harwick, când vorbiţi despre copii, vă referiţi şi la Caine?

— Da. Ceilalţi îl privesc cu respect, căci e cel mai mare, dar el cam tinde să se îndepărteze de familie. Doar dacă nu cumva încearcă cineva să le facă vreun rău fraţilor sau surorilor lui, desigur. Atunci,

intervine.

Făcu o pauză, aplecându-se înainte în scaun, după care şopti pe un ton conspirativ, mişcînd din sprîncene ca să-şi accentueze cuvintele:

— Cu înverşunare, spun unii.

— De ce cu înverşunare? Mă faceţi foarte curioasă, domnule.

Harwick părea încântat de interesul ei.

— Draga mea, Caine a anunţat sus şi tare că-l vânează pe Pagan. l-a pus pe oamenii lui să afişeze recompensa prin tot oraşul. Pariorii au început să pună rămăşaguri. Zece la unu în favoarea lui Caine, desigur. O să pună el mâna pe piratul acela, a prezis el. Iar atunci, Dumnezeu să-l aibă în pază!

— Da, să-l păzească Dumnezeu, fu Jade de acord. Dar tatăl lui Caine e bolnav, aţi spus? încercă ea să revină la subiect. Cât de grav e?

— Foarte grav.

— Şi nu se poate face nimic?

Harwick clătină din cap.

— Gweneth nu-şi mai vede capul de îngrijorare. Henry nu mai mănâncă, nu mai doarme... Mult n-o s-o mai poată ţine aşa. Nu, mă tem să nu fie el următorul care ne va părăsi, dacă nu acceptă moartea lui Colin.

— Poate că are nevoie şi de puţin ajutor.

— Cine să aibă nevoie de ajutor? întrebă Caine, din uşă.

— Tatăl tău, răspunse Jade.

Apoi se întoarse din nou spre Sir Harwick:

— Ce-am auzit, despre un prieten al dumneavoastră care a dispărut?

— A, da, bietul Sir Winters, răspunse Harwick. Şi era un medic foarte bun, adăugă el, dând din cap.

Văzând că o privea cu o expresie de aşteptare, Jade spuse:

— Vorbiţi de parcă ar fi murit.

— Sunt sigur că a murit, declară Sir Harwick.

— Şi de ce credeţi asta?

— Altfel, n-are cum, replică medicul. Bucătarul lui a fost ultimul care l-a văzut în viaţă. Winters se plimba prin grădina din spatele casei. A dat colţul, şi a dispărut ca prin farmec.

— Cât a trecut de-atunci? se interesă Caine.

— Aproape trei luni. Desigur, ştim cu toţii ce i s-a întâmplat.

— Chiar aşa? întrebă Jade, surprinsă de fermitatea din tonul lui. Şi ce anume i s-a întâmplat?

— N-ar trebui să discut despre asta...

Expresia de pe chipul lui Harwick indica tocmai contrariul. Ardea de nerăbdare să vorbească.

Se aplecă în scaun şi, într-o şoaptă dramatică, spuse:

— Negustorii de sclavi.

Jade nu fu sigură că auzise bine.

— Poftim?

— Negustorii de sclavi, repetă Harwick.

Dădu din cap, pentru a-şi sublinia afirmaţia, şi se rezemă iar de spetează. Jade îşi muşcă buza de jos, ca să nu izbucnească în râs.

— Nu ştiam... şopti ea.

Harwick părea să-i savureze reacţia.

— Sigur că nu ştiai, se repezi el. Dumneata eşti o lady atât de distinsă, cu siguranţă că n-aveai cum să auzi despre asemenea elemente sordide. Şi la originea acestei trădări stă tot Pagan. El e cel care l-a răpit pe Winters şi l-a vândut neguţătorilor de sclavi.

Jade nu mai era amuzată. Simţea că începea să se înroşească la faţă.

— Oare de ce e acuzat Pagan pentru toate păcatele din Anglia? întrebă ea, înainte de a apuca să se stăpânească.

— Ei, ei, nu te tulbura, o temperă Sir Harwick, bătând-o pe mână. Nu trebuia să-ţi spun.

— Nu sunt tulburată, minţi Jade. Consider doar că e o neruşinare cum toată lumea se foloseşte de Pagan ca de cel mai la îndemână ţap ispăşitor. Şi nu sunt nici îngrijorată pentru prietenul dumneavoastră, Sir Harwick, căci îmi şopteşte inima că Winters va apărea curând, viu şi nevătămat.

Medicul îi strânse afectuos mâna.

— Ce inimă bună ai!

— Inima tatălui lui Caine e puternică?

— Da, răspunse Caine.

Jade fu surprinsă de furia din glasul lui. Se întoarse să-l privească.

— Mă bucur să aud, spuse ea. De ce te încrunţi? Fiindcă am întrebat despre tatăl tău, sau pentru că are o inimă rezistentă?

— Nici de una, nici de alta, replică el, privindu-l pe medic. Tatăl meu va începe să se simtă mai bine după ce mă ocup de Pagan. Răzbunarea va fi un balsam pentru el.

— Nu, Caine, îl contrazise Jade. Justiţia îi va aduce izbăvirea.

— În cazul de faţă, e acelaşi lucru.

Fălcile sale încleştate strâns îi exprimau nemulţumirea şi îndărătnicia.

Lui Jade îi venea să strige la el. În schimb, îi mulţumi.

— Ai fost foarte amabil că mi-ai adus compresa asta, spuse ea, trântindu-şi pe tâmplă prosopul rece; apoi se întoarse spre Sir Harwick. Şi dumneavoastră vă mulţumesc, domnule, pentru îngrijiri. Acum mă simt mult mai bine.

— Plăcerea a fost de partea mea, replică Sir Harwick. Imediat ce te simţi mai bine, va trebui să te muţi la duce şi la ducesă. Sunt sigur că

părinţi lui Caine te vor primi cu plăcere în ospeţie, până-ţi revii pe deplin.

Apoi întoarse capul spre Caine.

— Desigur, totul va rămâne confidenţial. Nu se va bârfi pe seama acestei fermecătoare lady.

— Ce va rămâne confidenţial? întrebă Jade, nedumerită.

— Îl preocupă reputaţia ta, răspunse Caine.

— A, aia... oftă ea prelung.

— Pe ea n-o preocupă peste măsură, remarcă el sec.

Sir Harwick păru surprins.

— Bine, draga mea, dar pur şi simplu nu se face. N-ar trebui să locuieşti singură aici, cu un bărbat fără nici o obligaţie matrimonială.

— Da, cred că nu se face, îi dădu ea dreptate.

— Ai fost bolnavă, draga mea, şi cu siguranţă, n-ai putut gândi limpede. Nu te învinuiesc nici pe dumneata, nici pe Caine, adăugă el, dând din cap spre marchiz. Amfitrionul tău a fost de bună credinţă.

— Aşa...? întrebă Jade.

— Cu siguranţă. Are în casă un personal complet. Totuşi, bârfitoarele ar fi în al nouălea cer, dacă prind de veste. Prea mulţi oameni ar avea de suferit din cauza zvonurilor. Mama lui Caine...

— Mama mea vitregă, preciză Caine.

— Da, desigur, mama ta vitregă. Ar fi lezată. Cât despre asta, şi ursita lui ar fi zdrobită.

— Cine?!

Nu voise să strige, dar remarca aruncată într-o doară de Sir Harwick o şocase. Dintr-o dată, simţi că-i venea rău. Păli ca varul.

— Ursita lui Caine, aţi spus? îl întrebă ea, într-o şoaptă scrâşnită.

— Jade... începu Caine. Cred că Sir Harwick se referă la Lady Aisley.

— Înţeleg... răspunse ea, cu un zâmbet forţat. Acum îmi amintesc. Lady Aisley, femeia cu care ai să te însori.

Când termină, ajunsese să vorbească ascuţit, aproape ţipând.

Nici măcar n-o cunoştea pe acea Lady Aisley, dar deja o dispreţuia. Cu cât se gândea mai mult, cu atât se înfuria mai tare pe Caine. Şi, pe cinstea ei, îl şi ura!

— Lady Aisley n-ar trece nepăsătoare peste vestea vizitei dumitale aici, prezise Sir Harwick.

— Nu e ursita mea, interveni Caine. E doar mireasa pe care mi-ar dori-o mama mea vitregă.

Nu-şi putea ascunde amuzamentul din glas. Reacţia lui Jade nici n-ar fi putut să fie mai grăitoare. Îi dădea de înţeles că-i păsa de el.

— Dar draga ta mamă vitregă este...

— E hotărâtă să mă împerecheze cu Lady Aisley, îl întrerupse Caine. Iar asta n-o să se întâmple nici în vecii vecilor, Harwick.

Jade îi simţea privirea pătrunzătoare şi încerca disperată să pară indiferentă.

— Nu mă interesează cu cine te însori, declară ea.

— Ba ar fi cazul să te intereseze.

Jade clătină din cap.

— Aş fi dorit doar să-mi fi menţionat logodna ta înainte de noaptea trecută.

— Nu sunt logodit cu nimeni! se răsti el. Iar ceea ce s-a întâmplat azi-noapte...

— Caine! îl întrerupse Jade, apoi adăugă mai încet: avem un oaspete, dacă n-ai uitat.

Harwick chicoti cu poftă. Îl însoţi pe Caine până la uşă.

— Presimt ceva, în legătură cu voi doi. Am dreptate, sau nu?

— Depinde ce presimţi, răspunse Caine.

— E ursita ta, nu?

— Este. Doar că încă n-a acceptat.

Cei doi îşi zâmbiră.

— Îmi dau seama c-o să fie dificilă, băiete.

— Dificilă sau nu, ripostă Caine, destul de tare ca să trezească şi morţii, tot va fi nevasta mea.

Probabil credea că avea un vis erotic, îşi spuse Caine.

Continuă s-o excite până ajunse să ardă ca focul, umedă, gata să-l primească. N-o lăsă să se întoarcă spre el.

— Deschide-te, Jade, îi şopti. Lasă-mă să vin la tine.

Genunchiul lui îi depărtă coapsele, până pătrunse între ele.

— Spune-mi că mă doreşti, îi ceru el.

Jade îi simţi vârful catifelat al sexului.

Îşi muşcă buza de jos, ca să nu strige la el să oprească acea tortură.

— Da, te doresc, şopti ea. Te rog, Caine. Acum...

Nu avea nevoie de alt îndemn. O întoarse uşor pe burtă şi o penetră dintr-o singură mişcare puternică.

Teaca ei strânsă îl cuprinse ca o mănuşă. Fu la un pas de a-şi slobozi sămânţa pe loc. Rămase nemişcat şi trase adânc aer în piept.

— Uşurel, iubito... gemu, când Jade se împinse spre el.

Mâinile ei frământau cearşaful. Ale lui Caine li se alăturară.

Îşi rezemă capul în adâncitura înmiresmată dintre gâtul şi umărul ei.

— Caine, vreau...

— Ştiu.

Era hotărît ca de astă dată s-o ia încet, să prelungească dulcele chin, dar rugăminţile ei insistente îl făceau să-şi piardă controlul.

Se adânci iar şi iar în ea, până nu-i mai păsă de nimic altceva decât să găsească împlinirea pentru amândoi.

Când ştiu că era gata să-şi reverse sămânţa într-însa, îşi coborî

mâna pe pântecele ei şi începu s-o mângâie, ca să-şi găsească şi ea eliberarea.

Orgasmul fu sublim.

Caine se prăbuşi peste ea. Era epuizat şi complet împăcat.

— Iubito, mai respiri? o întrebă, când inima încetă să-i mai bubuie în urechi.

O tachina, dar când nu-i răspunse, se retrase imediat.

— Jade?

Jade se întoarse spre el, privindu-l.

— M-ai făcut să cerşesc.

— Ce?

— M-ai făcut să cerşesc.

— Da, într-adevăr, nu-i aşa? răspunse el, cu un zâmbet larg.

— Şi nu te simţi vinovat deloc, declară Jade, mângâindu-i cu vârfurile degetelor pieptul cald. Eşti un desfrânat, nici nu mai încape vorbă. Nu înţeleg cum de te pot găsi atât de atrăgător.

Mai avea în ochi expresia visătoare şi pasională de dinainte.

Caine o sărută pe frunte, pe vârful nasului pistruiat, apoi îi captură gura într-un sărut prelung, senzual.

— Mai vrei, iubire?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

— Că eu vreau, mârâi el gros.

Mult mai târziu, adormiră unul în braţele altuia.

Capitolul 10

Următoarele opt zile fură magice pentru Jade. Caine era un om nespus de blând şi iubitor.

Avea multă consideraţie faţă de sentimentele ei şi talentul de a-i ghici dispoziţiile mai repede chiar şi decât ea însăşi. Cel mai mult îi plăceau serile.

Sterns aprindea focul în cabinetul lui Caine şi toţi trei citeau împreună, într-o tăcere amicală.

De-a lungul anilor, Sterns devenise ca un tată pentru Caine. Jade află că lucra în familie de la naşterea acestuia. Când Caine îşi stabilise propria reşedinţă, valetul îl urmase.

Sterns îi dăduse de înţeles că ştia despre noile lor aranjamente de dormit. Văzând-o cum roşea, îi spusese că nu judeca pe nimeni. Mai adăugase şi că de mult timp nu-l mai văzuse pe Caine atât de relaxat.

Sosi un mesager de la mama lui Caine, cerându-i ajutorul pentru a-l scoate pe tatăl lui din acea situaţie cumplită.

Imediat, Caine se duse în vizită la tatăl său, pentru a reveni peste vreo două ore, extrem de prost dispus. Nu rezolvase nimic.

În noaptea aceea, după ce Caine adormise, Jade se întâlni cu Matthew şi Jimbo, spre a le da noi ordine.

Matthew o aştepta la adăpostul copacilor. Era un marinar înalt şi subţire ca o trestie, cu pielea neagră ca a unei pantere. Avea şi o personalitate pe măsura magnificei fiare, dar numai când îl irita cineva. Dacă era bine dispus zâmbetul său putea fi orbitor.

Acum însă, nu zâmbea. Îşi ţinea braţele încrucişate pe piept şi o privea încruntat, ca un om care a găsit un hoţ scotocindu-i prin sertare.

— De ce te încrunţi aşa, Matthew? îl întrebă în şoaptă Jade.

— L-am văzut la fereastră cu tine, în noaptea ailaltă, fată, mormăi Matthew. S-a atins de tine, papiţoiu'?

Jade nu voia să-l mintă, dar nici nu era pregătită să-i destăinuiască adevărul vechiului ei prieten.

— Am fost rănită, replică ea. Şi nu te mai uita aşa la mine, Matthew. M-a nimerit un foc de pistol, în coastă. A fost o rană uşoară, dar Caine era... îngrijorat, şi în noaptea aceea a rămas la mine în cameră, ca să mă vegheze.

— Black Harry o să-mi dea curu' la rechini, când o să afle...

— Matthew, n-ai să-i spui nimic lui Harry! i-o reteză ea.

Marinarul nu fu intimidat deloc de tonul ei furios.

— Obraznică gură mai ai, răspunse el. L-am văzut pe papiţoiu' cum te-a luat de umeri în prima zi, când mergeaţi spre uşă, şi-am să-i zic lui Harry. Jimbo voia să-i înfigă un cuţit în spate. N-a făcut-o numai fiindcă ştia că te-ai fi supărat pe el.

— Da, m-aş fi supărat foc. Nimeni nu se va atinge de-un fir de păr din capul lui Caine, altfel o să-mi dea socoteală. Şi-acum, nu te mai uita aşa urât, Matthew, avem probleme importante de discutat.

Matthew, însă, nu se grăbea să abandoneze subiectul.

— Îţi dă de furcă?

— Nu, nu-mi dă de nici o furcă. Ştii binecă-mi pot purta singură de grijă. Te rog, ai mai
multă încredere în mine.

— Sigur că-ţi poţi purta de grijă, se repezi Matthew, nevrând ca stăpâna lui să fie dezamăgită. Da' nu ştii ce atrăgătoare poţi fi. Eşti prea drăguţă ca să-ţi fie bine. Cred că Jimbo şi Harry aveau dreptate. Trebuia să-ţi crestăm obrajii când erai mică.

— Nici unul dintre voi n-ar fi îndrăznit să-mi facă vreun rău! ripostă ea. Suntem ca o familie, Matthew, şi ţineţi la mine tot atât de mult cum ţin şi eu la voi.

— Nu eşti decât o puştoaică amărâtă, se auzi un glas gros.

Jade se întoarse într-acolo şi-l văzu pe Jimbo apropiindu-se. Uriaşul era la fel de încruntat ca Matthew şi îmbrăcat tot ţărăneşte, ca să se ascundă mai uşor printre copaci. În lumina lunii, chipul lui arăta

feroce.

— Matthew mi-a spus că papiţoiu' te-a atins. Numai de-atâta, şi-aş putea să-l omor. Nimenea n-are voie să...

— Îl subestimaţi amândoi pe Caine, dacă vă-nchipuiţi că v-ar lăsa aşa de uşor să vă înfigeţi cuţitele-n el, replică Jade.

— Pui prinsoare că-i la fel de nevolnic ca şi Colin, declară Jimbo

Jade nu-şi ascunse exasperarea.

— Nu l-aţi mai văzut demult pe Colin, iar atunci era cu minţile pe jumătate rătăcite din cauza rănilor. Cred că între timp s-a întremat perfect. Şi-n plus, v-aţi greşit rău socotelile dacă vă închipuiţi că oricare dintre fraţii aceştia e un slăbănog. Adu-ţi aminte, Jimbo, eu sunt aia care a citit dosarul lui Caine. Ştiu ce vorbesc.

— Dacă omu' are sânge-n vene, poa' să sângereze, decretă Matthew.

Privirea ei încruntată nu părea să-l impresioneze pe nici unul. Jade scoase un oftat de frustrare.

Se întoarse spre Matthew.

— Trebuie să mă duc şi să stau de vorbă cu tatăl lui Caine. Între timp, vouă vă cer să-l ţineţi pe Caine ocupat, cu o diversiune.

- Eu nu văd ce nevoie mai ai să vorbeşti acum cu taică-său Iu' Caine, obiectă Matthew. Colin şi Nathan trebuie s-apară din clipă-n clipă.

— Văd că o tărăgănează, şi n-am curaj să mai aştept. S-ar putea ca tatăl lui Caine să zacă pe patul de moarte. Nu mai mănâncă, nu mai doarme... Nu-I pot lăsa să moară.

— Da, e clar că eşti hotărâtă, mormăi Matthew. Şi la ce diversiune te gândeşti?

— O las în seama voastră.

— Când vrei s-o facem? se interesă Jimbo.

— Mâine. Cât mai devreme posibil.

Într-un târziu, Jade se întoarse în cameră, mulţumită să ştie că putea conta pe Jimbo şi Matthew.

Diversiunea începu a doua zi dimineaţa, cu câteva minute înainte de crăpatul zorilor.

Îşi dădu seama că ar fi trebuit să le dea instrucţiuni mai clare. Iar când terminau, avea să-i pună lui Matthew pielea pe băţ. Putuse conta pe el, ba bine că nu! Aiuritul dăduse foc grajdurilor. Noroc că avusese atâta minte ca mai întâi să scoată caii.

Caine era ocupat, măcar pentru asta trebuia să-i fie recunoscătoare lui Matthew. Caii alergau care-ncotro. Trei iepe erau gata să lepede şi era nevoie de toţi argaţii ca să stingă focul şi să prindă animalele.

Jade se prefăcu că dormea, până când Caine ieşi din cameră. Atunci se îmbrăcă repede şi se strecură pe uşa din spate. Caine postase străji împrejurul moşiei, dar în haosul care se dezlănţuise, reuşi să se

furişeze printre santinele.

— Jimbo tocmai a plecat la Shallow's Wharf, o anunţă Matthew, în timp ce o ajuta să încalece pe calul pe care i-l alesese. Ar trebui să sentoarcă până mâine la asfinţitul soarelui, cu veşti. Dacă bate tare vântul, nu crezi că Nathan ar trebui să apară curând? Şi eşti sigură că nu vrei să vin şi eu cu tine?

— Sunt sigură că vreau să-i păzeşti spatele lui Nathan, replică ea. El e în pericol, nu eu. Am să mă întorc într-o oră. Şi, Matthew? Să nu mai dai foc la nimic în lipsa mea.

Matthew rânji cu toată dantura.

— Da' a reuşit figura, nu?

— A reuşit dară, Matthew, replică Jade, ca să nu-l jignească. Cu vârf şi-ndesat a reuşit.

Îl lăsă pe Matthew zâmbind şi, peste o jumătate de oră, ajunse la destinaţie. După ce-şi lăsă calul în pădurea de lângă moşie, porni repede spre uşa din faţă.

Casa era imensă, dar avea o încuietoare nevolnică pentru orice spărgător. Jade reuşi s-o forţeze în câteva minute. Pe ferestre intra destulă lumină ca să-şi poată găsi drumul, pe scara în spirală. Din spatele casei se auzeau zgomote, semn că personalul de la bucătărie se apucase deja de treabă.

Tăcută ca o pisică, Jade se uită prin toate dormitoarele. Ducele de Williamshire, însă, nu era nicăieri.

Presupusese că stătea în camera cea mai mare, dar aceea era goală.

O femeie vârstnică, blondă şi destul de atrăgătoare, care sforăia ca un marinar, ocupa dormitorul alăturat.

Jade presupuse că era ducesa. La capătul culoarului din aripa de miazăzi găsi biblioteca! Era un loc neobişnuit, peste mână, pentru studiu, însă tatăl lui Caine se afla înăuntru. Dormea adânc în fotoliu, dincolo de biroul din lemn de mahon.

După ce încuie uşa ca să nu intre nimeni peste ei, Jade îl studie lung.

Era un om foarte chipeş, cu părul înspicat cu argintiu, pometi înalţi, patricieni, şi un chip unghiular, foarte asemănător cu al lui Caine. Sub ochi avea cearcăne pronunţate, iar pielea-i era smeadă. Chiar şi în somn, părea să se chinuiască.

Jade nu se putea hotărî dacă să-l certe aspru, sau să-i ceară iertare că-l făcea să suferea fără rost.

Îi amintea de Caine, desigur, deşi nu era nici pe departe la fel de musculos. Când ăl atinse pe umăr, ducele se trezi brusc şi sări din fotoliu cu o repeziciune surprinzătoare.

— Vă rog, domnule, nu vă alarmaţi, îi şopti ea. N-am vrut să vă sperii.

— Nu...? întrebă ducele, vorbind la fel de încet.

Treptat, îşi regăsi calmul, trecându-şi degetele prin păr, după care scutură din cap, într-o încercare de a se dezmetici.

— Cine eşti dumneata? se interesă el.

— Nu are nici o importanţă cine sunt, domnule, răspunse Jade, Vă rog să staţi jos, căci am informaţii importante pentru dumneavoastră.

Îl aşteptă cu răbdare să se conformeze, apoi se rezemă de marginea biroului.

— Această suferinţă trebuie să înceteze. V-aţi îmbolnăvit singur.

— Poftim?

Încă mai părea destul de buimac. Jade observă şi că avea aceeaşi culoare cenuşie a ochilor ca a lui Caine. Semănau şi la felul de a se încrunta.

— Am spus că nu trebuie să mai suferiţi, repetă ea. Sir Harwick se teme că sunteţi în pericol de moarte. Dacă nu terminaţi cu aiureala asta...

— Ei, domnişoară, ia ascultă...

— Vă rog să nu ridicaţi tonul la mine, i-o reteză Jade.

— Cine Dumnezeu eşti dumneata? Şi cum ai intrat în...

Se dezumflă încet şi clătină din cap. Jade îşi spuse că părea mai mult neîncrezător decât furios, şi bănui că era un început promiţător.

— Domnule, n-am timp de discuţii îndelungate. Mai întâi, trebuie să-mi promiteţi că nu veţi spune nimănui despre conversaţia noastră. Îmi daţi cuvântul dumneavoastră de onoare?

— Îl ai, replică el.

— Bun. Acum, cred că trebuie să vă prezint scuzele mele, deşi recunosc că nu mă pricep. Detest să-mi cer iertare.

Ridică din umeri, apoi adăugă:

— Îmi pare rău că n-am venit la dumneavoastră mai devreme. Vi s-a cauzat o suferinţă fără rost, şi v-aş fi putut cruţa. Mă iertaţi?

— N-am idee despre ce vorbeşti, dar dacă asta te face să te simţi mai bine, atunci te iert. Şi acum, spune-mi ce vrei de la mine.

— Lătratul dumneavoastră, domnule, este la fel de iritant ca al fiului dumneavoastră.

— Despre care fiu vorbeşti? întrebă el, cu o lucire amuzată în ochi.

— Despre Caine.

— Deci, această vizită e în legătură cu Caine? Te-a jignit cu ceva? N-ar strica să ştii că n-am să intervin fără motive serioase. Caine e un om foarte independent.

— Nu, răspunse Jade, nu despre Caine e vorba, deşi mă bucur că aveţi atâta încredere în capacitatea lui de a lua singur decizii. Neintervenind, arătaţi că sunteţi mândru de fiul dumneavoastră.

— Atunci, despre cine vrei să discutăm?

— Sunt o prietenă a lui Colin.

— L-ai cunoscut?

Jade dădu din cap.

— Da, îl cunosc. Înţelegeţi, este...

— Mort, o întrerupse el, aspru, mutându-şi privirea spre fereastră. L-a ucis Pagan.

Punându-i o mână pe umăr, Jade îi ceru într-o şoaptă fermă:

— Uitaţi-vă la mine, vă rog.

După ce ducele se conformă, fata dădu din cap.

— Vă va fi greu să credeţi ceea ce-am să vă spun. Mai întâi, vreau să înţelegeţi un lucru: am dovezi.

— Dovezi?

Confirmă din nou.

— Pagan nu l-a omorât pe Colin.

— Ba da.

— M-am săturat să tot aud de păcatele lui Pagan, murmură ea. Colin...

— Nu cumva Pagan te-a trimis la mine?!

— Vă rog să vorbiţi mai încet. Pagan nu v-a ucis fiul, repetă ea. L-a salvat. Colin trăieşte.

Trecu aproape un minut înainte ca ducele să reacţioneze. În timp ce o privea, chipul i se acoperi treptat de pete roşii. Ochii îi deveniseră atât de reci, încît Jade nu s-ar fi mirat să-l vadă acoperindu-se cu promoroacă.

Nelăsându-i timp să strige din nou, continuă:

— V-am spus că am dovezi. Sunteţi dispus să mă ascultaţi, sau...

— Am să ascult, replică el. Deşi, dacă asta-i doar o farsă crudă, jur c-am să-l găsesc eu însumi pe Pagan şi-am să-l omor cu mâinile mele.

— Ar fi o răsplată cuvenită pentru o asemenea cruzime, fu Jade de acord. Mai ţineţi minte când Colin s-a urcat într-un copac uriaş şi nu s-a mai putut da jos? Avea patru sau cinci ani. Pentru că plângea şi se simţea ca un laş, i-aţi promis că nu veţi spune nimănui. L-aţi mai convins şi că era normal să-i fie teamă, că frica nu e un păcat, că...

— Îmi amintesc, şopti ducele. Şi n-am spus nimănui. De unde ai aflat...

— Cum spuneam, mi-a povestit-o Colin. Şi asta, şi multe altele.

— Ţi-ar fi putut povesti toate aceste lucruri înainte de a fi ucis, declară el.

— Într-adevăr, dar n-a fost aşa. Pagan l-a pescuit pe Colin din ocean. Fiul dumneavoastră era într-un hal fără de hal. Îl cunoaşteţi pe Sir Winters, medicul?

— E doctorul meu personal, mormăi ducele.

— Nu vi se pare ciudată dispariţia lui?

Treptat, furia de pe chipul bătrânului se ştergea.

— Într-adevăr, mi s-a părut şi mie cam stranie.

— Noi l-am răpit, îi explică Jade. Era nevoie de el ca să-l

îngrijească pe Colin. Am considerat că era important ca fiul dumneavoastră să fie tratat de medicul său de familie. Avea nişte dureri îngrozitoare, domnule, şi am vrut să se simtă cât mai bine.

Îşi muşcă buza de jos, în timp ce căuta altă cale de a-l convinge.

Încă părea neîncrezător.

— Colin are un semn din naştere pe spate, continuă ea. Ştiu, fiindcă l-am îngrijit înainte ca Jimbo şi Matthew să-l captureze pe Winters. Poftim, acum v-am dat destule dovezi?

Drept răspuns, ducele se rezemă încet de spătar.

— Am primit probe ale morţii lui Colin.

— De unde?

— De la Oficiul de Război.

— Tocmai.

— Nu înţeleg.

— Am să vă explic după ce Colin va reveni acasă. Înainte de a încerca în continuare să văconving, vreţi să-mi explicaţi şi dumneavoastră mie ceva?

— Ce anume? întrebă el, pe un ton obosit.

— Întîmplător, ştiţi de ce mi-a cerut Colin să-l promit că nu-i voi spune lui Caine că e în viaţă? Am învăţat să am încredere în fiul dumneavoastră şi nu înţeleg ce motiv are această promisiune. Dar pe-atunci, Colin era cu minţile pe jumătate rătăcite, şi s-ar putea ca mormăielile lui despre fraţii Bradley să nu fi fost...

— Colin e viu!

— Mai încet, vă rog, îi ordonă Jade. Nu trebuie să ştie nimeni.

— De ce? Îmi vine să strig, de să se-audă pân-la cer! Băiatul meu trăieşte!

— Văd că în sfârşit v-am convins, zâmbi Jade. Acum vă rog să luaţi loc, domnule. Păreţi în pragul leşinului.

Îl aşteptă să se aşeze, apoi reluă:

— Ce anume v-a făcut să vă daţi seama că spuneam adevărul?

— Când ai spus că nu vrea să ştie Caine... începu el, bâlbâindu-se, apoi se opri. Doamne, fraţii Bradley... Uitasem de incidentul acela.

Era rândul ei să fie nedumerită.

— De ce? întrebă, fără să-şi poată ascunde îngrijorarea. N-are încredere în propriul lui frate?

— A, nu, ai înţeles greşit. Colin îl idolatriza pe Caine... Vreau să spun, îl idolatrizează. Dumnezeule, mi-e aşa de greu să accept...

— Dar dacă-l idolatrizează pe Caine, de ce mi-a cerut să-i promit că nu-i voi spune? Şi mai spuneţi-mi, rogu-vă, cine sunt fraţii Bradley?

Ducele de Williamshire chicoti gros.

— Când Colin avea vreo opt, nouă anişori, a venit în fugă acasă, cu buza spartă şi curgându-i sânge din nas. Întâmplător, Caine era acasă. L-a întrebat cine-l bătuse şi, imediat ce a aflat că fraţii Bradley erau

vinovaţii, a ieşit valvîrtej pe uşă. Colin a încercat să-i oprească. Înţelegi, nu-i spusese câţi erau. Peste o jumătate de oră, şi Caine s-a întors acasă bătut la fel de rău ca fratele lui.

— Şi câţi fraţi erau?

— Opt.

— Dumnezeule mare, vreţi să spuneţi că toţi cei opt fraţi l-au atacat pe Colin şi...

— Nu, pe Colin l-a bătut numai unul - un băiat numit Samuel, dacă nu mă înşală memoria. Oricum, probabil Samuel s-a aşteptat ca fratele lui Colin să riposteze, şi a fugit acasă să-şi aducă întăriri.

— Ar fi putut să-l omoare pe Caine, şopti Jade.

— De fapt, draga mea, ar fi mai bine să-ţi fie milă de fraţii Bradley. Caine voia doar să-l bage în sperieţi pe băiatul care-l bătuse pe Colin, dar când l-au atacat toţi, n-a stat nici el cu mâinile-n sân! Cât a primit, atâta a şi dat!

Jade clătină din cap. Povestea aceea îngrozitoare n-o amuza deloc. Şi totuşi, tatăl Iui Caine zâmbea mândru.

— Aşa că vezi, draga mea, nu din neîncredere te-a pus Colin să-i faci acea promisiune. Atâta numai că-l cunoaşte foarte bine pe Caine. Probabil vrea să-l protejeze până-i va putea explica limpede situaţia. Nu vrea să se repeadă iar asupra altui grup de fraţi Bradley. Colin a fost întotdeauna cel mai prudent dintre ei doi. Caine nu ştia că fratele lui lucra pentru guvern, adăugă el. Cât despre asta, nici eu n-am ştiut. N-aş fi permis niciodată, mai ales când am aflat că nu Sir Richards era superiorul lui.

— Richards, şopti Jade. Da, era directorul Iui Caine, nu-i aşa?

Ducele o privi surprins.

— Ai adunat destule de multe informaţii pertinente, nu-i aşa? Nu pot să nu mă întreb cum ai ajuns la ele. Îmi spui şi mie cine ţi-a divulgat asemenea secrete?

Întrebarea Lui o făcea să se simtă cam jignită.

— Nimeni nu mi-a divulgat nimic, spuse ea. Am aflat singură. Sunt foarte descurcăreaţă, domnule. Fratele meu, Nathan, l-a ajutat pe Colin să rezolve o problemă destul de complicată, pentru guvern. Cineva, însă, nu voia să reuşească. Li s-a întins o capcană. Mai sunt amândoi în viaţă numai fiindcă... Pagan a intrat la bănuieli. Piratul a putut interveni la timp.

— Colin ştie cine se ascunde în spatele acestei trădări?

Jade clătină din cap.

— Ştim numai că e cineva cu o funcţie importantă în Oficiul de Război. Nathan şi Colin se află în siguranţă numai atâta vreme cât se crede că sunt morţi. Mai mult nu vă pot spune. La întoarcerea lui Colin...

— Ai să mă duci să-l văd?

— Ar trebui să ajungă acasă în câteva zile, domnule. Nu va putea sta aici, desigur, decât dacă trimiteţi toţi servitorii din casă... va trebui să se pună la punct toate detaliile.

Făcu o scurtă pauză, zâmbindu-i.

— Mă întreb dacă vă veţi mai recunoaşte fiul. Părul i-a crescut până mai jos de umeri. Şi el, şi Nathan, arată acum ca doi piraţi adevăraţi.

— Cred că asta-i place nespus lui Pagan.

— A, da, lui Pagan îi place foarte mult.

— Au suferit răni grave? întrebă ducele.

— Au fost legaţi, apoi împuşcaţi şi aruncaţi în apă. Duşmanii lor ştiau că încă nu muriseră.

— Şi i-au lăsat să se înece.

— Nu, i-au lăsat rechinilor. Apele erau infestate de fiare, iar mirosul de sânge... Ie-a atras atenţia.

— Dumnezeule!

— Rechinii nu i-au prins, deşi recunosc că nici mult nu mai aveau. Pagan a pierdut un om preţios salvându-i.

— Pagan a intrat în apă împreună cu omul acela?

— Da. E cel mai bun înotător. Şi-n plus, niciodată nu i-ar cere altcuiva ceva ce... nu poate face el însuşi.

Jade porni spre uşă, dar fu oprită de următoarea întrebare a ducelui:

— Îl iubeşti pe Colin al meu?

— Doamne fereşte, nu!

Descuie uşa, apoi se întoarse spre noul ei confident.

— Data viitoare când ne vom întâlni, va trebui să vă prefaceţi că nu mă cunoaşteţi. Pentru moment, îl ţin pe Caine ocupat. După cum ştiţi e hotărât să-i dea de urmă lui Pagan. Urmărirea l-a pus în pericol, dar o să se rezolve şi asta curând.

— Dar Pagan n-ar...

— Pagan îl protejează pe Caine. Piratul a fost învinuit pentru uciderea lui Nathan şi a lui Colin. Guvernul a pus un preţ pe capul lui. Caine, cum probabil ştiţi, a dublat suma. Acum, gândiţi-vă ce s-ar întâmpla dacă el l-ar găsi pe Pagan şi ar vorbi cu el înainte ca...

— Pagan l-ar putea convinge pe Caine că nu l-a omorât pe Colin.

— Exact. Vă daţi seama? Cei de la care a pornit toată trădarea vor să fie siguri că Pagan rămâne de negăsit.

— Sau să-l omoare pe Caine înainte de a afla adevărul.

— Într-adevăr.

— Dumnezeule, Caine e în pericol! Trebuie să...

— Să nu faceţi nimic, domnule! îl preveni Jade. După cum v-am explicat, Pagan îl păzeşte pe Caine.

— Dumnezeule mare, Pagan nu e duşmanul nostru... şopti ducele.

Am faţă de el o datorie pe care-n veci n-am să i-o pot plăti. Domnişoară dragă, nu pot face nimic pentru dumneata?

— Deocamdată, trebuie să am grijă de Caine, răspunse ea. E un om foarte încăpăţînat, dar are o fire protectoare. E ocupat cu gândul că se ocupă de problemele mele. Când vine Colin acasă, veţi putea decide toţi trei ce e de făcut.

— Deci, Pagan te-a trimis la Caine?

— Da, răspunse, ea cu un zâmbet.

— Caine n-o să se lase păgubaş, continuă ducele. Mă rog să vină Colin cât mai curând.

— Nu vă mai faceţi atâtea griji. Dacă-i spuneţi lui Caine să nu-l mai urmărească, nu va face decât să încerce şi mai mult. E prea hotărât ca să se mai oprească.

— Atunci, trebuie să-i dezvălui adevărul.

— Nu pot, domnule. Mi-am dat cuvântul faţă de Colin. Şi-n plus, mai avem doar câteva zile până când adevărul va ieşi la iveală de la sine.

— Şi dacă fratele dumitale şi Colin întârzie?

— Atunci, va trebui să punem la cale un alt plan, răspunse ea, dând din cap.

— Dar ce anume...

— Trebuie să găsim o cale de a îndepărta prada de vânător. Caine o să se înfurie, dar va rămâne în viaţă. Trebuie să mă gândesc cu multă băgare de seamă, adăugă ea, deschizând uşa.

— Când am să te mai văd? Ai spus că trebuie să mă port ca şi cum nu te-aş cunoaşte, dar...

— A, sunt sigură c-o să mă mai vedeţi. Şi nu puteţi face decât un singur lucru ca să mă răsplătiţi, adăugă Jade. Mi-aţi spus că veţi face orice.

— Da, orice.

— Caine e fiul dumneavoastră cel mai mare şi, dacă aveţi un favorit, el trebuie să fie acela.

Ducele era vizibil uimit de cuvintele ei.

— Îi iubesc pe toţi copiii mei. Nu ştiam că-l favorizez pe vreunul în detrimentul celorlalţi.

— Sir Harwick consideră că favoritul dumneavoastră e Colin. A mai spus despre Caine că se ţine la distanţă de familie. Nu lăsaţi ca această situaţie să mai continue, domnule. Caine are nevoie de afecţiunea dumneavoastră. Aveţi grijă să nu-i lipsească.

Uşa se închise în urma ei.

Ducele de Williamshire rămase mult timp la birou, înainte de a avea din nou încredere că picioarele-i puteau susţine greutatea. Pe obraji îi şiroiau lacrimi de bucurie. Rosti o rugăciune de mulţumire pentru minunea care se întâmplare.

Colin al lui era viu.

Dintr-o dată, simţi că-i era o foame de lup şi se duse să-şi ia micul dejun. Avea să-i fie greu, căci nu era deprins cu înşelătoriile, dar trebuia să-şi stăpânească zâmbetele. Nimeni din personalul casei nu trebuia să bănuiască de ce-şi revenise aşa, dintr-o dată.

Se simţea ca renăscut. Parcă l-ar fi scos cineva din abisul negru al disperării, ridicându-l până la stele.

Tânăra pe care o considera salvatoarea lui avea cei mai neobişnuiţi ochi verzi. Probabil că după culoarea lor îşi botezase Pagan corabia: „Smaraldul". Da, conchise el, dând din cap. Mai era sigur şi că acum cunoştea adevărata identitate a piratului, dar jura să ducă secretul cu el în mormânt.

Totuşi, se întreba ce-ar fi spus Caine dacă afla că femeia pe care o adăpostea era de fapt sora mai mică a lui Pagan.

Ducele de Williamshire era convins că înţelesese totul, şi tocmai îşi punea a doua porţie de rinichi cu ouă în farfurie, când soţia lui, Gweneth, intră grăbită în sufragerie.

— Bucătarul mi-a... mi-a spus... mi-a spus că mănânci... se bâlbâi ea.

Henry se întoarse spre soţia lui, cu un zâmbet blând pe buze. Biata Gweneth arăta atât de răvăşită...! Părul scurt şi blond îi stătea în dezordine, şi nu-şi putea lega cordonul halatului.

— De ce, Henry? îl întrebă ea, privindu-l cu ochi mari.

— Aşa se obişnuieşte, în fiecare dimineaţă, răspunse el. Şi mi-era foame.

Ochii ei căprui se umplură de lacrimi.

— Ţi-era foame? îl întrebă în şoaptă.

Henry îşi puse farfuria pe gheridon şi porni spre soţia lui.

O cuprinse în braţe, sărutând-o pe creştetul capului.

— Te-am cam îngrijorat în ultima vreme, nu-i aşa, iubito?

— Dar acum te simţi mai bine?

— Mi s-a recomandat să nu mai lâncezesc.

— Cine ţi-a recomandat asta?

— Conştiinţa mea, minţi ducele. Cu timpul, Gweneth, îţi voi explica despre întorsătura asta neaşteptată. Deocamdată însă, nu pot spune decât că-mi pare rău pentru toate grijile pe care vi le-am cauzat, ţie şi copiilor. Am jelit destul.

— E un miracol, şopti ea.

Da, îşi spuse Henry, un miracol cu ochi verzi şi vrăjitori.

— Vino să îmbuci şi tu ceva, draga mea. Îmi pari puţintel cam slăbită.

— Eu par slăbită? râse tremurător Gweneth. Tu, dragul meu, arăţi ca moartea.

Ducele o sărută tandru, apoi o conduse spre masă.

— După ce strâng, cred c-am să mă duc până acasă la Caine.

— Va fi uluit să vadă cum ţi-ai revenit, declară ducesa. O, Henry, cât mă bucur că te avem iar printre noi!

— Nu vrei să vii şi tu cu mine la Caine?

— O, da, mi-ar plăcea mult!

În ochii ei apăru o lucire hotărâtă.

— Nu se cuvine să avem musafiri, dar cred c-am s-o invit pe Lady Aisley şi pe scumpa ei mamă pentru un weekend. Trebuie să-i spui lui Caine că-l aşteptăm şi pe el... Da' ce-i, de ce clatini din cap?

— Nu merită efortul, Gweneth. Renunţă. Caine n-o să se însoare cu Lady Aisley.

— E o potriveală minunată, Henry, insistă ea. Da-mi două motive întemeiate de a nu încuraja această uniune.

— Foarte bine. Unu la mână, Lady Aisley nu are părul roşu.

— Păi, sigur că n-are părul roşu. Are un minunat păr blond. Ştii bine asta.

— Şi doi la mână, continuă el, neluându-i în seamă privirea nedumerită, nu are nici ochii verzi.

— Henry, încă nu te simţi bine de tot, nu-i aşa?

Râsul ducelui umplu sufrageria.

— Caine are nevoie de o vrăjitoare. Trebuie s-o accepţi, draga mea...

— Pe cine... ce să accept?

Îi făcu cu ochiul, lăsând-o mai derutată ca oricând.

— Cred, Gweneth, că micul tău dejun va trebui să mai aştepte. Trebuie să te duci imediat la culcare.

— Trebuie? De ce?

Ducele se aplecă înainte şi-i şopti ceva la ureche.

Când termină cu explicaţiile, soţia lui se înroşise în obraji.

— O, Henry, şopti ea. Te simţi într-adevăr mai bine.

Capitolul 11

Jade se întoarse acasă la Caine peste scurt timp. După ce-i dădu hăţurile lui Matthew, urcă în grabă scara din spate, spre dormitorul ei. Când dădu colţul, îl văzu pe Sterns stând ca un centurion în faţa uşii. La vederea ei, valetul tresări. Apoi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Trebuia să fiţi în dormitor, mi'lady.

Jade se hotărî să contraatace, pretinzându-i ea lui explicaţii.

— Şi dumneata ce trebuia să faci?

— Să păzesc uşa.

— De ce?

— Ca să nu ieşiţi.

— Dar am şi ieşit, replică ea, zâmbind. Sterns, cred că ai lucruri mai bune de făcut decât să păzeşti o cameră goală.

— Dar, mi'lady, nu ştiam că e goală! protestă el.

Îl bătu pe braţ.

— Poţi să-mi explici mai târziu, domnule. Acum, te rog, dă-te la o parte. Trebuie să mă schimb şi să mă duc să-l ajut pe Caine.

Se strecură pe lângă servitorul nemulţumit şi închise uşa, retezându-i protestele. Cât ai clipi, luă pe ea o rochie verde închis şi coborî grăbită pe scara principală.

Sterns păzea acum uşa din faţă. Expresia lui, cu fălcile strânse, o înştiinţa că urma să aibă dificultăţi.

— Nu aveţi voie afară, anunţă el pe un ton care ar fi îngheţat şi un urs polar.

Jade nu se lăsă intimidată. Cu un zâmbet larg, îi răspunse:

— Ba am voie, şi o să ies.

— Mi'lord insistă să rămâneţi în casă.

— La fel cum şi eu insist să ies în curte.

Drept răspuns la această provocare, Sterns se rezemă de uşă, clătinând încet din cap.

Jade se hotărî să-i deturneze atenţia.

— Sterns? Câţi servitori sunt în casă?

Păru surprins de întrebarea ei.

— Acum avem doar jumătate din personal, răspunse el. Suntem cinci cu totul.

— Şi ceilalţi unde sunt?

— La Londra. Ajută la curăţenie în casa din oraş.

— Credeam că a ars până-n temelii.

— N-a fost chiar atât de rău. Spărtura a fost bătută în scânduri, iar acum mai trebuie doar curăţate urmele de fum. În timp ce zidarii repară pereţii, servitorii fac curat înăuntru.

— Mă întreb, Sterns, dacă servitorii de-acolo sunt demni de încredere.

Valetul se îndreptă cât era de lung, înainte de a răspunde:

— Mi'lady, toţi oamenii mei sunt vrednici de încredere. Îi sunt loiali stăpânului lor.

— Eşti sigur?

Sterns făcu un pas spre ea.

— Da' de ce vă interesează atât de...

— Peste câteva zile vor veni doi vizitatori, Sterns, dar nimeni nu va avea voie să spună că se află aici. Personalul trebuie să-şi ţină gura.

— Mie marchizul nu mi-a spus de nici un musafir, replică Sterns, uşor lezat.

Jade se repezi pe lângă el şi deschise uşa.

— Caine încă nu ştie, aruncă ea peste umăr. De-asta nu ţi-a spus. O să fie o surpriză, înţelegi...

Îşi dădu seama după expresia lui buimăcită că nu înţelegea.

- M-am gândit doar să te anunţ dinainte, ca să pregăteşti camerele de oaspeţi, îi mai explică ea, pornind în jos pe trepte. Şi nu te mai încrunta, Sterns. Îi voi spune lui Caine c-ai încercat să mă ţii cu forţa în casă.

— Iar eu am să-l informez pe mi'lord că nu eraţi în camera dumneavoastră! strigă valetul după ea.

Jade îl găsi pe Caine umblând printre resturile grajdurilor. Nu mai rămăseseră decât tăciuni care fumegau.

Caii erau acum închişi într-un ţarc dreptunghiular mare, pe care tocmai îl înjghebaseră oamenii.

Cămaşa albă a lui Caine era acoperită cu funingine.

— Ţi-ai adunat toţi caii? îl întrebă ea, când ajunse lângă el.

Încet, Caine se întoarse s-o privească. Era atât de încruntat, încît privirea lui ar fi putut aprinde din nou focul. Răspunse pe un ton de o blândeţe înşelătoare:

— Pe toţi, în afara celui pe care l-ai împrumutat tu.

— Împrumutat? repetă Jade prefăcându-se nevinovată.

— Du-te şi aşteaptă-mă în salon! îi porunci el.

— Dar, Caine, vreau să te ajut...

Fu cât pe ce să-şi piardă calmul.

— Să mă ajuţi? Tu şi oamenii tăi m-aţi ajutat destul

Trase de câteva ori aer în piept, apoi strigă:

— Du-te în casă! Imediat!!!

Răcnetul lui avu efectul scontat. Jade se răsuci în loc şi porni spre casă. Simţea privirea Iui Caine în urma ei şi nu s-ar fi mirat dacă-i lua rochia foc. Arunca flăcări din ochi, de furios ce era.

Degeaba ar fi încerca să discute raţional cu el. Trebuia să aştepte până se mai calma.

Ajunsă la scară, se întoarse iar spre el.

— Caine? Dacă tot trebuie să stai afară, nu te mai expune naibii aşa.

Sterns se repezi în jos pe trepte, o luă de cot şi-i şopti:

— Faceţi cum vă porunceşte el, Lady Jade. Nu e momentul să-l zădăriţi. Haideţi înăuntru acum, adăugă el, ajutând-o să urce scara. Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe mi'lord aşa de furios.

— Da, e furios, şopti Jade, iritată de tremurul din propria-i voce. Sterns, crezi că aş putea să beau un ceai? Ziua asta pare să se fi stricat complet, adăugă ea, şi n-a trecut nici măcar jumătate din ea.

— Sigur c-am să vă fac un ceai, se repezi Sterns. Mi'lady, sunt convins că marchizul n-a vrut să ridice tonul la dumneavoastră. După ce-i trece furia, precis îşi va prezenta scuzele.

— S-ar putea ca de data asta să nu-i mai treacă furia, murmură ea.

Valetul îi deschise uşa, apoi o urmă înăuntru.

— Grajdurile nu erau vechi nici măcar de-o lună, spuse el.

Jade încercă să fie atentă la ceea ce-i spunea Sterns, dar în minte îi tot răsunau cuvintele Iui Caine: „Tu şi oamenii tăi m-aţi ajutat destul." Ştia despre Matthew şi Jimbo. Dar cum aflase? Şi, mai important, ce altceva mai ştia?

În timp ce Sterns se duse să facă ceaiul, Jade începu să se plimbe nervoasă prin salonul spaţios. Deschise glasvandul din capăt ca să intre aer. Era şi o măsură de prevedere, căci dacă într-adevăr Caine voia s-o omoare, avea pe unde să scape.

— Prostii, bombăni ea, reluându-şi mersul. Caine n-ar fi ridicat niciodată mâna asupra ei, oricât de tare s-ar fi înfuriat. Şi-n plus, n-avea cum să ştie tot adevărul.

Dintr-o dată, uşa din faţă se dădu de perete, cu zgomot.

Venise Caine.

Jade se repezi la canapeaua de brocart auriu, se aşeză şi-şi împreună mâinile în poală cu un zâmbet forţat.

În continuare, se deschiseră uşile salonului. De îndată ce văzu expresia lui Caine, Jade nu-şi mai putu menţine zâmbetul pe buze. Părea gata să facă moarte de om. Tremura de furie.

— Unde-ai fost azi-dimineaţă? mugi el.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, domnule. Ai să mă asurzeşti.

— Răspunde-mi!

Se încruntă la el pentru că striga în continuare, apoi îi spuse:

— M-am dus în vizită la iubitul tău tata.

Aceste cuvinte îl mai înmuiară. Apoi clătină din cap.

— Nu te cred.

— Ăsta-i adevărul.

Caine porni din nou, apropiindu-se de ea până ajunse să-i atingă tivul rochiei cu vârfurile cizmelor. O domina cu statura lui, ca un înger al răzbunării. Jade se simţea încolţită.

— Îmi pare rău că nu mă crezi, Caine, dar m-am dus într-adevăr la tatăl tău. Înţelegi, sunt foarte îngrijorată pentru el. Sir Harwick mi-a spus că nu se simte bine, şi m-am gândit că o conversaţie plăcută l-ar bine-dispune.

În timp ce vorbea, îşi privea mâinile.

— Când ai dat foc, Jade?

La asta, ridică ochii spre el.

— N-am dat nici un foc, replică ea.

— N-ai dat pe dracu'! răcni Caine. Dacă nu tu, atunci i-ai ordonat unuia dintre oamenii tăi s-o facă. Acum vreau să-mi spui de ce.

— Care oameni?

— Cei doi ticăloşi care se-nvârtesc pe-aici din ziua când am sosit.

O aşteptă să nege. De când se cunoscuseră, îi îndrugase numai minciuni.

— A, aceia doi... răspunse ea, ridicând delicat din umeri. La Matthew şi Jimbo te referi? l-ai cunoscut, nu-i aşa?

Chinul lui Caine devenise aproape insuportabil. .

— Da, i-am cunoscut. Alţi doi mincinoşi, nu-i aşa?

— Matthew şi Jimbo sunt nişte oameni de ispravă, şopti ea.

— Deci, nu negi...

— N-am să neg nimic. Mă pui într-o situaţie imposibilă. Mi-am dat cuvântul şi nu mi-l pot călca. Nu-ţi rămâne decât să mai ai un timp încredere în mine.

— Încredere? răcni el, ca şi cum ar fi rostit o blasfemiei Niciodată n-o să mai am încredere în tine. Pesemne mă crezi un nătărău, dacă-ţi închipui asta.

Începea să se teamă de el. Trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— Problema mea este foarte delicată.

— Puţin îmi pasă cât de delicată e problema ta! mugi el. Ce Dumnezeu urmăreşti? De ce eşti aici?

Iar striga la ea. Jade clătină din cap.

— Am să-ţi spun numai că sunt aici datori ţie.

— Răspunde-mi!

— Foarte bine, şopti ea. Am venit să te protejez.

Parcă i-ar fi spus că se pogorâse din cer.

— Vreau adevăratul motiv, fir-ar să fie!

— Ăsta-i adevăratul motiv. Te protejez.

Sterns apăru în uşă, cu o tavă de argint mâini. Aruncă o singură privire spre chipul stăpânului său, şi imediat făcu calea-ntoarsă.

— Închide uşile după tine, Sterns! ordonă Caine.

— Nu te răsti la Sterns! îi ceru Jade, începând să strige şi ea. N-are nici un amestec în treaba asta şi nu trebuie să-ţi descarci furia pe el.

— Stai jos, Jade.

Glasul îi devenise mult mai scăzut - şi mult mai ameninţător. Jade trebui să facă un mare efort de voinţă ca să nu se supună ordinului.

— Probabil dai şuturi căţeluşilor când eşti prost dispus, nu- i aşa?

— Am zis să stai jos.

Jade aruncă o privire spre uşă, măsurând distanţa, dar următoarele cuvinte ale lui Caine o făcură să se răzgândească:

— N-ai să ajungi.

Reveni spre el.

— N-ai de gând să fii deloc rezonabil?

— Nu. Numai rezonabil n-am să fiu.

— Speram să putem avea o discuţie calmă după ce te linişteşti, şi...

— Acum, i-o reteză el. Vom discuta acum, Jade.

Îi venea s-o înhaţe, s-o zgâlţâie până-i răspundea la toate

întrebările. Dar ştia că, dacă se atingea de ea, risca s-o omoare. Avea senzaţia că i se frânsese inima în două.

— Pagan te-a trimis, nu-i aşa?

— Nu.

— Ba da. Dumnezeule, ticălosul a trimis o femeie să rezolve treaba-n locul lui. Cine e, Jade? Fratele tău?

Jade se retrase din faţa lui, clătinând din cap.

— Caine, te rog, încearcă să asculţi...

Porni după ea, apoi se forţă să se oprească.

— Toate, numai... minciuni, aşa e, Jade? Nu erai în nici un pericol.

— Nu toate au fost minciuni, replica ea, dar tu erai într-un pericol mult mai mare.

Caine clătină din cap. Jade ştia că n-ar crezut-o orice i-ar fi spus.

— A trimis o femeie, repetă el. Fratele tău e un laş. O să moară. Aşa va fi drept, nu? Ochi pentru ochi - sau, în cazul de faţă, frate pentru frate.

— Caine, trebuie să mă asculţi! strigă ea, venindu-i să plângă din cauza chinurilor prin care-l făcea să treacă. Trebuie să înţelegi. La început, n-am ştiut ce fel de om erai... O, Doamne, îmi pare atât de rău...

— Îţi pare rău? repetă el, cu un glas sec, lipsit de orice emoţie.

— Da, şopti Jade. De m-ai asculta, numai...

— Te-aştepţi să cred tot ce-ai să-mi spui acum?

Nu-i răspunse.

Părea să privească prin ea. Mult timp, nu spuse nimic. Aproape că-i vedea cu ochii furia crescându-i.

— Ai făcut dragoste cu mine fiindcă aşa ţi-a ordonat Pagan? o întrebă.

Jade reacţionă ca şi cum ar fi lovit-o.

— Asta ar însemna că sunt o curvă, Caine, şi nu mă curvăsăresc pentru nimeni, nici chiar pentru fratele meu.

Nu-i dădu dreptate destul de repede ca s-o împace. Ochii lui Jade se umplură de lacrimi.

— Nu sunt o târfă! strigă ea.

Răgetul neaşteptat care se auzi dinspre glasvand le atrase atenţia amândurora. Era ca un strigăt de luptă, care le îngheţa sângele-n vene.

Jade recunoscu sunetul. Sosise Nathan. În sfârşit, înşelătoria se terminase.

— Ai făcut-o pe sora mea târfă?

Veninul din glasul gros al lui Nathan făcea să se zguduie pereţii. Jade nu-şi mai văzuse niciodată fratele atât de furios.

Făcu un pas spre el, dar dintr-o dată se pomeni trasă lângă Caine.

— Nu-mi sta-n cale, îi ordona el, pe un ton îngrozitor de calm.

— Ce vrei să faci? N-ai să te atingi de fratele meu, Caine. Nu te las.

— la-ţi mâinile de pe ea! urlă Nathan. Că de nu, te omor!

— Nathan! ţipă Jade. Caine nu înţelege!

Încercă să-i dea mâinile la o parte de pe umerii ei, dar era imposibil. O ţineau strâns ca două cătuşe. Nu ştia care dintre ei arăta mai furios. Nathan se încrunta la fel de urât ca şi Caine, la fel de ameninţător. Aveau forţe egale, ca doi adversari uriaşi. Dacă aveau ocazia, s-ar fi omorât unul pe altul.

Nathan arăta ca un pirat. Părul lui lung, închis la culoare, ajungea până mai jos de umeri. Era îmbrăcat în pantaloni negri strânşi pe picior şi avea cămaşa albă descheiată aproape până la mijloc. Nu era la fel de înalt precum Caine, dar cu siguranţă era la fel de musculos.

Da, s-ar fi omorât între ei. Înnebunită, Jade căută o cale de a detensiona situaţia, în timp ce cei doi se măsurau din priviri.

— Ţi-am pus o întrebare, ticălosule! strigă iar Nathan, făcând un pas ameninţător înainte. Ai făcut-o pe sora mea târfă?

— Nu m-a făcut târfă! ţipă Jade, când Nathan îşi duse mâna la cuţitul de la cingătoare. Nu ştie despre Colin. M-am ţinut de cuvânt şi nu i-am spus.

Nathan ezită. Jade profită de ocazie.

— Crede că tu l-ai omorât pe Colin. A înţeles aproape totul, Nathan.

Mâna lui Nathan se duse la spate, evitând pumnalul. Jade simţi că se moleşea de uşurare:

— Nu zău? murmură el tărăgănat.

Caine îl privea fix, ştiind de-acum fără nici o umbră de îndoială că acel pirat era fratele lui Jade. Amândoi aveau aceiaşi ochi verzi.

— Fii sigur c-am înţeles, dracului! răcni dintr-o dată Caine. Eşti Pagan şi mi-ai omorât fratele!

Jade făcu un pas spre Nathan. Cu un gest brutal, Caine o împinse înapoi în spatele lui.

— Nu încerca să te apropii de el, Jade.

— Vrei să mă aperi de propriul meu frate? îl întrebă ea.

Caine nu-i răspunse.

— S-a atins de tine? strigă Nathan.

— Nathan, vrei să renunţi la subiectul ăsta? ţipă Jade. Nu e momentul să discutăm asemenea probleme personale.

— Taci din gură! îi ordonă Caine.

Când porni înainte, Jade îl apucă de cămaşă. Nu reuşi să-l oprească. Dintr-o lovitură de picior, Caine dădu la o parte căruciorul de ceai cu încrustaţii ornamentale şi-şi continuă drumul.

— Al dracului de sigur că am atins-o! mugi el. Nu făcea parte şi asta din plan, nenorocitule?

Nathan scoase un răget şi se repezi înainte. Păreau doi tauri aruncându-se unul asupra altuia.

— Nu! zbieră Jade. Nathan, te rog, nu-i face nimic lui Caine! Caine, nici tu nu trebuie să...

Încetă, când îşi dădu seama că nu-i acordau nici o atenţie. Caine aplică prima lovitură. Efectiv, îl trânti pe Nathan de perete. Un frumos tablou care reprezenta Tamisa pe vremuri, când era mai curată, căzu la podea cu zgomot. Nathan îl sfărâmă cu piciorul, încercând să-l lovească pe Caine cu genunchiul sub pântec.

Era hotărât să facă din el un eunuc. Dar Caine blocă uşor lovitura, apoi îl azvârli pe Nathan iar de perete. Fratele lui Jade reuşi să-i dea un pumn în plin, iar Caine îl apucă de gât şi se pregătea să-i tragă şi el unul, când atenţia îi fu atrasă de omul care stătea în uşă. Imediat strânsoarea îi slăbi. Nathan nu lăsă să-i scape prilejul şi-i aplică un pumn în bărbie.

Caine se scutură ca şi cum l-ar fi pişcat un ţânţar, apoi îl împinse iar pe Nathan în perete.

— Colin?

Îi rostise numele într-o şoaptă sugrumată, neîncrezătoare. Mintea lui nu putea să accepte ceea ce vedea. Fratele lui trăia. Colin stătea rezemat de tocul uşii, cu zâmbetul lui strâmb atât de familiar, atât de băieţesc... Era slab, îngrozitor de slab, dar cât se putea de viu.

Caine era atât de stupefiat încît nu-şi dădea seama că-l sugruma pe Nathan decât când îl auzi gâfâind sufocat. Imediat ce slăbi strânsoarea, Nathan se eliberă şi-i mai dădu una. Caine nu luă în seamă lovitura şi în sfârşit îi dădu drumul. Aproape ca şi cum ideea i-ar fi venit în treacăt, trânti un cot în coastele lui Nathan, după care făcu un pas spre Colin.

— Pe toţi sfinţii, Colin, am să-l omor pe frate-tău! strigă Nathan. Ştii ce i-a făcut soră-mii? A...

— Nathan, nu e nevoie să-i spui lui Colin! ţipă Jade. Te rog, măcar o dată poartă-te ca un gentleman!

Încet, Colin se desprinse de uşa. Sprijinându-se în baston, porni spre fratele lui. Caine tremura de emoţie în timp ce-l cuprindea în braţe.

— Dumnezeule, eşti cu adevărat aici... Nu-mi vine să cred...

— Mă bucur aşa de-al naibii de mult că te văd, Caine, răspunse Colin. Ştiu că eşti surprins. Am să-ţi explic totul. Încearcă să nu te superi prea tare pe mine. N-am lăsat pe nimeni să-ţi spună. Voiam să-ţi explic eu mai întâi. Sunt periculoşi. Ai fi dat buzna...

Nu avu putere să mai continue, lăsându-se cu toată greutatea pe Caine. Fratele său continuă să-l ţină în braţe, aşteptându-l să-şi revină.

— Nu te grăbi, Colin, îi şopti el. Nu e nevoie să te grăbeşti...

După ce fratele său dădu din cap, Caine făcu un pas înapoi, ca să-l vadă mai bine. Gropiţa îi apăruse iar în obraz, şi avea lacrimi în ochi.

— Colin, şi tu arăţi ca un pirat, declară el. Ai părul la fel de lung

ca al lui Pagan, adăugă uitându-se încruntat spre Nathan.

Nathan se încruntă şi el.

— Nu i-am spus nimic, Colin. Dar isteţul de frate-tău a înţeles totul. Ştie că sunt Pagan şi că mi-am trimis surioara să fie târfa lui.

Jade ar fi vrut să se deschidă podeaua și s-o înghită întreagă.

Se aprinse ca focul la faţă.

— Nathan, dacă nu te omoară Caine, se prea poate s-o fac eu! îl ameninţă.

Colin o privea lung. Când izbucni în râs, Jade ghici la ce se gândea.

— Nu ţi-am spus... începu el.

— Colin, stai jos! îi ordonă. Nu trebuie să te laşi cu greutatea pe piciorul ăla. E prea devreme ca să mergi fără sprijin.

Dar Colin nu uitase îngrozitorul comentariu al lui Nathan.

— Ştiam eu că tu şi Caine o să...

Oftă.

— Te-am prevenit, nu?

— Colin, nu vreau să mai aud nici o vorbă despre Caine şi mine! strigă Jade. Gata, s-a terminat. Ai înţeles? Unde-i Winters? întrebă ea grăbită, sperând să-i distragă atenţia. Medicul ar trebui să fie lângă tine.

— Winters a fost cu tine? întrebă Caine.

— Pagan l-a convins să aibă grijă de mine la bordul „Smaraldului", răspunse Colin, aşezându-se cu greu pe canapea. La început s-a cam împotrivit, dar Pagan poate fi foarte convingător. Şi, până la urmă, cred că Winters s-a simţit straşnic.

— Bine, şi acum unde e? se interesă Jade.

— L-am lăsat să se ducă acasă, îi spuse Colin. Şi gata, nu te mai agita. Nu mai am nevoie decât de timp ca să mi se vindece piciorul ăsta.

Jade îi potrivi o pernă la spate, apoi îi ridică piciorul pe un taburet rotund.

— Cred c-am să poruncesc ceva de băut pentru tine, Colin, spuse ea. Eşti palid. Te-a obosit drumul până aici, nu-i aşa?

Nu-i dădu timp să răspundă, pornind imediat spre uşă.

Caine îi tăie drumul.

— Nu pleci nicăieri.

Refuză să-l privească în timp ce încerca să treacă pe lângă el. Caine o apucă de braţ, dureros de strâns.

— Stai jos, Jade.

— Jade? șopti surprins Colin.

— l-am permis lui Caine să-mi spună pe nume.

— Permis? repetă Nathan.

— Şi tu cum o numeşti? îşi întrebă Caine fratele. ,

— Are mai multe porecle. De cele mai multe ori îi spun Roşcata - nu-i aşa, Jade?

Când Jade dădu din cap, Colin continuă:

— Nathan îi spune tot timpul Puştoaica. Îi place în mod deosebit porecla asta.

Făcu încet cu ochiul, iar Jade roşi şi mai tare.

— Black Harry mă numeşte Delfinul, explică în continuare Colin. Are şi sens de insultă.

Nathan clătină din cap. ,

— Delfinii sunt blânzi, Colin. Nu ţi-o spune cu gând rău.

Caine scoase un oftat obosit.

— Cine-i Black Harry?

Dintr-o dată, miracolul acela uluitor îl izbi în plin. Simţi că-l părăseau puterile. O trase pe Jade spre fotoliul din faţa canapelei şi se aşeză, silind-o să se aşeze şi ea, pe braţul fotoliului.

Tot timpul, nu-şi lua ochii de la fratele lui.

— Nici acum nu-mi vine să cred că eşti viu.

— Lui Pagan trebuie să-i mulţumeşti pentru asta, răspunse Colin. Şi nici mie nu-mi vine să cred că eşti atât de calm. Eram sigur c-aveau să-ţi vină furiile când aflai c-am pus-o pe Jade să-mi promită că nu-ţi va spune. Caine, am atât de multe să-ţi povestesc... Mai întâi, însă, cred că şi sora lui Nathan are ceva să-ţi spună...

Jade scutură vehement din cap.

— N-am nimic să-i spun, Colin. Dacă ai chef să-i dai explicaţii, fă-o după ce plec eu de aici.

Caine n-o lua în seamă. Îi lăsă braţul, aplecându-se înainte, cu coatele pe genunchi, şi spuse:

— Vreau să ştiu cine ţi-a făcut asta. Numele, Colin. De restul am să mă ocup eu.

Jade încercă din nou să plece, dar Caine, fără să-şi ia ochii de la fratele lui, o luă de mână.

— Parcă ţin mine că ţi-am spus că nu pleci nicăieri.

Nathan îi privea fără să-i vină a crede.

— Încă n-ai băgat cuţitu-n el?

Înainte de a răspunde, Jade ridică din umeri.

— S-ar fi supărat Colin.

— De ce întârzie atâta Black Harry? întrebă Nathan, aşezându-se lângă Colin şi rezemându-şi picioarele pe acelaşi taburet lat şi rotund.

— Nu prea poate să se grăbească, răspunse Colin. Şi-a pierdut ochelarii.

Amândoi izbucniră în râs. Jade era îngrozită.

— Black Harry e aici? În Anglia?

Îi tremura vocea. Numai Nathan păru să-i înţeleagă motivul tulburării.

— Este, anunţă el pe un ton aspru. Iar când o să-i spun...

— Nu, Nathan, nu trebuie să-i spui nimic! strigă ea, încercând iar să scape din strânsoarea lui Caine - zadarnic.

— Cine-i Black Harry? întrebă Caine, neluând în seamă eforturile lui Jade.

— Unchiul ei, răspunse Colin. A avut grijă de Jade după ce i-a murit tatăl.

Caine încerca să asimileze toate aceste informaţii.

Reacţia lui Jade faţă de vestea sosirii lui Harry arăta că-i era frică de unchiul ei.

— Cât timp a stat cu el? îl întrebă pe Colin.

— Ani de zile.

Se întoarse spre Nathan.

— Şi tu unde naiba ai fost când era ea mică? Plecat să jefuieşti oamenii?

— La naiba, Colin, cât crezi că pot să mal rezist? mormăi Nathan. Dacă nu se potoleşte să ştii că-l omor, chiar dacă asta-nseamnă să te pierd de prieten.

Colin era prea obosit ca să mai ia parte la conversaţie. Voia să se mai odihnească doar câteva minute, înainte de a începe cu explicaţiile.

— Nimeni n-o să omoare pe nimeni până nu ne lămurim, spuse el şi, rezemându-se de spătar, închise ochii.

Un zgomot puternic le atrase tuturor atenţia. Caine ridică privirea tocmai la timp ca să vadă o glastră mare cu flori zburând prin dreptul ferestrelor de la terasă. Ghiveciul se lovi de perete, spărgându-se, urmat de o blasfemie sonoră.

— Uite-I şi pe Harry, murmură alene Colin.

Caine continua să privească spre uşă, spunându-şi că de-acum era pregătit pentru orice. Nimic nu putea să-l mai surprindă.

Din păcate, se înşela. Omul care trecu ţanţoş pragul arăta atât de caraghios, încît Caine fu cât pe ce să izbucnească în râs. Harry se opri, îşi propti în şolduri mâinile sale mari şi se uită încruntat la cei din jur. Era îmbrăcat complet în alb, cu o cingătoare roşie şi lată în jurul burţii umflate. Avea pielea bronzată şi părul argintiu ca norii. Caine îi aprecie vârsta aproape de cincizeci de ani, poate puţin mai mult.

Copiii care-l vedeau ar fi riscat să aibă coşmaruri luni de zile. Era incredibil de urât, cu un nas borcănat care-i acoperea aproape toată faţa. Avea ochii mici ca două fante, căci şi-i mijea feroce. Omul avea stil, atâta lucru trebuia să recunoască. Intră falnic, însoţit de încă doi care se repeziră înaintea lui să-i dea la o parte din drum diverse obiecte. Alţii doi îl urmară. Caine îi recunoscu pe Matthew şi Jimbo, după vânătăile pe care li le cauzase când stătuseră de vorbă.

— Se-aglomerează al dracu' de mult aici, comentă el.

Jade îşi smulse mâna dintr-a lui şi alergă la Black Harry. Se aruncă în braţele unchiul ei, cuprinzându-l strâns.

Când Harry îi zîmbi lui Jade, Caine îi observă dintele de aur.

— O, unchiule Harry, ce dor mi-a fost de tine! şopti ea.

— Sigur că ţi-a fost dor de mine, mormăi bătrânul. Da' o mamă de bătaie tot am să-ţi ard, adăugă el, după ce o îmbrăţişă afectuos. Ţi-i ieşit de tot din minţi, fato? Am s-ascult fiecare vorbuliţă necuviincioasă din povestea asta, pe urmă am să-ţi trag o papară de nu te vezi!

— Ei, Harry, spuse Jade pe un ton liniştitor, n-am vrut să te supăr.

Harry pufni sonor.

— N-ai vrut să aflu, asta n-ai vrut, replică el.

După care se aplecă şi o sărută zgomotos pe creștetul capului.

— Ăsta să fie Caine? întrebă el apoi privindu-I cu ochi mijiţi.

— El e, răspunse Jade.

— N-a murit.

— Nu.

— Ţi-ai făcut bine datoria.

— Las' c-o a moară curând, dacă-i după mine, remarcă tărăgănat Nathan.

— Ce răzmeriţă aud eu aici?

— Harry? îi atrase din nou Jade atenţia.

— Da?

Se înălţă pe vârfuri şi-i şopti ceva la ureche. În timp ce o asculta, Harry se încruntă.

Când Jade termină de vorbit, unchiul ei dădu din cap.

— S-ar putea să-nsemneze ceva, da' s-ar putea şi să nu-nsemneze nimica. Ai încredere-n omul ăsta?

Nu putu să-l mintă.

— Da.

— Ce însemnează pentru tine, fată?

— Nimic... murmură ea.

— Atunci, uită-te-n ochii mei. Vorbeşti cu podeaua, iar asta-mi dă de veste că se-ntâmplă ceva necurat.

— Nu e nimic necurat la mijloc, şopti Jade. Mă bucur doar că toată înşelătoria a luat sfârşit.

Harry nu părea prea convins.

— Atunci, dacă nu-nsemnează nimica pentru tine, de ce stă frate-tău numai cu ochii pe el? o iscodi, simţind că nu-i spunea tot adevărul.

— E fratele lui Colin, îi reaminti ea. Numai de-asta mi-am dat osteneala pentru el.

Unchiul ei se hotărî să aştepte până rămâneau singuri, ca să scoată adevărul de la ea.

— Eu tot nu înţeleg! mugi el dintr-o dată uitându-se spre Caine cu ochii mijiţi. După cum mă socotesc eu, ar trebui să-i pupi picioarele lui Pagan. Amărâtul de frate-tău e-n viaţă, nu?

— Lasă, Harry, c-o să lămurim totul, acum că suntem aici, interveni Colin.

Harry mormăi, revenind cu privirea spre Jade.

— Da' de bătaia aia tot nu scapi, fato. Te-ndoieşti de spusele mele?

— Nu, Harry, nu mă îndoiesc.

Cu un efort, Jade îşi ascunse zâmbetul. De când se ştiau, Harry nu-i făcuse nici cel mai mic rău, niciodată. Era un om bun şi blând, cu un suflet atât de curat, încît cu siguranţă Dumnezeu îl privea zâmbind cu mândrie.

Lui Harry îi plăcea să ameninţe cu tot felul de pedepse care mai de care mai cumplite, când avea cine să-l asculte. Era pirat, cum îi amintea el adesea, şi trebuia să salveze aparenţele.

La auzul primei ameninţări, Caine se ridicase de pe scaun, dar Colin îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Vorbe, îi şopti el.

— la daţi-mi un scaun, oameni buni! strigă Harry, trecând în faţa căminului, cu mâinile la spate. Nu semeni cu Delfinul, remarcă el, zâmbind iar de-i strălucea dintele de aur. Tu şi amărâtul de frate-tău sunteţi amândoi chipeşi ca păcatu. Nu văd decât asemănarea de familie.

Caine nu credea că bătrânul putea să vadă mare lucru, dar îşi păstră părerea pentru el. Îl privi pe Colin, care zâmbea, cu ochii închişi.

Unul dintre oamenii lui Harry aduse un fotoliu lângă şemineu, şi în timp ce unchiul ei se aşeza, Jade veni lângă el, punându-i o mână pe umăr.

— Porţi ochelari, băiatu' meu? îl întrebă Harry pe Caine.

Caine clătină din cap.

— Are cineva de-aici o pereche de ochelari? Vreun servitor, poate?

— Nu, răspunse Caine.

— Unchiule ştii cumva unde ţi i-ai pierdut? îl întrebă Jade.

— Ei, frumoaso, doar ştii că nu mai ţiu minte. Dacă ştiam, nu i-aş fi pierdut, nu?

Apoi se întoarse spre Caine.

— E vreun sat pe-aproape?

Colin izbucni în râs. Până şi Nathan zâmbi. Caine nu înţelegea de ce se amuzau.

— Este un sat în apropiere, răspunse Colin.

— Pe tine nu te-a-ntrebat nimeni, mă ţîcă. la dormi acolo, Delfinule. Că numai de-asta eşti bun! îl admonestă Harry, făcând cu ochiul.

Şi, întorcându-se spre ai lui, răcni:

— Băieţi, ştiţi ce-aveţi de făcut!

Cei doi indivizi cu înfăţişări dubioase de lângă uşa terasei dădură din cap. În timp ce se întorceau să plece, Jade îl înghionti pe Harry în umăr.

— Of, în regulă, fato, bombăni el. Băieţi, fără furtişaguri! strigă. Suntem prea aproape de casă.

— Dară, Black Harry, răspunse unul.

Bătrânul dădu din cap, apoi îşi apucă un genunchi în mâini şi se rezemă de spătar.

— Ei, va să zică aşa: când am intrat, am auzit vorbe de răscoală. S-ar zice că-i un prilej de bucurie, da' n-aud pe nimeni chiuind. Auzi tu vreun chiuit, fată?

— Nu, Harry.

— S-ar putea ca ăl frate al Iu' Delfinu' să nu se bucure că i-a venit înapoi? Nu pot zice că-l condamn. Băiatu' ăsta nu-i în stare nici să joace o partidă de şah ca lumea.

— Eram cu minţile pe jumătate duse când am jucat ultima oară, îi aminti Colin.

Harry pufni.

— Eşti cu minţile pe jumătate din naştere, ţîcă.

Colin zâmbi.

— Caine? Ştii de ce i se spune Black Harry urâtului ăstuia?

— Las' că-i zic eu, îl întrerupse bătrânul. Fiindcă-s negru la inimă.

Aşteptă câteva clipe un răspuns admirativ din partea lui Caine.

— Singur mi-am dat porecla. Se potriveşte, nu, fată?

— Da,' unchiule, e foarte potrivită. Ai o inimă neagră ca noaptea.

— E bine că spui aşa, replică el, bătând-o pe mână. De cum se-ntorc oamenii mei, plec în port. Mi-ar prinde bine o-mbucătură, să mă ţină.

— Mă ocup imediat, răspunse Jade.

Porni spre uşă, ocolind cât mai departe scaunul lui Caine. Când ajunse la intrare se întoarse spre unchiul ei.

— Te rog, Harry, nu-i lăsa pe Nathan şi Caine să se ia la bătaie în lipsa mea.

— Că mult mi-ar şi păsa!

— Dar mi-ar păsa mie. Te rog, Harry, da?

— Bine, atunci, dacă mă rogi... N-am să-i las să se-ncaiere.

Imediat ce uşa se închise în urma ei, Harry şopti:

— Mare figură, fata asta. Ar fi trebuit să-i sluţesc faţa cu ani în urmă. E prea drăguţă ca să-i fie bine-n viaţă. Ăsta-i motivul pentru care a trebuit s-o las în urmă de-atâtea ori. Nu puteam aveam încredere-n bărbaţi, când mă-ntorceam cu spatele.

— E aşa de drăguţă, confirmă răstit Nathan, încît unii oameni fără

onoare ar profita de ea.

— Las-o moartă, Nathan, interveni Colin. Fratele meu e un om onorabil.

— Pe dracu'! mârâi Nathan.

Caine nu le mai dădea atenţie. Se gândea la afirmaţia lui Harry, că o lăsase pe Jade în urmă.

Unde o lăsase? Cine avusese grijă de ea în lipsa lui?

— Ce tot vorbiţi acolo? întrebă Harry, atrăgându-i iar atenţia.

— Deşi nu-ţi stă în fire, îţi cer să ai răbdare, Harry, răspunse Colin. A avut loc o mică neînţelegere, atâta tot.

— Atunci, lămuriţi-o cât mai repede!

— La naiba, Colin, ştiu tot ce trebuie să ştiu, îi întrerupse Nathan. Fratele tău e un bastard...

— Eşti copil din flori, fiule? interveni Harry, cu mult interes.

Caine oftă.

— Nu, nu-s născut din flori.

Spre nedumerirea lui, bătrânul nici nu încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Atunci nu-i poţi spune aşa. Numai cei născuţi cu stigmatul pot să se laude cu el, adăugă el, dând din cap. Porecla îl face pe om.

— Sau pe femeie, interveni Colin.

Caine îl privi surprins. Fratele său încercă să-şi stăpânească râsul.

— Harry? Spune-i despre Bastard Bull.

— Colin, pentru numele lui Dumnezeu... începu Caine.

— Cu timpul, Caine, şopti el. Mai am nevoie de puţin timp ca să-mi adun gândurile.

— În regulă.

Apoi se întoarse spre Harry.

— Spune-mi despre Bastard Bull.

— La urma urmei, nici nu era bastard, începu Harry, încruntat. A zis doar că era, ca să ni se poată alătura. Ştia cât preţ pun eu pe porecle. Când am aflat că minţise, l-am aruncat peste bord, cu gunoiul.

— Întâmplător, erau în mijlocul oceanului, remarcă într-o doară Colin. Totuşi, Pagan nu l-a lăsat să se înece.

— Câtă consideraţie din partea ta, mormăi Caine la adresa lui Nathan.

— Şi mai era şi ălălalt, unul puternic...

Caine oftă prelung. Se rezemă de spătar, închise ochii şi se resemnă să aştepte până lua sfârşit toată discuţia aceea ridicolă despre porecle.

Colin părea să se distreze, şi-i ceruse timp. Acum părea pe jumătate adormit... şi foarte palid.

Dizertaţia lui Harry mai dură vreo zece minute. Când se termină, Nathan spuse:

— Şi Jade are o poreclă specială.

— Las' c-o spun eu, interveni Harry. Că doar eu i-am găsit-o, la urma urmei.

Nathan dădu din cap.

— Bine, Harry, spune-o tu.

Toţi îl priveau pe Caine. Dacă deschidea ochii, le-ar fi văzut zâmbetele.

Caine ajunsese la capătul răbdării.

— Şi ce poreclă specială are, Harry? întrebă el, pe un ton plictisit.

— Păi, ştii, băiete... murmură tărăgănat bătrânul. Nouă ne place să-i zicem Pagan.

Capitolul 12

Caine nu primi deloc bine vestea. Mult timp, refuză să creadă că Jade putea fi Pagan. Numai unui bărbat îi puteau reuşi isprăvi atât de îndrăzneţe - numai unui bărbat.

Colin, Harry şi Nathan îl priveau atenţi. Când clătină din cap negativ, ei dădură din capete afirmativ, toţi o dată.

— Văd că ţi-e greu să te-mpaci cu ideea, spuse Colin, cu o expresie înţelegătoare. Dar ăsta-i adevărul, Caine. Harry a poreclit-o aşa cu ani în urmă, fiindcă...

— Las' că zic eu, îl întrerupse Harry. Din cauza părului, fiule. Când era mai mică, îl avea roşu ca flăcările iadului - şi mai era şi neastâmpărată ca un drac de fată. Un copil de-a dreptul păgân, asta era.

Încet, expresia neîncrezătoare a lui Caine deveni furioasă.

Colin şi Harry erau tot mai stânjeniţi. Numai Nathan părea să savureze momentul.

— Ar fi un bărbat în stare să lase un trandafir în urma lui, Caine? întrebă el, numai ca să-i pună sare pe rană. Asta-i opera unei femei. Mă şi mir că nimeni n-a ghicit până acum. Nu eşti de acord, Colin?

— Ba da, răspunse acesta, privindu-şi fratele. E uluitor.

Multă vreme, nimeni nu mai spuse nimic. Harry şi Nathan îl aşteptau pe Caine să accepte adevărul. Colin îşi cunoştea fratele mai bine decât ei, şi aştepta cu răbdare explozia.

Jade era în sufragerie, unde-l ajuta pe Sterns să pună masa. Imediat ce o privi, valetul îşi dădu seama că era ceva în neregulă. Era la fel de palidă ca faţa de masă.

— Unchiului i-ar plăcea ăsta, remarcă ea, examinând un platou mare şi oval, de argint. Are un model magnific.

Sterns dădu din cap.

— E un dar de la rege, explică el. Când marchizul a primit titlul de cavaler, Colin a dat o mare petrecere în cinstea lui. A venit şi regele, şi i-a dăruit platoul ăsta. Dacă-I întoarceţi, o să vedeţi inscripţia.

Jade clătină din cap, întinzându-i platoul.

— Ascunde-I.

— Poftiţi?

— Am zis să-l ascunzi, Sterns.

Se uită prin jur, apoi întrebă:

— Mai există şi alte obiecte deosebite pe care Caine ar vrea să le păstreze?

— Serviciul de ceai de pe gheridon, cred că are o însemnătate deosebită pentru mi'lord.

— Şi pe-ăla tot regele i l-a dat?

— Nu, îl are de la bunică-sa.

— Ascunde-I şi pe el, Sterns. Pune-le pe toate sub patul lui Caine. Acolo vor fi în siguranţă.

— Mi'lady? Vă e rău cumva?

— Nu.

— Păreţi bolnavă. Şi mergeţi de parc-aţi fi în transă. Ştiu eu că ceva nu-i în ordine.

Jade se duse la uşă, apoi reveni spre Sterns.

— Eşti foarte bun cu mine, domnule. Am să ţin minte asta.

Sterns o privi surprins. Jade tocmai se pregătea să închidă uşa în urma ei, când auzi glasul lui Caine:

— Jade!

Răgetul lui făcu paharele de cristal să zăngăne.

Jade nu avu nici o reacţie, dar Sterns sări cât colo.

— Cred că stăpânul dumitale tocmai a primit o veste cam proastă, spuse ea. Sperasem ca unchiul meu să aştepte... Dar, în fine, nu contează.

Sterns o urmă până la uşă. Când Jade porni pe scară, strigă în urma ei:

— Cred că mi'lord ar dori să vă duceţi la el Lady Jade.

Jade îşi continuă drumul.

— Am să vă stau alături cu plăcere, promise valetul. Ştiu că uneori poate avea un temperament înfricoşător.

O aşteptă să dispară, apoi se repezi în saIon.

Îi fu greu să-şi păstreze aerul impertubabil când îl văzu pe Colin.

— Dumnezeule mare, chiar tu eşti, Colin? întrebă el, bâlbâindu-se.

— Bună ziua, Sterns, răspunse Colin. Îmi pare bine că te revăd. Tot îi mai dai porunci stăpânului tău?

Sterns îşi reveni încet.

— Mă străduiesc, şopti el.

— Ăsta-i servitor, Caine? întrebă Harry.

— E dictator, nu servitor, declară Colin, zâmbind.

Sterns se întoarse spre bătrânul cel miop, încercând să nu caşte gura.

— E gata odată cina mea? răcni Harry.

Valetul conchise că trebuia să fie unchiul lui Jade. Străinul aşezat lângă Colin era prea tânăr.

— E aproape gata, răspunse el, înainte de a se întoarce spre Caine. Trebuie să vă vorbesc neîntârziat, mi'lord - în hol. E o chestiune foarte importantă.

— Nu acum, Sterns, răspunse Caine, pe un ton obosit. Vorbim mai târziu.

— Poate n-aţi auzit bine, continuă Sterns. Avem o problemă pe

care trebuie s-o rezolvăm de îndată. E vorba de Lady Jade.

Caine nu fu surprins deloc.

— Acum ce-a mai luat foc, bucătăria?

— Mi'lord, nu-i momentul pentru glume, se răsti valetul.

— Ai impresia că-mi arde de glumă, Sterns?

Bătrânul îşi încrucişă braţele pe piept.

— Lady Jade n-a dat foc la nimic, pe moment, spuse el. Pleacă.

Acest anunţ obţinu de la Caine reacţia dorită. Sterns se dădu la o parte când stăpânul său sări în picioare, strigând:

— Pleacă pe dracu'!

Valetul îl aşteptă să iasă, apoi se întoarse spre unchiul lui Jade.

— Cina va fi servită imediat, anunţă el, pe tonul lui trufaş dintotdeauna.

Caine urcă treptele câte două. Inima-i bătea să-i spargă pieptul.

Gândul că Jade îl părăsea era insuportabil. Pentru prima dată în viaţă era în panică, şi nu-i plăcea deloc senzaţia.

Imediat ce dădu de perete uşa dormitorul o văzu. Se linişti cât ai clipi. Trânti uşa în urma lui şi se rezemă de ea.

Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Jade îl ignora.

Stătea lângă pat, împăturind o rochie aurie. Avea traista aproape plină.

— Lasă-n pace împachetatul, îi spuse el, sever. Nu pleci nicăieri.

Jade se întoarse să-l privească. Era hotărâtă să-i spună câteva înainte de a pleca, dar când îi văzu expresia, uită toate cuvintele care şi le pregătise.

Era atât de furios, încît muşchii fălcilor îi trepidau. Jade îl privea fascinată, încercând să recapete curajul.

— N-am să te las niciodată să mă părăseşti, Jade, spuse el. Niciodată, m-auzi?

— M-ai făcut târfă, şopti ea.

Durerea din vocea ei îşi făcu efectul. O parte din furia lui Caine se mai risipi.

— Nu te-am făcut târfă.

— Ai gândit-o. Erai gata s-o strigi în gura mare.

— Nu-i adevărat. Jade, avem lucruri mai importante de discutat acum.

Jade scoase o exclamaţie şocată.

— Mai importante decât faptul că m-ai făcut târfă?

Desprinzându-se de uşă, Caine porni spre ea.

Imediat, Jade făcu un pas înapoi.

— Nu te-apropia de mine. Nu vreau să mă mai atingi vreodată.

— Atunci, vei fi nefericită până la sfârşitul zilelor tale, Jade. Am să te ating tot timpul.

— Nu mă doreşti cu adevărat! strigă ea. N-o doreşti decât pe

femeia slabă şi vulnerabilă care m-am prefăcut că eram, Caine! Pe mine, cea adevărată, nu mă cunoşti. Să ştii că sunt foarte puternică şi hotărâtă. M-am prefăcut doar că aveam nevoie de tine, prostule, ca să te simţi obligat de onoare să-mi stai alături. Da, aşa am făcut! M-am plâns cu fiecare ocazie şi am vărsat lacrimi ori de câte ori voiam să te conving de ceva.

Caine o apucă de umeri, smucind-o spre el.

— Plec! ţipă ea. Nu-ţi intră asta-n...

— Rămâi aici.

— Te urăsc! şopti Jade, înainte de a izbucni în lacrimi.

Caine îşi rezemă bărbia de creştetul capul ei.

— Nu mă urăşti, murmură el.

— Urăsc totul la tine, se tângui ea, printre suspine sfâşietoare. Dar cel mai mult urăsc felul cum mă contrazici.

— Jade?

— Ce?

— Lacrimile astea de-acum sunt prefăcute?

Nu se putu opri din plâns timp destul ca să-i dea un răspuns clar.

— Fii... fii sigur că sunt... se bâlbâi ea. Eu nu... nu plâng niciodată... niciodată... adăugă. Numai femeile... femeile slabe... plâng.

— Dar tu nu eşti slabă, nu-i aşa, iubito?

Îi zâmbea şi-i vorbea blând, dar continua s-o ţină strâns, chiar şi după ce Jade încetase să mai zbată.

Îi venea s-o ţină în braţe toată viaţa.

— Jade?

— Ce mai vrei?

— Te iubesc.

Nu-i răspunse, începând doar să tremure. Caine ştia că o înspăimânta.

— Eşti cea mai derutantă femeie, oftă el. Şi totuşi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, te iubesc.

— Eu n-am să te iubesc... se bâlbâi Jade. Nici măcar... nu-mi placi. Şi nici n-o să am încredere în tine, încheie, cu un sughiţ zgomotos.

Caine nu era deloc tulburat.

— Te iubesc, repetă el. Acum şi pentru totdeauna.

După ce-şi şterse lacrimile cu reverele hainei lui, Jade se retrase.

— Mai bine întoarce-te jos, şopti ea.

— Fără tine, nu.

— Ba da. Nathan şi Harry şi-ar da seama că am plâns. Eu rămân aici.

— Jade, nu poţi să amâni...

Se opri în mijlocul frazei, apoi o întrebă:

— Ce importanţă are dacă află că ai plâns?

Îl privi nemulţumită.

— Trebuie să păstrăm aparenţele, Caine.

Apoi se duse la pat şi se aşeză.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, oftă ea. Ne întâlnim jos.

Caine clătină din cap.

— Te aştept aici.

— N-ai încredere-n mine?

— Nu.

Spre surprinderea lui, Jade nu făcu decât să ridice din umeri.

— Bine, Caine. Nu avea încredere în mine. Am să plec cu prima ocazie. N-am să stau aici, aşteptând să mă părăseşti. Nu-s o proastă.

În sfârşit, Caine înţelese. Acum nu-şi mai putea ascunde de el frica şi vulnerabilitatea.

— Eşti absolut sigură că am să te părăsesc, nu-i aşa, Jade?

— Bineînţeles.

Îi răspunsese cu atâta candoare, încît nici nu ştiu cum să mai continue.

— Deşi ţi-am spus că te iubesc, tu tot...

— Şi Nathan şi Harry mă iubesc, îl întrerupse ea.

Caine renunţă la orice încercare de a mai discuta raţional. Se hotărî să aştepte până găsea altă cale de a trece dincolo de barierele ei. Îi venea să se ducă jos şi să-i omoare pe Nathan şi Harry.

Nu făcu decât să ofteze. Nu-i putea schimba trecutul.

Nu, putea numai să-i dăruiască un viitor sigur şi fericit.

— Niciodată nu te-aş abandona...

Se opri, apoi spuse:

— Foarte bine, Jade. Poţi să mă părăseşti oricând vrei.

La auzul acestor cuvinte, Jade făcu ochii mari.

Părea gata să izbucnească iar în plâns. Caine se simţea ca un căpcăun.

— Oricând vrei să pleci, fă-o.

Jade îşi coborî privirea în poală.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru puţin.

Se apropie de ea, o ridică în picioare, apoi îi înălţă faţa spre el.

— Doar un mic amănunt, adăugă.

— Da?

— Ori de câte ori vei pleca, am să vin după tine. N-ai unde să te-ascunzi, Jade. Te voi găsi și te voi aduce cu forţa înapoi, aici. Aici, unde ți-e locul.

— N-ai să mă găseşti niciodată, şopti ea, încercând să-i dea mâna la o parte.

În voce i se simţea panica. Aplecându-se, Caine o sărută.

— Te iubesc, repetă el, după ce se retrase.

Imediat, Jade izbucni iar în plâns.

— Ai să faci asta de fiecare dată când îţi spun că te iubesc? întrebă el.

Era mai mult amuzat decât exasperat. Jade clătină din cap.

— Încă nu înţelegi, şopti ea.

— Ce nu înţeleg? o întrebă, cu glasul plin de tandreţe.

— Nu înţelegi ce sunt.

Caine oftă din nou. O luă de mână şi o trase afară din cameră. Abia pe scară îi răspunse:

— Înţeleg foarte bine. Eşti a mea.

— Şi posesivitatea asta ţi-o urăsc.

La uşa salonului, Caine se opri şi-i dădu drumul.

— Dacă încerci să te mişti de lângă mine cât timp suntem aici, jur pe Dumnezeu c-am să te fac de ruşine în ultimul hal. Ai înţeles?

Jade dădu din cap.

Când uşa se deschise, femeia vulnerabilă pe care Caine tocmai o ţinuse în braţe dispăru ca prin farmec.

Jade arăta absolut calmă şi senină.

Schimbarea îl uimi atât de mult, încît clătină din cap.

— Sunt gata, anunţă ea. Dar dacă-i spui lui Harry că ne-am culcat împreună...

— N-am să-i spun, o întrerupse el. Decât dacă pleci de lângă mine, desigur.

Jade îl fulgeră cu privirea, apoi zâmbi forţat şi intră în cameră.

Imediat ce ea şi Caine intrară, încetară orice discuţii.

Jade se aşeză pe braţul fotoliului de lângă şemineu şi-i făcu semn să ia loc.

— E gata cina aia? o întrebă Harry.

— Într-un minut, două, răspunse ea. Am insistat să ţi se pregătească tot ce e mai bun, unchiule, aşa că mai durează puţin.

Harry îi zâmbi radios.

— Ce noroc am, să ai tu grijă de mine, Pagan, gânguri el.

— Nu-i zice Pagan.

Caine îi dăduse ordinul într-o şoaptă aspră. Jade se cutremură la auzul furiei din glasul lui.

Nathan zâmbi, în timp ce Harry se uita la Caine cu ochii mijiţi.

— De ce naiba să nu-i spun Pagan? Aşa o cheamă.

— Ba o cheamă Jade, se răsti Caine.

— Mă numesc Pagan.

Vocea ei devenise rece şi tăioasă ca gheaţa.

— Îmi pare rău că nu-ţi place, Caine, dar asta e...

Renunţă la explicaţii, când Caine îi luă mâna și începu să i-o strângă.

— Nici acum nu crede, remarcă Harry.

Jade nu-i răspunse, deşi în sinea ei spera să aibă dreptate.

— Crede că toate femeile sunt slabe, unchiule, şopti ea.

Harry pufni.

Tocmai se pregătea să înceapă câteva dintre povestirile lui favorite despre talentele speciale ale lui Pagan, când oamenii pe care-i trimisese în sat se întoarseră.

— Ei, băieţi, ce mi-aţi adus?

— Unşpe perechi, răspunse cel mai scund dintre cei doi marinari.

Sub privirea tot mai uimită a lui Caine, în poala lui Harry fură puse mai multe perechi de ochelari, de toate formele şi mărimile.

Bătrânul încercă prima pereche, mijindu-şi ochii spre Caine, apoi îşi scoase ochelarii şi îi aruncă peste umăr.

— Nu merg, mormăi el.

Repetă ritualul de mai multe ori, până când ajunse la a opta pereche.

— Ăştia-s buni, anunţă, cu un oftat mulţumit.

— Unchiule, probează-i şi pe ceilalţi, îl sfătui Jade. S-ar putea ca şi altă pereche să-ţi vină la fel de bine.

Harry se conformă, apoi vârî încă o pereche de ochelari în buzunar.

— Aţi făcut treabă bună, băieţi. Sunt mândru de voi.

— Jumătate din Anglia o să orbecăiască, până va pleca Harry înapoi acasă, prezise Colin, chicotind.

— Eşti obraznic, băiete? întrebă Harry.

— Nu, doar sincer.

În clipa aceea, Sterns deschise uşile şi anunţă că cina era gata să fie servită.

Harry sări din fotoliu. Nathan şi Caine se dădură la o parte, chiar în timp ce răsturna taburetul cu piciorul.

— Vii cu mine, fată? întrebă el, în timp ce trecea pe lângă Jade.

Caine o strânse şi mai tare de mână.

— Nu, unchiule, stau aici, răspunse Jade. Am de dat nişte explicaţii. Poftă bună, ţie şi oamenilor.

Imediat ce Harry ieşi, Jade le făcu semn celor doi să-l urmeze. Jimbo nu prea voia, privindu-l ostil pe Caine.

Jade nu făcu decât să-l ţintuiască din privire, iar marinarul cel uriaş ieşi grăbit.

— Şi închide şi uşile în urma ta! îi strigă ea.

— N-o să te-aud dacă ne chemi, protestă Jimbo.

— Ba ai să m-auzi.

— Şi pe mine-ai să m-auzi, interveni alene Nathan. Pot să am grijă şi singur de soră-mea, Jimbo.

— Rămâne de văzut, mormăi Jimbo, uitându-se încă o dată urât la Caine, înainte de a închide uşile.

— Eşti destul de odihnit ca să-i explici problema lui Caine? Aş vrea să terminăm cât mai repede, Colin, ca să pot să plec.

Caine îi strânse iar cu putere mâna.

— Da, m-am odihnit, răspunse Colin.

Se întoarse spre Nathan, care dădu cap, apoi îl privi pe Caine.

— Când eram în ultimul an la Oxford, m-a contactat un om pe nume Willburn. Era de la Oficiul de Război şi recruta oameni ca să lucreze sub acoperire pentru Anglia. Ţara noastră nu era încă oficial în război cu Franţa, dar toţi ştiau că se apropia. Oricum, Willburn știa că tu lucrai pentru Richards. Am jurat să păstrez secretul. Ar fi trebuit să mă întreb de ce nu puteam discuta cu tine, Caine, dar... n-am făcut-o. Tu nu vorbeai niciodată despre munca ta, şi am presupus că aşa e regula. Cu toată sinceritatea, cred că mă îndrăgostisem de meseria de spion.

Cu o expresie spăşită, adăugă:

— Mă consideram salvatorul Angliei - pentru o vreme, cel puţin.

— Şi cum l-ai cunoscut pe Nathan? se interesă Caine.

— Cam la un an după ce începusem munca pentru Willburn, am fost puşi să lucrăm împreună. Fusese recrutat cam la fel ca mine. Până la urmă, am devenit bun prieteni.

Făcu o pauză, zâmbindu-i lui Nathan.

— E un om greu de suportat.

— Am observat, comentă Caine.

— Continuă, Colin, îi ordonă Nathan.

— Mi-a luat multă vreme ca să câştig încrederea lui Nathan, aproape încă un an de muncă împreună. În tot timpul ăla, nu mi s-a confesat niciodată. Apoi, în timp ce ne întorceam din Franţa, mi-a spus despre scrisorile pe care le găsise Pagan.

Colin îşi schimbă poziţia, strâmbându-se de durere. Nathan îi observă expresia înaintea celorlalţi şi imediat îi potrivi taburetul, aranjându-i piciorul cu o blândeţe surprinzătoare pentru un asemenea uriaş, apoi îl întrebă:

— Acum ţi-e mai bine?

— Da, mulţumesc, răspunse Colin. Deci, unde rămăsesem?

Caine îl privea pe Nathan. În ochii acestuia se citea îngrijorarea. Dintr-o dată, îşi dădu seama că de fapt nu-l putea urî.

— Caine? întrebă Colin smulgându-I din gânduri. Crezi că e posibil ca un guvern să funcţioneze în interiorul altui guvern?

— Orice e posibil, răspunse Caine.

— Ai auzit vreodată despre Tribunal? continuă Colin, în şoaptă, după care schimbă o privire cu Nathan şi dădură din capete. Se aşteptau să-l audă pe Caine negând, după care aveau să-l şocheze cu faptele pe care le descoperiseră.

— Da, am auzit de Tribunal.

Colin fu uimit.

— Ai auzit...?!?

— Când? vru să ştie Nathan. Cum?

— S-a făcut o anchetă imediat după moartea tatălui tău, Nathan. Contele era asociat cu tot felul de activităţi subversive. I s-au confiscat pământurile, copiii lui au rămas săraci...

— De unde ştii toate astea? întrebă Nathan.

Caine o privi pe Jade înainte de a răspunde.

— Când mi-a spus cine a fost tatăl ei, i-am cerut lui Lyon să facă nişte investigaţii.

— Cine-i Lyon?

— Prietenul nostru, răspunse Colin.

— E demn de încredere?

— Da. Caine, tu ai mers la sigur. Lyon n-ar fi întrebat pe cine nu trebuia, aşa cum am făcut eu.

Jade se aşeză în fotoliul eliberat de Harry.

— Lyon n-a pus nici o întrebare, preciză Caine. N-a făcut decât să caute informaţiile în dosare.

— N-avea cum, interveni Jade. Dosarul tatălui meu dispăruse.

Caine înălţă o sprânceană.

— De unde ştii?

Delicat, Jade ridică din umeri.

— L-am luat eu.

— Ce-ai făcut?!

— Caine, nu de dosar e vorba acum, se repezi ea, sperând să-l calmeze.

— Atunci, Lyon cum a reuşit să... începu Nathan.

Caine continuă s-o privească încruntat pe Jade, în timp ce-i răspundea fratelui ei.

— Richards a fost directorul lui Lyon şi al meu. Avea şi el propriile lui documente. Pe alea le-a citit Lyon.

— Tatăl meu a fost învinuit după anchetă? se interesă Nathan.

— Nu. Şi nici condamnat. Nu erau destule dovezi.

— Acum sunt, şopti Jade.

— Dovezi pentru ca tatăl vostru să fie inculpat? întrebă Caine.

— Nu, ca să fie condamnat. I-am citit scrisorile.

Tristeţea din vocea ei îi frângea inima. Lui Caine încă-i mai venea s-o strângă de gât pentru că-l înşelase, dar în acelaşi timp simţea nevoia s-o sărute.

— Caine, cum poţi să zâmbeşti? îl întrebă Colin. Nu e momentul să...

— Scuze, răspunse Caine, care nu-şi dăduse seama că zâmbea. Mă gândeam la altceva. Continuă, Colin.

— Imediat după înmormântarea tatălui lor, Pagan... vreau să zic,

Jade, a plecat cu Harry. Contele avea o încredere deplină în Harry.

— Cam greu de crezut, comentă Caine.

— Harry e un om cumsecade, spuse Jade. Are o inimă curată.

— Nu mă îndoiesc, dar ai spus că mai era o prietenă apropiată, o femeie numită Lady Bilars, care ar fi fost dispusă să vă ia pe tine şi pe Nathan în casa ei. Nu înţeleg de ce tatăl vostru a ales un hoţ, în locul...

— Era vorba de încredere, explică Nathan. Tatăl meu nu mai avea Anglia la inimă, Caine. Nu credea că aici vom fi în siguranţă.

— De ce?

— Din cauza scrisorilor, răspunse Colin. Contele le-a păstrat pe toate cele pe care primise de la ceilalţi doi. Numele operativ al tatălui lor era Fox, şi făcea parte dintre cei trei membri ai Tribunalului. Ceilalţi doi se numeau Ice şi Prince.

— Tatăl meu era un mare idealist, interveni Nathan. La început, cred că a păstrat toate scrisorile pentru generaţiile viitoare. Îşi imagina că făcea ceva... eroic pentru Anglia. Dar lucrurile s-au încurcat. În curând, totul a ajuns să fie doar în interesul Tribunalului. Orice era just, atâta vreme cât le sporea puterea.

— A fost o metamorfoză lentă, spuse Colin. Primele scrisori erau semnate cu încheierea „pentru binele Angliei". Pe urmă, după a zecea sau a unsprezecea, încheierea s-a schimbat.

— Cum? se interesă Caine.

— Au început să folosească fraza „pentru binele tribunalului". Ice a fost primul care a semnat aşa o scrisoare, iar ceilalţi doi i-au urmat exemplul. Deveniseră complet corupţi.

— Începuseră să lucreze independent cu mult timp înainte, Colin, îi aminti Nathan.

— Scopul scuză mijloacele, comentă Caine. Atâta vreme cât considerau că ceea ce făceau era în folosul ţării, îşi puteau justifica orice.

— O atitudine foarte asemănătoare cu a ta, Jade, declară Caine.

Jade îl privi cu ochii mari, surprinsă de acest comentariu.

— Ba nu seamănă deloc cu atitudinea mea, îl contrazise ea. Caine, eu nu sunt la fel ca tata. Nu aprob ceea ce-a făcut. E un păcat s-o recunosc, dar nu mai am nici un fel de sentimente, pentru el. Singur şi-a ales calea.

— Pământurile şi averile tatălui tău au fost confiscate, continuă Caine.

— Într-adevăr.

— De-asta furi de la cei bogaţi, Jade? Ca să fiţi chit?

— Nu-i adevărat!

Strigătul ei arăta clar că o iritase cu aceea opinie.

— Puterea corupe, afirmă el. Puterea absoIută duce la corupţie

absolută.

— Nu e nevoie să-mi citezi din Machiavelli, Caine. Sunt de acord că Tribunalul urmărea puterea absolută.

— Şi tu ai pornit pe acelaşi drum.

— Niciodată! strigă ea.

— Asta urmărea, Caine? întrebă Colin.

— Da, afirmă apăsat Caine.

— Atunci, înseamnă că...

— Nu acum, Colin!

— Despre ce vorbiţi? se interesă Jade. Niciodată nu mi-am dorit puterea.

Caine îi ignoră protestele.

— Spune-mi şi restul, îi ceru el lui Nathan.

— Tatăl nostru s-a răzgândit, reluă acesta. A început să-l mustre conştiinţa când a fost sancţionat directorul lui, un om pe nume Hammond.

— Sancţionat? pufni Colin. Ce termen blând pentru porcăria aia!

— Hammond era director peste toţi trei, continuă Nathan. Oricum, la început, Ice, Prince şi Fox n-au făcut decât să îndeplinească ordinele. Totuşi, nu peste mult, au început să acţioneze independent. Hammond a aflat ce făceau şi a devenit tot mai bănuitor. Ice a venit cu ideea să-l sancţioneze.

— Tatăl meu n-a vrut ca Hammond să fie omorât, interveni Jade. Era în drum spre Londra, să-l avertizeze, când l-au ucis. Cel puţin, atâta am reuşit să deducem.

— Cine-a fost omorât, tatăl vostru, sau Hammond?

— Tatăl nostru, răspunse Nathan. Îi trimisese lui Hammond un bilet prin care-i spunea că trebuiau să se întâlnească fără întârziere, fiind o problemă urgentă, de viaţă şi de moarte.

— Şi cum aţi aflat asta? întrebă Caine.

— Hammond mi-a arătat scrisoarea la înmormântarea tatălui nostru, replică Nathan. M-a întrebat dacă ştiam despre ce era vorbă. Eu nu ştiam nimic, desigur. Fusesem plecat la şcoală, iar Jade era prea mică pentru a înţelege.

— Tatăl nostru i-a destăinuit totul lui Harry şi i-a dat scrisorile pe care le păstrase.

— Iar Harry ţi-a spus totul după ce-ai mai crescut? întrebă Caine.

Jade dădu din cap, refuzând să-l privească.

— Harry a vrut ca Nathan să vină cu noi. Tata avea o corabie, iar Harry era hotărât să se apuce de piraterie. Nathan, în schimb, dorea să termine şcoala. Credea că Harry mă ducea pe o insulă din sud, unde aveam să fiu în siguranţă până putea veni el să mă ia acasă.

— Când am început să aud despre escapadele piratului Pagan, nici o clipă nu m-am gândit că putea fi Harry, recunoscu Nathan.

— De ce n-ai venit după Jade? îl întrebă Caine.

— N-a putut, i-o luă ea înainte. Harry şi cu mine nu stăteam niciodată prea mult timp în acelaşi loc. Şi-n plus, Nathan avea alte probleme. Duşmanii tatei ştiau că păstrase scrisorile şi încercau cu disperare să le găsească. După ce au scotocit prin odăile lui Nathan, l-au lăsat în pace... o vreme cel puţin, până când am început propria noastră investigaţie.

— Scrisorile erau la voi, sau le ascunsese Harry undeva, într-un loc sigur?

— Le ţineam la bordul lui „The Emerald", răspunse Jade.

— Vreau să le văd, ceru Caine. Corabia asta e destul de aproape ca să trimiteţi un om după ele, sau, poate...

Îşi întrerupse întrebarea, când Jade clătină din cap.

— Nu e nevoie să le aducem. Pot să-ţi spun eu ce conţin.

— Cuvânt cu cuvânt, preciză Colin. Pagan ar nevoie să citească ceva doar o dată, şi i se întipăreşte în memorie pentru toată viaţa.

Dacă acest talent i se părea ciudat, Caine nu menţionă. Jade îi fu recunoscătoare că tăcea.

— Pagan, recită-i lui Caine scrisorile, îi propuse Nathan.

— O dată dacă-i mai spui Pagan, am să te bat de nu te vezi!

Nathan se uită urât la Caine, apoi cedă.

— În regulă, se răsti el, am s-o numesc Jade, dar numai fiindcă nici mie nu-mi convine să-i audă şi alţii porecla.

— Puţin îmi pasă ce motive ai, numai fă-o! scrâşni Caine.

— Auzi, Colin, eu încerc să fiu înţelegător, dar jur pe Dumnezeu că după ce terminăm toată povestea asta am să-i scot din el aroganţa în pumni!

Jade, simţind că încăierarea era iminentă, îi distrase tuturor atenţia, începând să recite textele scrisorilor.

Vorbi pe nerăsuflate vreme de treizeci de minute, fără să omită nici un cuvânt. Iar când termină, rămase mult timp tăcută.

Toţi meditau încet la informaţiile pe care le aflaseră.

Apoi, Colin rupse tăcerea.

— În regulă, începu el, plin de entuziasm. Prima scrisoare îi era adresată lui Thorton... adică tatăl lui Nathan şi Jade, desigur, şi era semnată „William".

— Încă nu primiseră numele operative, completă Jade.

— Într-adevăr. Apoi, Thorton a devenit Fox şi William a devenit Prince. Cu Ice, însă, e altă poveste. N-avem idee cine-ar putea să...

— Colin, putem specula despre identitate lui mai târziu, îl întrerupse Nathan.

Colin dădu din cap.

— M-am dus la Willburn şi i-am spus despre scrisori, Caine. Am fost trimişi în sud, iar acum ştim că ni s-a întins o capcană. Trebuia să

ne întâlnim cu doi informatori, în port. Până să înţelegem ce se întâmpla, amândoi am fost legaţi cu căluş în gură, şi aruncaţi în apă.

— N-ai să spui totul, nu-i aşa? îl întrebă Jade. Nu e nevoie, Colin.

Nici Colin şi nici Nathan nu-i remarcară teama din voce. Caine o simţi şi imediat o privi atent.

— Continuă, Colin, mormăi Nathan.

Caine observă că Jade îşi ţinea mâinile încleştate, şi-şi dădu seama că văzuse ceva înfricoşător.

— Eu am căzut primul în apă, spuse Colin. M-au aruncat de pe dig, după ce-mi făcuseră nişte tăieturi lungi pe picioare, cu cuţitele. Nathan a înţeles ce urmăreau, deşi acum îi mulţumesc tui Dumnezeu că eu nu-mi dădusem seama. Credeam că mai aveam o şansă, înţelegi...

Chipul lui Colin devenise cenuşiu. Nathan avea o expresie înverşunată.

— Întrucât Shallow's Wharf era în apropiere, am stat câteva zile cu Jade şi Black Harry. Colin nu ştia că ea era Pagan, desigur, şi a făcut o adevărată slăbiciune pentru surioara mea, continuă el.

— Într-adevăr, confirmă Colin, făcându-i cu ochiul lui Jade. Numai dacă mi-ai fi dat o şansă...

Roşind, Jade clătină din cap.

— Erai de-a dreptul imposibil.

— Se ţinea după ea ca un căţel, continuă Nathan. Când şi-a dat seama că n-o interesa, a fost atât de dezamăgit, încît a trebuit să-i dau de băut.

— În noaptea aia m-am îndrăgostit de alte două doamne, adăugă Colin.

— Nu erau doamne, remarcă Jade.

— Într-adevăr, fu Nathan de acord. Cum de mai ţii minte, Colin? Erai praf, omule.

Colin râse.

— Îmi amintesc totul, se lăudă el.

Caine abia îşi mai ţinea cumpătul. Îşi dădea seama că aveau nevoie să glumească pentru a putea face faţă acelor amintiri atât de dureroase.

Jade, însă, avea mai puţină răbdare.

— Tommy şi cu mine ne-am luat după Nathan şi Colin când s-au dus la întâlnire. Fuseseră atât de secretoşi, încît mi se trezise curiozitatea. Şi mai presimţeam şi că era ceva în neregulă.

— Cine-i Tommy? întrebă Caine.

Jade sări de pe scaun şi porni grăbită spre uşă.

— Nathan, termină tu povestea, până mă duc să cer ceva de băut. M-am săturat să tot vorbesc despre asta.

Nathan începu să spună, dar Colin îl opri, punându-i o mână pe

braţ.

— Încă-i mai e greu, şopti el.

Prietenul lui dădu din cap.

— Sigur că-i e greu, interveni Caine, pe un ton dur. Dumnezeule, trebuie că v-a văzut...

— Nu s-a uitat, şopti Nathan. Cum spunea şi Colin, mi-am dat seama ce planuri aveau imediat ce l-au tăiat pe picioare. Când au încercat să mă taie şi pe mine, am început să mă zbat şi m-au împuşcat. Am simţit că-mi luase umărul foc, şi am ajuns în apă. Abia asfinţise soarele...

Colin adăugă:

— Le vedeam aripioarele apropiindu-se.

Caine stătea pe marginea scaunului. Acum înţelegea motivul coşmarurilor lui Jade. Visa rechini.

— Pagan i-a spus lui Tommy să aducă o barcă, apoi i-a luat cuţitul şi a sărit în apă după noi. Cei care ne aruncaseră erau siguri că nu mai aveam nici o scăpare şi plecaseră deja. Pagan... adică Jade, a ajuns mai întâi la mine. Cred că eu eram mai aproape. Oricum, m-a tras spre barcă. În timp ce mă săltau la bord, un rechin m-a muşcat de picior. Tommy şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în apă. N-a mai ieşit la suprafaţă.

Făcu o pauză, privindu-l pe Nathan, care preluă povestirea.

— Nici acum nu înţeleg de ce, dar rechinii nu s-au apropiat de mine. Erau înnebuniţi, şi s-au repezit la Tommy. Între timp, Jade l-a urcat pe Colin în barcă.

— Am încercat s-o ajut, şopti Colin, cu glas răguşit, dar am leşinat. Când am deschis ochii, eram pe „The Emerald". Un om cu chip ciudat, pe care nu-l mai văzusem niciodată, încerca să mă convingă să joc şah cu el. Pe toţi sfinţii, Caine, nici nu eram sigur dacă ajunsesem în rai sau în iad. Pe urmă, l-am văzut pe Nathan dormind în patul de alături. Am văzut-o şi pe sora lui şi dintr-o dată mi-am amintit totul.

Caine respiră adânc de câteva ori, apoi observă că şi ceilalţi doi făceau acelaşi lucru.

— Ştia... când a sărit în apă, ştia că erau rechini?

— A, da, şopti Nathan. Ştia.

— Dumnezeule, ce curaj trebuie să fi avut...

— Nu vrea să vorbească despre asta, interveni Colin.

— Visează.

— Ce? făcu Nathan.

— Are coşmaruri, îi spuse Caine.

Încet, Nathan dădu din cap.

— Desigur, Matthew şi Jimbo au vrut să se ia după ticăloşii care încercaseră să ne omoare, spuse Colin. Jade nu i-a lăsat, şi pe bună dreptate. Voia ca oamenii să-i raporteze superiorului lor că eram

morţi. Nathan şi cu mine vom mai face pe morţii un timp, până aflăm cine naiba se ascunde după toată trădarea asta.

— La dracu', Caine, ne-a sancţionat propriul nostru guvern, mormăi Nathan.

— Nu, îl contrazise Caine, guvernul nici măcar nu ştia că lucraţi pentru el. l-aţi raportat vreodată lui Richards, sau superiorilor lui? Aţi fost vreodată recunoscuţi ca...

— Hai, zi, îl întrerupse Colin.

— În regulă. Lucraţi pentru Tribunal.

— Ştiam c-ai să spui asta, şopti fratele lui.

— Nu poţi fi sigur, susţinu Nathan.

— Richards n-a ştiut că lucraţi pentru departament până n-a fost informat despre moartea voastră, Nathan. Acum face investigaţii.

— Atunci, au să-l omoare şi pe el, prezise Nathan.

— Investigaţii discrete, preciză Caine.

— La naiba, ştiu că am făcut greşeli, bombăni Nathan. Era cât pe ce să mori din cauza mea, Colin. Nu trebuia să te amestec în povestea asta.

— Suntem parteneri, mai ştii?

Întorcându-se spre fratele său, îl întrebă:

— Chiar crezi că putem avea încredere în Richards?

— Am încredere în el şi cu viaţa mea. Jade va trebui să-i dea scrisorile cât de curând posibil, sau să-i recite conţinutul lor.

— Putem scrie nişte copii, propuse Colin. Aşa, originalele vor rămâne în siguranţă. Nimeni nu va găsi „Smaraldul".

— După ea a fost botezată corabia, nu-i aşa? întrebă Caine, cu un uşor zâmbet. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Ochii ei au culoarea smaraldelor, mai ales când e furioasă.

— Da, Harry a botezat corabia după ea, confirmă Colin. Acum îţi dai seama cum ai ajuns să fi în pericol?

Caine dădu din cap.

— Da, îl căutam pe Pagan. Tribunalul nu-şi putea permite riscul ca eu să-l găsesc pe pirat și să aflu adevărul.

— Încă mai eşti în pericol, Caine, îi aminti Colin.

— Dar nu pentru multă vreme, răspunse fratele său. Mi-am făcut un plan.

Colin îi zâmbi lui Nathan.

— Ți-am spus eu c-o să aibă un plan, remarcă el, fără să-și poată ascunde ușurarea din glas.

Jade reveni în cameră. Arăta mult mai calmă acum, aproape senină. Nu se uită la Caine în timp ce se îndrepta spre fotoliul din fața șemineului, unde se așeză.

— Sterns a poruncit să vi se pregătească două camere, îi spuse ea lui Colin. Imediat ce va fi gata a ta, trebuie să te duci sus și să te

odihnești.

— Ești sigură că e bine să stăm aici? o întrebă Nathan dându-i un ghiont lui Colin. Casa mea de la țară e foarte îndepărtată. Tocmai am terminat renovarea, înainte de ultima noastră misiune, adăugă el, aruncând o privire în direcţia lui Caine. Am putea sta foarte comod acolo.

Colin zâmbi.

— Am auzit atâtea despre palatul ăsta al tău, încît cunosc aproape toate camerele pe dinafară. Numai despre asta vorbeşti, tot timpul.

— Ei, atunci trebuie să-mi dai dreptate. Trebuie să spun, Colin, că e cea mai frumoasă casă din toată Anglia... Ce-i, Jade, de ce clatini din cap? Nu găseşti că e grandioasă?

— A, da, Nathan, era o casă foarte grandioasă.

Fratele ei o privi surprins.

— Era, spui?

— Mă tem că am o veste care te va dezamăgi, Nathan.

— Cum mă va dezamăgi? întrebă el, aplecându-se înainte.

— Păi, ştii, a fost un foc...

— Un foc?

Vorbea de parcă s-ar fi înecat cu ceva. Colin abia se stăpâni să nu-l bată pe spate.

— Un foc... destul de mare, Nathan...

Din voce îi răzbătea o asemenea compasiune, încît Nathan se strâmbă.

— Cât de mare, Jade?

— Casa ta cea grandioasă a ars până-n temelii.

În timp ce Nathan mormăia un şir de obscenităţi, Jade se întoarse spre Caine:

— Ţi-am spus eu c-o să fie dezamăgit.

Nathan arăta puţin mai mult decât dezamăgit.

Părea gata să omoare pe cineva. Caine care se simţise cam la fel când îi fuseseră distruse grajdurile cele noi, îl înţelegea perfect.

După ce trase adânc aer în piept, Nathan se întoarse spre Colin şi spuse, aproape ca un scâncet:

— Şi tocmai terminasem naibii ultima afurisită de cameră...!

— Chiar aşa! îi ţinu isonul Jade. Ultima afurisită de cameră. Cred că au încercat să distrugă scrisorile. De vreme ce nu le-au găsit când au scotocit casa, i-au...

— Mi-au scotocit casa? Când?

— Cu o zi înainte să ia foc. Vai de mine, abia acum mi-am amintit! Am minţit când am spus c-am căzut pe scară! Da, am...

Caine închise ochii.

— Şi în legătură cu ce-ai mai minţit?

— Nu e nevoie să-mi vorbeşti pe tonul ăsta, domnule. Am mai spus

doar o singură minciună - când am dat de înţeles că asistasem la o crimă. A fost tot ce mi-a venit în minte, pe moment. Cel puţin, cred că în legătură cu altceva n-am mai minţit.

Nathan oftă prelung, atrăgându-le din nou atenţia spre el.

— Când totul se va sfârşi, am s-o reconstruiesc. Cu grajdurile cum e, Jade? Au rămas neatinse?

— A, da, grajdurile sunt intacte, Nathan. Nu-ţi face griji în legătură cu ele.

— Mare păcat, cu casa, comentă Colin.

— Da, răspunse Nathan, dar grajdurile n-au păţit nimic. Colin, să-mi vezi caii. Am unul, în special, un armăsar arab minunat pe care-am plătit o avere, dar a meritat cu prisosinţă. L-am botezat Fulger.

— Fulger? zâmbi Colin. Pare-mi-se că a contribuit şi Harry la alegerea numelui.

— Într-adevăr, recunoscu Nathan cu un surâs ironic. Totuşi, i se potriveşte. Fuge ca vântul. Numai Jade şi cu mine îl putem încăleca. Stai numai să-l vezi...

Încetă să se mai laude, când observă că Jade iar clătina din cap.

— Ce mai e, Jade? Nu eşti de acord că Fulger e iute ca vântul?

— A, ba da Nathan, Fulger era iute ca vântul.

Nathan păru gata să izbucnească în plâns.

— Era?

— Mă tem că mai am o mică veste cam dezamăgitoare pentru tine, Nathan. A avut loc un accident, şi minunatul tău cal a fost împuşcat drept între frumoşii lui ochi căprui.

Caine se aplecă din nou înainte.

— Vrei să spui că nici în legătură cu asta n-ai minţit?

Jade clătină iar din cap.

— Ce naiba! strigă Nathan. Cine l-a împuşcat pe Fulger?

Îl privi încruntată pe Caine.

— Ţi-am zis eu că va fi dezamăgit? mormăi ea încă o dată.

— În nici un caz n-a fost vina mea, bombăni Caine, aşa că nu te mai strâmba la mine.

— Caine l-a împuşcat? răcni Nathan.

— Nu, se repezi Jade, doar că nu credea că vei fi chiar atât de dezamăgit. Pe-atunci, nici măcar nu-l cunoscusem încă pe Caine.

Fratele ei căzu cu spatele pe pernele canapelei şi-şi trânti o mână peste ochi.

— Nu mai există nimic sfânt pe lumea asta? mugi el.

— Se pare că Fulger nu era, interveni sec Caine.

Nathan îl privi crunt.

— Era un cal al naibii de bun.

— Nu mă îndoiesc. Jade, dacă despre asta mi-ai spus adevărul, înseamnă că...

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă nu m-ai mai insulta, Caine, se răsti ea.

— Jade spune întotdeauna adevărul! o apără Nathan.

— Serios? replică tărăgănat Caine. Latura asta încă nu i-am cunoscut-o. De când a apărut înaintea ochilor mei, mi-a turnat la minciuni cu nemiluita - nu-i aşa, iubito? Toate astea au să se schimbe de-acum încolo, da?

Jade refuză să-i răspundă.

— Scumpo, de ce nu-i dai lui Nathan şi restul de veşti proaste?

— Restul? Dumnezeule, mai sunt şi altele?

— Doar câteva, nu mai multe. Mai ţii minte trăsura aia a ta nouă şi frumoasă...

— Trăsura nu, Jade... protestă Nathan, cu un geamăt vlăguit. Nu şi trăsura...

Jade se întoarse spre Colin, în timp ce Nathan îşi lua de la capăt lista de înjurături.

— S-o fi văzut, Colin. Era splendidă. Atât de spaţioasă şi confortabilă... Nathan tapiţase canapelele cu piele neagră, moale...

Colin încerca să se arate impresionat.

— Era? întrebă el.

— Cineva i-a dat foc, anunţă Jade.

— Bine, şi de ce să vrea cineva să distrugă un vehicul atât de bun?

— Sora ta a omis un detaliu important, interveni Caine. Întâmplător, când a luat trăsura era şi ea înăuntru.

La această afirmaţie, primul care reacţii fu Colin.

— Dumnezeule, Jade! Spune-ne ce s-a întâmplat.

— Păi tocmai ţi-a spus Caine.

— Nu, vrem să auzim toate amănuntele, insistă Colin. Puteai să mori.

— Asta au şi vrut, replică ea, exasperată. Au încercat să mă omoare. După ce ţi-a fost distrusă casa, trăsura a fost pregătită, iar eu am pornit spre Londra. Voiam să te găsesc, Nathan...

— Câţi oameni ai luat cu tine? întrebă Caine.

— Hudson a trimis doi.

Caine clătină din cap.

— Parcă-mi spuseseşi că erai la Londra de două săptămâni.- Păi, de fapt, venisem mai de mult.

— Cât de mult?

— De două luni, recunoscu ea. În legătură cu asta am fost nevoită să mint.

— Mi-ai fi putut spune adevărul!

Începea să se înfurie, dar Jade era prea enervată ca să-i mai pese.

— Nu zău? Şi m-ai fi crezut dacă-ţi spuneam că eu eram Pagan şi că tocmai îl răpisem pe Winters, i-l dădusem pe mână lui Nathan şi

acum încercam să... Of, ce rost are? Oricum nu m-ai fi ascultat.

— la staţi o clipă, interveni Nathan. Cine-i Hudson, Jade, ăla care-a trimis doi oameni cu tine?

— Valetul pe care ți l-a angajat Lady Briars.

Nathan dădu din cap.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Tocmai ajunseserăm în apropierea Londrei, când trei oameni ne-au prins într-o capcană. Au blocat drumul cu crengi groase. Când am auzit strigătele, m-am aplecat pe fereastră să văd ce se întâmplase. Atunci, cineva m-a lovit în cap, de m-a ameţit de-a binelea. Cred că am leşinat, deşi mi-e cam ruşine să recunosc aşa ceva.

Se întoarse spre Caine.

— Nu-mi stă deloc în fire să leşin.

— Jade, te îndepărtezi de subiect, o atenționă Caine.

Îl privi nemulţumită, apoi reveni către fratele ei.

— Interiorul trăsurii era făcut ferfeniţă. Sfârtecaseră cu cuţitele toată pielea aia scumpă. Am simţi miros de fum şi, bineînţeles, am coborât.

— Căutau scrisorile? se interesă Colin.

— Ai deschis uşa şi ai ieşit, aşa, simplu? întrebă în acelaşi timp Nathan.

— Da şi nu. Da, cred că se aşteptaseră să fi ascuns scrisorile în tapiţerie, şi nu, Nathan, n-am deschis deloc simplu uşa. Ambele uşi fuseseră blocate cu alte crengi. M-am strecurat afară pe fereastră. Slavă Domnului că rama nu era atât de rezistentă pe cât crezuseşi tu. De fapt, Nathan, acum, că stau să mă gândesc cred că ai plătit mult prea mult pentru trăsura aia. Balamalele nu erau deloc solide, şi...

— Jade.

— Caine, nu ridica tonul la mine!

— Ai scăpat ca prin urechile acului, comentă Colin.

— Eram foarte speriată, şopti ea, întorcându-se spre Caine. Nu e nimic ruşinos în a recunoaşte că mi-a fost frică.

Caine dădu din cap.

Tonul lui Jade sugera că-l provoca s-o contrazică.

— Nu, nu e nici un motiv de ruşine.

Păru mai uşurată.

Oare avea nevoie de aprobarea lui? Caine se gândi un moment la această posibilitate, apoi remarcă:

— Acum ştiu de unde ai vânătăile alea de pe umeri. Ţi le-ai făcut când te-ai înghesuit prin fereastră, nu?

— De unde naiba ştii tu că are vânătăi pe umeri? urlă Nathan.

— Le-am văzut.

Nathan i-ar fi sărit ia beregată, dacă nu-i bara drumul Colin, cu braţul.

— Mai târziu, Nathan, îl temperă el. Puteţi să vă reglaţi conturile cu altă ocazie. Se pare că vom fi mult timp musafiri în casa asta.

Prietenul său arăta de parcă tocmai i s-ar fi spus că iar trebuia să înoate printre rechini.

— Dacă plecaţi, o să fiţi în pericol, spuse şi Jade. Ar fi prea riscant.

— Trebuie să rămânem împreună, confirmă Colin.

Fără tragere de inimă, Nathan dădu din cap.

— Caine? întrebă Colin. Când ai pornit pe urmele lui Pagan, te-ai pus în pericol. Ceilalţi membri ai Tribunalului nu-şi puteau permite riscul să-l găseşti pe pirat.

— Exista şi posibilitatea ca Pagan să te convingă că nu era vinovat de moartea fratelui tău. Da, era prea periculos pentru ei.

— Aşa că aţi trimis-o pe Jade la mine.

— N-am trimis-o noi. A fost planul ei, de la început şi până la sfârşit, iar noi am fost informaţi abia după ce plecase. N-am avut nici un cuvânt de spus. Nu ne-am putut opune. Asta e!

— Cum vom scăpa de dulăii care te urmăresc? întrebă Colin. Nu ne poţi ajuta să-i găsim pe făptaşi, atâta vreme cât eşti vânat.

Oftă prelung, apoi mormăi:

— La dracu', ce încurcătură... Cum Dumnezeu o să-i găsim pe ticăloşii ăia? N-avem absolut nimic de la care să pornim.

— Te înşeli, Colin, spuse Caine. Avem destule informaţii, pentru început. Ştim că Hammond, directorul Tribunalului, era un şef de departament legitim. Cei trei oameni pe care i-a recrutat erau Ice, Fox şi Prince. Acum, doar unul sau doi mai sunt în viaţă, corect? Şi unul dintre ei, sau amândoi, sunt directorii lui Willburn. Apropo, cred că Willburn are o viață dublă. Lucrează atât pentru guvern, cât şi pentru Tribunal.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă Nathan.

— Când am fost anunţaţi despre moartea voastră, tatăl meu şi cu mine am primit dosare cu fapte eroice dar minore pe care voi, chipurile, le săvârşiseraţi pentru Anglia. Willburn își acoperea spatele, Colin, şi nici unul dintre dosare nu conţinea informaţii substanţiale, care să poată fi verificate. Susţinea că din motive de securitate, desigur. Apropo, amândoi aţi primit medalii de merit.

— De ce s-au deranjat?

— Ca să ne liniştească. Tatăl vostru e duce, Colin. Willburn nu te putea lăsa să dispari aşa, fără o vorbă. S-ar fi pus prea multe întrebări.

— Şi Nathan? întrebă Colin. De ce s-au ostenit să-l decoreze după moarte? Tatăl lui era deja mort, şi nu mai exista nici un Wakersfield cu titlu nobil. Voiau s-o liniştească pe Jade?

Caine clătină din cap.

— Uiţi toate celelalte titluri ale lui Nathan. Mai e şi Marchiz de St. James, îţi aminteşti? Probabil Tribunalul a ţinut seamă de toate

ramificaţiile, dacă ar fi băgat la bănuieli facţiunea aia barbară.

— Am uitat de cei din familia St. James, recunoscu Colin, întorcându-se spre prietenul său, cu un zâmbet. Nu vorbeşti prea mult despre ai tăi, Nathan.

— Tu ai vorbi? replică sec acesta.

Colin râse.

— Nu e momentul pentru fleacuri, obiectă Jade. Şi-n plus, sunt sigură că toate acele istorii despre cei din familia St. James sunt simple exagerări. Pe sub toate aparenţele lor aspre, sunt de fapt nişte oameni foarte buni. Nu-i aşa, Nathan?

Fu rândul lui Nathan să râdă.

— Vezi să nu! replică el.

Jade se încruntă la el în semn de reproș pentru că era atât de sincer. Apoi reveni spre Caine.

— Te-ai dus la ceremonia de onorare a lui Colin şi Nathan? A fost frumos? S-au adus flori? A venit multă lume...?

— Nu, n-am fost la ceremonie, răspunse Caine.

— Ruşine să-ţi fie! Să lipseşti de la omagierea propriului tău frate...

— Jade, eram prea furios, o întrerupse el. N-aveam chef să ascult discursuri şi să primesc medalii pentru Colin. Am lăsat totul în seama tatălui meu. Eu voiam...

— Răzbunare, completă Colin. La fel și atunci când te-ai dus să-i baţi pe fraţii Bradley.

După ce rosti aceste cuvinte, Colin se întoarse, spre Nathan, ca să-i povestească incidentul.

Jade începu iar să-şi piardă răbdarea.

— Aş dori să revenim la subiect, anunţă ea. Ai găsit vreo soluţie, Caine?

Acesta dădu din cap.

— Cred că am un plan destul de sigur ca să scap de şacali. Merită să încercăm, oricum, dar ăsta nu-i decât unul dintre pericole. Trebuie să ne gândim şi la Jade.

— Ce vrei să spui? întrebă Colin.

— Colin, avem de-a face cu două probleme separate. Trebuie să presupunem că se aşteaptă să nu renunţ la căutarea lui Pagan, ţapul lor ispăşitor.

— Dar ce legătură are asta cu Jade? N-au de unde să ştie că ea e Pagan.

Caine oftă prelung înainte de a răspunde.

— S-o luăm de la început. E clar că ceilalţi doi membri ai Tribunalului ştiau că Fox păstrase scrisorile. De vreme ce nu le-au putut găsi, au făcut următorul lucru care le-a venit la îndemână. S-au folosit de omul lor, Willburn, ca te recruteze pe tine, Nathan. Era cea mai sigură cale de a sta cu ochii pe fiul lui Fox.

Nu-I aşteptă pe Nathan să răspundă, continuând:

— Cred că odăile tale de la Oxford au fost percheziţionate - şi nu o dată, nu-i aşa?

Nathan dădu din cap. Caine urmă:

— Trebuia să fie destul de siguri că scrisorile erau la tine. O vreme, tu ai fost singurul candidat logic. Sora ta era prea mică, iar Harry o luase deja cu el. Ei, şi nimeni nu putea crede că Fox îi încredinţase lui Harry scrisorile. Simpla lui înfăţişare era de ajuns pentru ca oricine să tragă concluzia asta. N-aveau de unde să ştie nici că Fox îl cunoştea de mai mult timp pe Harry.

Jade oftă uşurată. Caine vorbea extrem de logic.

Avea senzaţia că tocmai le luase tuturor povară de pe umeri.

Din expresia de pe chipul fratelui lui, înţelese că şi Colin se simţea la fel de uşurat.

— Şi? insistă Nathan, când Caine rămase tăcut.

— Au aşteptat, răspunse Caine. Ştiau că până la urmă scrisorile vor ieşi la suprafaţă. Și tocmai asta s-a întâmplat. Harry i le-a dat lui Jade. Ea ţi le-a arătat ţie, iar tu i-ai spus lui Colin.

— Ştim toate astea, se răsti Nathan.

— Taci, Nathan, şopti Jade. Acum Caine o ia metodic. Nu trebuie să-i stricăm concentrarea.

— Când Colin i-a spus lui Willburn despre scrisori, Willburn s-a adresat Tribunalului, desigur.

— Aşa că am fost puşi sub sancţiune, înţelese Colin. M-am încrezut în cine nu trebuia.

— Da, ai avut încredere în omul cel mai nepotrivit.

— Încă mai caută scrisorile, spuse Nathan.

Caine dădu scurt din cap.

— Exact.

— Iar acum, interveni Colin, când pe noi ne cred morţi, nu mai poate exista decât o singură persoană care ar putea să aibă probele incriminatoare.

Se întoarse spre Jade.

— Ştiu că sunt la tine.

— Nu pot fi siguri, susţinu ea. Altfel, m-ar fi omorât. De-asta continuă să caute, de-asta ți-au distrus şi ţie casa, Nathan, şi trăsura...

— Jade, alte locuri unde să le caute n-au. Nu le-a mai rămas decât o singură direcţie, spuse Nathan.

— Vor încerca s-o răpească, prezise Colin.

— Într-adevăr, fu Nathan de acord.

— N-am să las pe nimeni să se apropie de ea! anunţă Caine. Dar nu-s convins că sunt siguri că are scrisorile. Oricare dintre voi ar fi putut să le ascundă înainte de a fi atacaţi. Cred că-şi ies din minţi, aşteptând ca scrisorile să iasă iar la iveală. Începe să-i ajungă

disperarea.

— Şi-atunci ce facem? întrebă Colin.

— Toate la timpul lor, răspunse Caine.

Se întoarse spre Jade.

— Mai ţii minte ce mi-ai cerut când ai venit la tavernă, în noaptea aia.

Jade dădu încet din cap.

— Ţi-am cerut să mă omori.

— Ce-ai făcut?! răcni Nathan.

— Mi-a cerut s-o omor, repetă Caine, fără să-şi ia privirea de la Jade.

— Dar el mi-a refuzat cererea, explică ea. Cum mă şi aşteptasem, desigur. Şi ce legătură are asta cu planul tău?

În obrazul lui Caine apăru din nou gropiţe când îi zâmbi.

— O legătură foarte simplă, iubito. M-am răzgândit. Am hotărât să te servesc.

Capitolul 13

— Pagan trebuie să moară, declară încet, emfatic, Caine. E singura cale.

În timp ce vorbea, îl privea pe Nathan. Fratele lui Jade se grăbi să încuviinţeze din cap.

Jade sări de pe scaun.

— Nu vreau să mor! ţipă ea. Nu-ţi dau voie, Caine!

— Ei, Jade... începu Nathan.

— La pirat se referă, o lămuri Colin. Doar n-o să te omoare cu adevărat, scumpo.

Jade se încruntă la el.

— Ştiu foarte bine ce vrea să spună, se răsti ea. Dar tot nu accept. Aveţi idee de câţi ani am avut nevoie ca să-mi construiesc reputaţia? Când mă gândesc...

Ceilalţi nu-i mai dădeau atenţie, aşa că renunţă şi se aşeză la loc, privindu-l încruntat pe Caine.

— Dacă nu te luai tu după Pagan, nimic din toate astea n-ar fi fost necesare acum. Numai tu eşti de vină, Caine.

— Jade, e singura cale, susţinu Nathan. Dacă Pagan moare - sau, mai bine zis, dacă lumea îl crede mort, Caine va trebui să renunțe la urmărire, nu-i aşa? Tribunalul ştie că-l consideră pe Pagan vinovat de moartea fratelui lui mai ştii?

Fără tragere de inimă, Jade dădu din cap.

— Atunci au să-l lase pe Caine în pace, nu-i aşa? Va fi din nou în siguranţă?

Zâmbind, Nathan se întoarse spre Caine.

— Planul ăsta al tău rezolvă mai multe probleme, remarcă el, aruncând o privire grăitoare în direcţia surorii lui.

Caine dădu din cap.

— Jade, va trebui să schimbi câteva lucruri. După ce Pagan va muri, n-ai să mai poţi să...

— E munca mea! strigă ea. La asta mă pricep cel mai bine!

Caine închise ochii.

— La ce anume te pricepi atât de bine?

Îi răspunse Nathan:

— Harry se ocupa cu pirateria. Jade era mereu la bord, dar pe-atunci el conducea. Ei îi reveneau loviturile date pe uscat. Are un talent deosebit, Caine. Nu există cufăr blindat pe care să nu-l poată deschide, nici încuietoare căreia să nu-i vină de hac.

— Cu ale cuvinte, e o hoaţă foarte îndemânatică, spuse tărăgănat Caine, privind-o încruntat pe Jade.

Tonul şi opinia lui o întărâtară din nou.

— Nu-mi pasă ce crezi despre mine, Caine. Înşelătoria s-a terminat şi n-ai să mă mai vezi niciodată, aşa că puţin mă interesează...

Îşi întrerupse tirada când îi ajunse la urechi răgetul lui Harry, urmat îndeaproape de ţipătul ascuţit al unei femei. Jade presupuse că unchiul ei o teroriza pe una dintre servitoare.

— Mă scuzaţi un moment?

Fără să le aştepte răspunsul, se repezi afară din cameră. Imediat ce uşa se închise în urma ei, Caine se întoarse spre Nathan.

— Va înţelege totul destul de repede, anunţă el. Sper însă ca până atunci să înscenăm moartea lui Pagan, şi să fie prea târziu.

Colin dădu din cap.

— Da, îşi va da seama că au aflat că-i la tine, iar uciderea lui Pagan n-ar mai rezolva nimic. Amândoi sunteţi în pericol. Ciudat, dar Jade e de obicei mult mai ageră la minte. Cât crezi că va trece până să se prindă?

Îi răspunse Nathan:

— S-a şi prins, Colin. N-ai văzut ce uşurată era? S-a zărit doar o clipă, dar nu încape nici o îndoială. În adâncul sufletului ei, cred că şi ea doreşte ca totul să se termine.

— Tu n-ai vrea? îl întrebă Caine pe Colin. Cum aţi mai putea dori, oricare dintre voi, să vă întoarceţi iar pe ocean? Jade nu poate gândi foarte logic, în momentul de faţă. Crede că trebuie să-şi reia fostele... îndatoriri, şopti el. Ca o cale de a-şi dovedi vrednicia, poate. Totuși acum nu mai contează care sunt motivele ei. Are nevoie de cineva care să-i ia din mâini posibilitatea asta, care să-i ceară să se lase.

— Iar ăsta eşti tu, Caine? întrebă Colin.

— Da.

Chiar atunci, Jade reveni în salon. Nathan se întoarse spre ea.

— Jade? Nu cred c-ar fi bine să pleci acum cu Jimbo şi Matthew. Aşteaptă până rezolvăm problema.

— Adică să aştept până găsiţi Tribunalul? întrebă ea, copleşită. Nu mai pot sta aici, după ce...

Caine o fulgeră cu privirea, făcând-o să uite de orice protest. Venind spre el, Jade se opri lângă fotoliu, cu mâinile împreunate în faţă.

— Cu Harry cum va fi? îl întrebă Caine pe Nathan. N-o să ne creeze probleme?

— De ce-ar face-o? replică fratele său, cu un căscat. S-a retras din activitate. Cu siguranţă, ai observat că de mult timp n-au mai avut loc atacuri piratereşti.

— Am observat, confirmă Caine. Totuşi, s-ar putea să se supere c-o să-i ardem corabia.

— Nu!

Jade era atât de copleşită de această sugestie, încît trebui să se aşeze.

Nathan, în schimb, era mai înţelegător.

— „The Emerald" a fost căminul lui Jade, spuse el. Poate găsim altă corabie, o facem să semene cu „Smaraldul" şi-i dăm foc. Harry ar ține-o pe cea adevărată ascunsă într-un loc sigur.

Caine dădu din cap.

— Se poate ocupa de treaba asta? Trebuie să existe martori care să vadă corabia scufundându-se şi să confirme moartea lui Pagan.

— Dacă i se explică totul clar, da.

— Dacă poartă ochelarii, zâmbi şi Colin.

— Mă duc să vorbesc acum cu el, anunţă Caine.

Nathan se ridică înaintea lui.

— E timpul să te odihneşti şi tu puţin, Colin.

Înainte ce acesta sau Caine să-i ghicească intenţia, îl luă în braţe şi porni spre uşă.

Colin începu imediat să protesteze.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nathan, lasă-mă jos! Nu-s un ţânc!

— N-aş fi crezut, replică Nathan.

Jade îi privi cum ieşeau din cameră, apoi şopti:

— Nathan a avut mare grijă de fratele tău, Caine.

Caine se întoarse s-o privească.

— Şi tu la fel, Jade.

Fără să răspundă la acest compliment Jade continuă:

— E un om foarte blând, fratele meu. De cele mai multe ori, se ascunde prefăcându-se furios. Are spatele brăzdat de cicatrice de la bătăile pe care le-a primit, Caine. N-a fost tot timpul plecat la şcoală. Nu vrea să vorbească despre perioadele îndelungate când lipsea, şi nu ştiu unde se ducea atunci. Ştiu numai că a fost implicată o femeie. Probabil a iubit-o foarte mult, iar ea l-o fi trădat, pentru că acum încearcă să fie cinic şi rece tot timpul. Colin, însă a reuşit să-i atingă inima. Fratele tău îşi dăruieşte prietenia fără reţineri. L-a salvat pe Nathan de mai multe ori. N-are încredere în mulţi oameni, dar Colin e o excepţie.

— În tine are încredere?

Întrebarea o surprinse.

— A, da! se repezi ea să răspundă.

Îi văzu expresia tandră din ochi şi se întrebă ce anume o cauzase. Apoi schimbă subiectul:

— Colin n-ar fi reuşit să urce singur scara. Nathan ştia. Fratele meu nu i-a dat timp să-şi simtă mândria ştirbită.

— S-ar putea ca tot să fie puţin ştirbită, comentă Caine, în timp ce amândoi continuau să audă obiecţiile lui Colin.

Jade zâmbi ezitant.

— Din moment ce încă nu pot părăsi Anglia, cred c-am să-i trimit o scrisoare lui Lady Briars, cerându-i permisiunea să stau la ea.

— Nu.

— Nu? De ce?

— Jade, m-am săturat să mă tot repet. Ai să stai cu mine.

— Lady Briars m-ar primi cu plăcere la ea în casă. Şi ţie ţi-ar fi mult mai uşor dacă aş pleca.

— De ce?

— Fiindcă ai să te gândeşti bine la toate, cu mintea aia a ta logică, şi atunci vei ajunge la concluzia că n-ai să mă poţi ierta niciodată - de-asta!

— Vrei să te iert?

— Nu cine ştie ce.

— Iar minţi.

— Are vreo importanţă?

— Da, Jade, are foarte mare importanță. Ţi-am spus că te iubesc. Asta nu contează nimic?

— Ba contează, şopti ea.

Când Caine se apropie cu un pas, Jade se îndepărtă de fotoliu, începând să se retragă spre uşă.

Expresia de pe chipul lui o îngrijora.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— M-ai înşelat, m-ai manipulat, m-ai jucat pe degete - dar de-acum încolo toate astea au se schimbe, nu?

— Deci, în sfârşit începi să înţelegi? replică ea, retrăgându-se cu încă un pas. Dacă-ţi aplici logica, sunt sigură că vei înţelege că n-am făcut decât să te protejez pe tine şi pe fratele tău. Mai întâi trebuie să-ţi treacă furia... apoi, să-ţi învingi şi mândria.

— Serios?

— Caine, într-o zi, curând, cred c-ai să-mi mulţumeşti pentru toată înşelătoria asta. Şi-n plus, acum gata, s-a terminat.

Încet, Caine clătină din cap, zâmbind. Jade nu ştiu ce să înţeleagă din reacţia lui.

— S-a terminat, repetă ea, cu voce nesigură.

— Ba nu, iubito, abia a început.

Mâinile lui se rezemară de perete, încadrându-i fața.

— Vorbeşti despre căutarea Tribunalului?

Caine se aplecă încet.

— Nu, vorbesc despre tine şi mine. M-ai lăsat să te ating fiindcă mă protejai?

— Ce întrebare ridicolă, mormăi Jade.

— Răspunde-mi.

— Nu, în nici un caz, recunoscu ea în şoaptă, privindu-i pieptul.

— Ai făcut-o fiindcă te simţeai vinovată că mă înşelai?

De astă dată, ţipă de-a binelea:

— Nu!

Îşi dădu seama că părea speriată şi schimbă tonul imediat:

— Niciodată nu mă simt vinovată că mint. Ştiu s-o fac foarte bine. Sunt mândră de talentul meu, nu mi-e ruşine cu el.

Caine închise ochii şi se rugă să nu-şi piardă răbdarea.

— Atunci, de ce m-ai lăsat să te ating?

— Ştii foarte bine de ce.

— Spune-mi tu.

— Fiindcă voiam să mă atingi, şopti ea.

— De ce?

Jade clătină din cap, apoi încercă să-i dea mâna la o parte. Caine nu se clinti.

— Nu ieşi din camera asta până nu-mi spui tot adevărul. S-a terminat cu minciunile, Jade.

Acum îi privea bărbia.

— Îmi ceri prea mult.

— Îţi cer numai ceea ce-ţi pot da şi eu în schimb, replică el. Şi-o să stăm aici toată ziua, dacă nu...

— Of, bine! se enervă Jade. Am vrut să mă atingi fiindcă erai un om aşa de bun şi blând, şi-mi dădusem seama cât de mult... ţineam la tine.

În sfârşit, îl privi în ochi, dornică să vadă dacă râdea de ea sau nu. Jura că, la cel mai mic semn de amuzament, i-ar fi dat un pumn.

Caine nu se amuza. Arăta mulţumit de măturisirea ei, arogant de mulţumit, dar Jade conchise că avea dreptul la atâta lucru.

— Caine, nu semănai deloc cu omul despre care citisem în dosar. Nici chiar directorul tăi nu te cunoaşte, pe tine, cel adevărat.

— Mi-ai citit dosarul?

Îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-i spună, când mâinile lui o apucară de umeri, începând iar să i-i strângă dureros.

— Da, ţi l-am citit. Mi-a luat aproape o noapte întreagă. Ai un trecut foarte interesant.

Caine clătină din cap. Era mai mult uimit decât furios.

— Jade, dosarul ar fi trebuit să fie sigilat... încuiat, cu toate numele şterse.

— A, păi aşa a şi fost, Caine. Era chiar foarte bine păzit. Toate uşile aveau încuietori solide...

— Nu destul de solide, e clar, mormăi el. Dumnezeule, şi nici măcar eu nu l-am citit!

— De ce să-l citeşti? Ai trăit fiecare eveniment. Dosarul conţine numai misiunile pe care le-ai îndeplinit, despre viaţa ta personală nu scrie mare lucru. Incidentul cu fraţii Bradley nici măcar nu era

menţionat.

— Ai citit totul? Ştii tot ce-am făcut.

Încet, Jade dădu din cap.

— Mă doare, Caine. Dă-mi drumul, le rog.

Caine îşi propti iar mâinile de perete, blocându-i din nou ieşirea.

— Şi totuşi, ştiind toate astea... ai venit să mă cauţi. Nu ţi-a fost frică?

— Ba puţin frică mi-a fost, recunoscu ea. Trecutul tău e foarte... colorat. Şi eram îngrijorată, da, dar după ce te-am cunoscut, am început să mă îndoiesc de exactitatea...

— Nu, o întrerupse el. Nu era nimic exagerat.

Asprimea din glasul lui o făcu să se înfioare.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci, şopti ea.

Caine nu era absolut sigur că o credea.

— Care era numele meu operativ?

— Vânătorul.

— La dracu'.

— Caine, încearcă să-mi înţelegi situaţia. Era necesar să aflu tot ce puteam despre tine.

— De ce era necesar?

— Erai în pericol.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte că puteam face față şi singur pericolelor?

— Ba da. Mi-a trecut prin minte. Totuşi, îi făcusem o promisiune fratelui tău şi eram datoare să te ţin în siguranţă.

— Cuvântul tău de onoare e foarte important pentru tine, Jade, nu-i aşa?

— Sigur că da.

— Şi tot nu înţeleg de ce ai considerat necesar să-mi citeşti dosarul.

— Aveam nevoie să-ţi descopăr... punctele vulnerabile. Nu te uita aşa la mine. Oricine are un tendon al lui Ahile, Caine, chiar şi tu.

—Şi ce-ai găsit? Care e cusurul meu?

— La fel ca tatăl tău, ai reputaţia de a fi apărătorul celor slabi. Nu e neapărat un defect, dar m-am folosit de trăsătura asta a ta de caracter în avantajul meu.

— Prefăcându-te că erai în pericol? Jade, erai cu adevărat în pericol. Acele evenimente avuseseră loc în realitate. Fuseseşi...

— M-aş fi putut descurca şi singură, se lăudă ea. După ce-am scăpat din trăsura lui Nathan, m-am dus la Shallow's Wharf. Jimbo şi Matthew erau acolo, aşteptându-mă. Am fi putut rezolva problema toţi trei, singuri.

— Poate, spuse Caine.

Văzând cât de înţelegător devenise, Jade încercă să se strecoare pe

sub braţul lui. Caine se apropie şi mai mult, oprind-o.

— M-ai crezut slabă şi, prin urmare, ai devenit apărătorul meu - îngerul meu păzitor.

— După cum a reieşit, şi tu mi-ai fost mie înger păzitor, remarcă el.

— Şi asta-ți lezează mândria?

— Nu. Faptul că am fost manipulat mi-a vătămat-o deja destul.

— Eşti destul de arogant ca să suporţi lovitura asta măruntă, şopti ea, zâmbind. Ţi-ai fi dat şi viaţa ca să mă aperi. Te- am auzit promiţându-mi-o în şoaptă, când credeai că dormeam.

— La naiba, Jade, a existat măcar un singur moment când nu m-ai dus de nas?

Nu-i răspunse.

— Jade, ţi-am acordat protecţia mea. Tu ştii ce mi-ai dat în schimb?

— Minciuni.

— Da, minciuni, dar şi altceva.

Îşi dădu seama după roşeaţa din obrajii ei că înţelesese la ce se referea.

— Ce altceva mi-ai mai dăruit?

— Păi, a fost... aia... şopti ea. Eram fecioară...

— Mi-ai dăruit dragostea ta, Jade.

Jade clătină din cap negativ. Caine dădu din cap afirmativ.

— Nu-i adevărat, Caine.

— Ba da. Mai ţii minte ce ţi-am spus în primă seară când am făcut dragoste?

— Nu, răspunse ea.

— Iar minţi, Jade. Ai talentul special de a memora tot ce citeşti sau auzi.

— Numai ce citesc, murmură ea, începând să se zbată, cuprinsă dintr-o dată de panică.

Caine se apropie, până-i atinse coapsele cu ale lui.

— Atunci, lasă-mă să-ţi amintesc, şopti el. Ţi-am spus că-mi vei aparţine mie. Acum şi pentru totdeauna, Jade.

— N-ai vorbit serios! strigă ea. N-am să te ţin legat de o promisiune atât de necugetată, Caine.

Închise ochii, amintindu-şi cum făcuseră dragoste.

— Nu e momentul să... Caine, termină, se repezi, când el o sărută pe frunte. Te-am păcălit, te-am minţit, şi-n plus... în plus, nu ştiai că eu sunt Pagan. Trebuie să uităm tot ce-ai spus în noaptea aia.

— Eu nu vreau să uit.

— Caine, nu pot să rămân cu tine. Nici măcar nu-ţi plac. Sunt o hoaţă, ai uitat?

— Nu, iubirea mea, ai fost hoaţă. Dar toate alea s-au terminat. Vor

avea loc nişte schimbări, Jade.

— Imposibil. Niciodată n-ai fi în stare să faci atât de multe schimbări, Caine. Eşti prea rigid.

— La tine mă refeream! strigă el. Tu ai să faci schimbările astea!

— N-am să le fac!

— Ba da! Ai să renunţi la toate, Jade.

— De ce?

— Fiindcă nu-ţi dau eu voie, de-asta!

Jade refuza să înţeleagă.

— Nu te priveşte ce fac eu. Oamenii mei se bazează pe mine, Caine. N-am să-i abandonez.

— Atunci, va trebui să se bazeze pe altcineva! mugi el. Zilele tale de hoţie au luat sfârşit.

Lui Jade îi ţiuiau urechile, dar era prea furioasă şi speriată ca să-şi mai bată capul şi cu asta.

— După ce plec de-aici, n-ai să mă mai vezi niciodată. Nu-ţi face griji, n-am să mă întorc să te jefuiesc.

Hotărâtă să pună capăt discuţiei, se smulse de lângă Caine, apoi îi văzu pe Nathan şi Black Harry în uşă, privind-o. Presupuse că auziseră cea mai mare parte din conversaţie. Strigase aproape la fel de tare ca şi Caine - şi, oricum, numai el era de vină. Făcuse din ea o scorpie.

— De ce-ţi pasă ce face şi ce nu? întrebă Nathan.

De hatârul lui Jade, Caine rămase cu o expresie blajină, stăpânită.

— Nathan, cred că e timpul ca noi doi să avem acea mică discuţie. Jade, aşteaptă-ne în sufragerie, cu Harry. Sterns? Ai grijă să nu ne întrerupă nimeni.

Black Harry păru să fie singurul care înţelese pe deplin ce avea să se întâmple.

— Un moment, băiatu' meu, îi spuse el, intrând pe lângă Nathan.

Se repezi prin salon, înhăţă bolul de argint de pe consolă, apoi reveni grăbit.

— Ar fi păcat să-l faceţi praf, nu-i aşa? îl iau cu mine, adăugă el, când Jade vru să protesteze. Caine e de acord să-l iau, fato, aşa că nu te mai încrunta.

Nathan intrase şi el în salon. Şoptindu-le succes, Sterns o trase pe Jade din cameră şi închise uşile.

— Despre ce au de vorbit? îl întrebă Jade pe Black Harry. Nici măcar nu se cunosc.

Prima bubuitură o lămuri.

— Dumnezeule, au să se omoare! ţipă ea. Harry, fă ceva!

Încercă să-l dea pe Sterns la o parte din drum, dar Harry se grăbi s-o ia de umeri.

— Hai, fată, îi mâncau palmele să se ia la păruială din clipa când s-au văzut prima oară. Lasă-i în pace. Vino cu mine în salon. Bucătarul

o să ne servească desertul.

— Harry, te rog!

— Hai, hai, o îmbie bătrânul. Oamenii mei mă aşteaptă.

Renunţă când Jade începu să strige. Gălăgia nu-l deranja prea mult, pe lângă hărmălaia care se auzea din salon.

— Întotdeauna ai fost o gâgâlice încăpăţânată, fato, mormăi el, pornind spre sufragerie, cu vasul de argint sub braţ.

La uşa din faţă începură să se audă bubuituri, chiar când Harry dispăru în sufragerie.

— Dacă mi'lady e aşa de bună să vadă cine bate! strigă Sterns, ca să se poată face auzit peste tot tărăboiul.

Stătea rezemat de uşile salonului, cu braţele încrucişate. Jade veni lângă el, imitându-i poziţia.

— O să păzească mi'lady uşile astea, în timp ce dumneata te duci să vezi cine e.

Valetul clătină din cap.

— Pe mine nu mă trageţi pe sfoară, Lady Jade. Vreţi să intraţi înăuntru, la marchiz.

— Sigur că vreau să intru! recunoscu Jade. Caine se bate cu fratele meu. Au să se omoare!

Un alt trosnet asurzitor zgâlţâi pereţii. Sterns presupuse că unul dintre ei dăduse cu canapeaua de perete. Îi spuse lui Jade, care clătina din cap.

— Părea mai degrabă un trup omenesc, Sterns. Hai, te rog...

Nu se osteni să mai continue, când valetul clatină iar din cap. Dintr-o dată uşa din faţă se deschise. Jade şi Sterns se întoarseră spre cei doi vizitatori care intrau.

— Sunt Ducele şi Ducesa de Williamshire, şopti Sterns, copleşit.

Atitudinea lui Jade se schimbă pe dată.

— Să nu-ndrăzneşti să te mişti de lângă uşile astea, Sterns!

Apoi se repezi prin hol şi făcu o reverenţă în faţa părinţilor lui Caine. Ducele de Williamshire îi zâmbi. Ducesa abia dacă-i dădu atenţie, privind ţintă spre intrarea în salon. Prin uşi tocmai răsunase încă o blasfemie sonoră. Mama vitregă a lui Caine scoase un mic ţipăt.

— l-ai răpit inocenţa, canalie împuţită!

Ecoul acuzaţiei răcnite de Nathan răsună prin tot holul. Lui Jade îi venea să zbiere. Dintr-o dată, speră ca fratele ei să fie omorât de Caine. Apoi îşi aminti de musafiri.

— Bună ziua...! bâigui ea.

Fu nevoită să strige, pentru ca ducele şi ducesa s-o audă. Se simţea ca o năroadă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ducesa. Sterns, cine e această doamnă?

— Numele meu este Lady Jade, se prezentă ea, încurcată. Fratele

meu şi cu mine suntem prieteni de-ai lui Caine...

— Dar ce se petrece în salon? insistă Gweneth.

— O mică dispută. Caine şi Nathan, fratele meu, înţelegeţi, au o discuţie cam aprinsă despre...

Se uită la Sterns, în aşteptarea unui ajutor.

— Recoltă! strigă Sterns.

— Despre recoltă? repetă Ducele de Williamshire, nedumerit.

— Dar e ridicol! declară ducesa, cu buclele scurte şi blonde mişcându-i-se când clătină din cap.

— Da, despre recoltă, insistă Jade. Caine consideră că orzul şi grâul trebuie să fie plantate din doi în doi ani, iar Nathan e de părere că nici un câmp nu trebuie să fie lăsat pârloagă. Nu-i aşa, Sterns?

- Da, mi'lady! strigă Sterns.

Se strâmbă, când răsună un zgomot de sticlă spartă, apoi adăugă:

— Mi'lord are păreri foarte ferme în legătură cu chestiunea aceasta.

— Da, îi dădu Jade dreptate, foarte ferme.

Ducele şi ducesa o priveau cu ochi mari neîncrezători, crezând-o pesemne nebună. Jade îşi lăsă umerii să se înmoaie, învinsă.

— La etaj, vă rog.

— Mă scuzi? replică ducesa.

— Vă rog să poftiţi la etaj.

— Doreşti să mergem la etaj?

— Da. Vă aşteaptă cineva. Cred că e în camera a doua, pe dreapta, deşi nu sunt sigură.

Fu nevoită să strige ultimele cuvinte, că zarva din salon devenise iar asurzitoare. Ducele de Williamshire se trezi din stupoare și apucă strâns mâinile lui Jade.

— Binecuvântată să fii, draga mea. Mă bucur atât de mult că te revăd! Te-ai ţinut de cuvânt, adăugă el. Nici o clipă nu m-am îndoit...

Îşi dădu seama că vorbea cam fără şir.

— Vino, Gweneth. Jade vrea să mergem sus.

— O cunoşti pe această femeie, Henry?

— Vai de mine, m-am dat de gol? o întrebă el pe Jade.

Jade clătină din cap.

— l-am spus deja lui Caine că v-am făcut o vizită.

Henry dădu din cap, apoi se întoarse spre soția lui.

— Am cunoscut-o pe această tânără şi încântătoare lady azi-dimineaţă.

— Unde? întrebă Gweneth, refuzând să se lase trasă spre scară. Vreau să-mi explici în clipa asta, Henry.

— Mi-a făcut o vizită, în cabinetul meu. Tu dormeai încă. Hai, iubito, vino. Ai să înţelegi după ce...

— Henry, are părul roşu!

— Da, draga mea, îi dădu el dreptate, în timp ce o îndemna spre scară.

Gweneth începu să râdă.

— Şi ochi verzi, Henry, strigă ea, ca să se facă auzită. I-am observat imediat ochii verzi.

— Ce spirit de observaţie ai, Gweneth!

Jade se uită după părinţii Iul Caine până ajunseră în holul de la etaj.

— Grăsimea a ajuns în foc, nu-i aşa, Sterns?

— Cred că aţi făcut o evaluare foarte corectă, mi'lady, fu Sterns de acord. Dar aţi observat ce binecuvântare, că a încetat gălăgia?

— Am remarcat. S-au omorât între ei.

Sterns clătină din cap.

— Stăpânul meu nu l-ar omorî pe fratele dumneavoastră. Cred c-am să le aduc celorlalți gentlemeni carafa de brandy. Îmi închipui că sunt morţi de sete.

— Morţi da - dar nu de sete! se tângui Jade. Sunt morţi amândoi!

— Ei, mi'lady, e bine să vedem întotdeauna partea bună a lucrurilor.

— Asta-i partea cea mai bună, mormăi ea. Of, du-te şi adu-le brandyul atunci. Eu am să păzesc uşile.

— Am încredere c-o să vă ţineţi de cuvânt.

Când Sterns reveni cu carafa de cristal și două pahare, Jade îi deschise uşa. Se opriră amândoi la vederea dezastrului.

Fermecătoarea cameră era devastată. Nici o mobilă nu mai părea intactă. Sterns îi găsi pe cei doi înaintea lui Jade, aşezaţi pe jos, unul lângă altul, cu spinările rezemate de perete.

Nici unul nu părea învingător. Caine avea o tăietură pe frunte, deasupra sprâncenei drepte care-i sângera pe obraz, dar nu părea să-i pese. Dimpotrivă, zâmbea ca scos din minţi.

Nathan arăta la fel de doborât. Era rănit adânc în colţul gurii şi-şi ţinea deasupra o batistă, dar şi el zâmbea. Ochiul stâng începuse deja să i se umfle.

Jade fu atât de uşurată să vadă că nici unul nu părea în pragul morţii, încît începu să tremure. Apoi, fulgerător, uşurarea i se transformă în furie turbată.

— V-aţi rezolvat disputa, domnilor? se interesă Sterns.

— Da, răspunse Caine.

Se întoarse spre Nathan, apoi îi trânti un pumn în falcă.

— Nu-i aşa, Nathan?

Nathan îi dădu şi el un pumn, înainte de a răspunde.

— Da, ne-am lămurit.

Glasul îi era de o veselie scrâşnită.

— Ar trebui să vă trimit în camerele voastre, copii! se răsti Jade,

cu vocea tremurându-i.

Amândoi o priviră, apoi se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

— Fratele tău loveşte ca un copil, asta-i sigur, remarcă tărăgănat Caine.

— Pe dracu'! replică Nathan. Dă-mi brandy-ul, Sterns.

Valetul se lăsă într-un genunchi şi le oferi paharele, apoi turnă în fiecare câte o porţie mare de alcool.

— Sterns, te gândeşti cumva să-i îmbeţi? întrebă Jade.

— Ar fi un progres marcant, mi'lady, răspunse sec valetul.

Se ridică, făcu o plecăciune, apoi privi înspre distrugerile din jur.

— Cred că am avut dreptate, Lady Jade. Canapeaua a lovit peretele.

Jade privi tăcută rămăşiţele unui cărucior pentru servitul ceaiului.

— Sterns, lasă sticla aici, îl instrui Caine.

— Cum doriţi, mi'lord. Vreţi să vă ajut să vă ridicaţi în picioare, înainte să plec?

— Întotdeauna e aşa de cuviincios? se interesă Nathan.

Caine râse.

— Cuviincios, Sterns? Niciodată! Dacă întârzii un minut la cină, îmi mănâncă porţia.

— Încă n-am reuşit să vă învăţ să fiţi punctual, mi'lord, declară Sterns.

— Mai bine ajută-l să se ridice, spuse Nathan. E slab ca un... copil.

Izbucniră iar în râs.

— Mai bine ajută-l pe el, Sterns, ripostă Caine. A primit mai multe lovituri decât mine.

— Nu te laşi niciodată, nu-i aşa, Caine? întrebă Nathan. Ştii foarte bine că eu am câştigat.

— Pe dracu, îl contrazise Caine. Abia dacă m-ai zgâriat.

Jade auzise destul. Se răsuci pe călcâie, hotărâtă să plece cât mai departe de cei doi tăntălăi. Caine întinse mâna şi o apucă de poala rochiei.

— Stai jos, Jade.

— Unde? ţipă ea. Aţi făcut praf toata scaunele şi fotoliile din camera asta.

— Jade, noi doi o să avem o mică discuţie. Nathan şi cu mine am ajuns la o înţelegere.

Se întoarse spre Nathan.

— O să fie dificilă.

— Întotdeauna a fost.

Caine îşi puse paharul pe podea, apoi se ridică încet în picioare.

— Nathan? spuse, privind-o pe femeia care se încrunta la el atât de drăgălaş. Crezi că poţi să te târăşti afară de-aici ca să ne laşi singuri câteva minute?

— Pe dracu', să mă târăsc, bombăni Nathan, ridicându-se şi el, împleticit.

— Nu vreau să rămân singură cu tine, obiectă Jade.

— Păcat, i-o întoarse Caine.

— Părinţii tăi sunt sus, îi spuse, când încercă s-o cuprindă în braţe.

Îi aşteptă reacţia şi văzu nemulţumită că nu părea deloc impresionat.

— Au auzit toată hărmălaia, adăugă ea. Sterns le-a spus că vă certaţi în legătură cu recolta.

— Cu recolta? îl întrebă Caine pe Sterns.

Valetul dădu din cap, apoi se întoarse să iasă din cameră, cu Nathan alături.

— Cu rotaţia recoltelor, ca să fiu mai concret, mi'lord. Altceva nu mi-a trecut prin minte.

— Nu l-au crezut, şopti Jade, ca şi cum ar fi mărturisit un păcat de moarte.

— Nici nu mă aşteptam, răspunse sec Caine, observând că era în pragul lacrimilor. Iar asta te-a necăjit, Jade?

— Nu, nu asta m-a necăjit! strigă ea.

Era atât de furioasă pe el, încît nu găsea nici măcar o insultă potrivită.

— Mă duc sus, în camera mea, şopti. Am nevoie să stau câteva minute singură.

Îl găsi pe Harry în sufragerie, examinând cu atenţie serviciul de argint. Când îl strigă, unchiul ei îşi vârî o furculiţă sub cingătoare, apoi se întoarse, zâmbindu-i.

— Iau toată argintăria cu mine, fată. Caine vrea să mi-o dăruiască pentru colecţie.

— Da, sunt sigură, replică ea. Unchiule? Vreau să vorbim între patru ochi, te rog.

Ceilalţi ieşiră imediat în hol. Jade se aşeză lângă unchiul ei, îl luă de mână şi-i spuse încet ce avea de gând. Îi mai povesti şi despre ultimele două săptămâni, deşi omise intenţionat să menţioneze coşmarurile, ca şi momentele de intimitate cu Caine. N-ar fi făcut decât să-l tulbure pe Harry, şi oricum nu putea s-o ajute cu nimic.

Pe parcursul explicaţiilor, unchiul ei bombăni de câteva ori, dar în cele din urmă îi dădu dreptate.

— Am să te-aştept acasă, îi promise el. Păzeşte-ţi spatele, fato. Şobolanii atacă pe furiş. Nu uita de McKindry.

Jade dădu din cap. Harry se referea la piratul care-i însemnase spinarea cu biciul. Fusese un şobolan şi se strecurase pe la spatele ei.

— Am să ţin minte, promise ea.

Îşi lăsă unchiul să facă în continuare inventarul lucrurilor lui Caine şi se duse în camera ei să-şi împacheteze bagajele.

Jimbo şi Matthew o aşteptau în hol. Jimbo îi dădu cadoul de rămas-bun după care Jade îl rugase pe Harry să-l trimită.

— Venim şi noi cu tine, nu-i aşa? întrebă în şoaptă Matthew.

Jade dădu din cap.

— Ne întâlnim în spate.

— Mă duc să pregătesc caii lui Caine pentru drum, şopti Jimbo.

— Hoţii de cai se pedepsesc cu spânzurătoarea, interveni Matthew zâmbind, semn că o

găsea sentinţa cea mai potrivită.

— Caine n-o să spună la nimeni, susţinu Jimbo, luând traista lui Jade şi pornind după el. Mare păcat. Cum o să mai păstrăm aparenţele, dacă nimeni nu...

Cuvintele i se pierdură după ce dădu colţul, iar Jade urcă în dormitorul lui Caine, unde puse trandafirul alb, cu coadă lungă, pe cuvertură.

— Eu sunt Pagan, şopti ea.

Terminase. Se întoarse să plece, apoi văzu halatul negru al lui Caine pe spătarul unui scaun, lângă fereastră. Pradă unui impuls îl împături şi-l luă sub braţ. Mirosul lui Caine era imprimat în halat, slab dar prezent, şi dorea să aibă ceva de care să se ţină, care s-o consoleze, în nopţile următoare, în timpul coşmarurilor negre.

Sosise timpul să plece.

Caine şi Nathan credeau că se odihnea în camera ei. Caine voise să vină după ea, dar Nathan îl convinsese că sora lui avea nevoie să stea un timp singură, ca să se calmeze.

— Poate încă n-ai observat, Caine, dar Jade nu-i femeia care să primească uşor ordine, îi explicase el.

Întrucât o observase cu prisosinţă, Caine nu se osteni să comenteze.

Apoi, discuţia se îndreptase spre problemele cele mai urgente. Harry fusese chemat de la inventarul lui, ca să-şi spună părerea. Bombăni auzind că trebuia să dea foc unei corăbii.

— Asta-i o risipă de lemn bun, protestă el. Totuşi, se putea şi mai rău. Dacă trebuia s-o ard pe frumoasa mea „The Emerald”?

Spre surprinderea lui Caine, acceptă imediat ca Jade să-şi părăsească actuala ocupaţie.

Trecură două ore până îşi puseră la punct planurile. Apoi, Harry reveni în sufragerie.

— E hotărât să-ţi înfulece toată mâncarea, şi să-ţi fure totul, zâmbi Nathan. Lui Harry îi place să păstreze aparenţele.

— Poate să ia orice vrea, răspunse Caine. Jade a avut destul timp să se calmeze, Nathan. E timpul ca sora ta şi cu mine să stăm de vorbă.

— Dacă te-apuci să-i ţii predici, n-ai să reuşeşti decât să...

— N-am să-i ţin nici o predică, îl întrerupse Caine. Vreau doar să-i spun ce aştept de la ea.

— Mie asta-mi sună a predică.

Intrară în hol tocmai când ducesa cobora scara. Zâmbea şi se ştergea la ochi cu batista de dantelă. Se vedea clar că plânsese.

Când îl văzu pe Nathan, Gweneth aproape că-şi pierdu echilibrul. Dar îşi reveni repede şi coborî mai departe. în hol, trecu lângă Caine.

— El e piratul cu care-i prieten Colin? îl întrebă, în şoaptă.

Nathan o auzi.

— Nu sunt piratul Pagan, doamnă, dar sunt prieten cu fiul dumneavoastră.

Presupuse că vorbise cam prea aspru, când ducesa îl luă pe Caine de braţ, refugiindu-se mai aproape de el, dar păstrându-şi totuşi zâmbetul pe buze.

— Arăţi foarte mult ca un pirat, declară ea.

— Aţi văzut mulţi, doamnă? întrebă Caine.

— Nu, n-am văzut niciodată piraţi, recunoscu Gweneth. Deşi acest domn corespunde, cu siguranţă, imaginii din mintea mea. Cred că prin lungimea părului, explică ea, după ce-l privi din nou pe Nathan. Şi datorită cicatricii de pe braţ desigur.

— Mai e şi plin de sânge, remarcă alene Caine.

— Şi asta, recunoscu mama lui vitregă, cu o expresie atât de serioasă, încît era clar că nu înţelesese că glumea. Piraţilor le place să se bată, adăugă ea dând din cap.

— Doamnă, Colin, nu v-a explicat că...

— Fiul meu insistă ca adevărata identitate a lui Pagan să rămână secretă, îl întrerupse ducesa. Totuşi, nu-s complet obtuză, preciză ea, cu o privire semnificativă în direcţia lui Nathan. Am umblat destul prin lumea asta, ca să ştiu cine e Pagan, adăugă, dând din cap. Şi Henry ştie.

— Henry? întrebă Nathan.

— Tatăl meu, îl lămuri Caine.

— Henry nu greşeşte niciodată, dragii mei.

Nathan dădu din cap.

— Înseamnă că eu trebuie să fiu Pagan, conchise el cu un zâmbet. Dacă Henry nu greşeşte niciodată...

Uşurinţa cu care-i dăduse dreptate o făcu pe Gweneth să zâmbească.

— Nu vă faceţi griji, domnule, am să vă păstrez secretul. Ei, dar unde e acea fermecătoare domnişoară cu care m-am purtat atât de îngrozitor, Caine?

— Dumneavoastră nu vă purtaţi îngrozitor niciodată, doamnă, replică el.

— Nici măcar nu m-am prezentat cum se cuvine. Unde e?

— Sus, se odihneşte, răspunse Nathan. De ce întrebaţi?

— Ştiţi foarte bine de ce.

— Serios?

— Trebuie să-i prezint scuze pentru comportamentul meu, dar şi să-i mulţumesc, după tot ce-a făcut pentru familie.

— Nathan e fratele lui Jade, spuse Caine.

— Ştiu. L-au dat de gol ochii lui verzi, desigur.

Ducesa se apropie de omul despre care credea că era faimosul pirat.

— Apleacă-te, băiete dragă. Trebuie să te sărut pentru că eşti un prieten atât de credincios.

Nathan fu puţin deconcertat. Mama Iui Caine îi vorbea pe tonul unui comandant militar. Dintr-o dată, se simţi încurcat ca un şcolar - şi n-avea nici cea mai vagă idee de ce.

Totuşi, se supuse.

Gweneth îl sărută pe obraji.

— Trebuie să te speli de sânge, dragul meu. Apoi, Henry îţi va ura bun venit în sânul familiei aşa cum se cuvine.

— O să-l sărute şi el, doamnă? întrebă într-o doară Caine, care se distra de minune la vederea stânjenelii lui Nathan.

— În nici un caz, răspunse mama lui vitregă.

— De ce să-mi ureze bun venit în familie? întrebă Nathan.

Ducesa zâmbi, dar nu se deranjă cu explicaţiile. Se întoarse spre Caine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că Lady Aisley n-are nici o şansă.

— Cine este Lady Aisley? se interesă Nathan, încercând să prindă şirul conversaţiei.

— Un mănunchi de zulufi, răspunse Caine.

Ducesa îi ignoră sarcasmul.

— Henry a observat de îndată. Din pricina ochilor verzi, înţelegi. Şi a părului roşcat, desigur.

Îşi bătu uşor cu palma buclele blonde, privind peste umăr spre Nathan.

— Henry nu greşeşte niciodată.

Din nou, Nathan îi dădu dreptate, deşi n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea, dar îi găsea absolut onorabilă loialitatea faţă de soţul ei.

— Henry e infailibil, spuse Caine.

— Băiatul meu este îngrozitor de slăbit, remarcă ducesa. Şi slab ca un ţâr.

Porni spre sufragerie.

— Mă duc să-l caut pe Sterns. Colin are nevoie de o masă caldă.

Fiind atât de grăbit să ajungă la Jade, Caine uitase de Harry şi oamenii lui. Nathan se gândi să-i spună, apoi se hotărî să mai aştepte.

În plus, Caine era deja pe scară, iar ducesa dăduse colţul.

Nathan începu dă numere. Ajunsese abia la cinci, când se auzi un zbieret ascuţit.

Caine încremeni. Se întoarse şi-l văzu pe Nathan rezemat de tocul uşii, cu un zâmbet larg pe buze.

— Ce naiba...

— Harry, răspunse alene Nathan.

— La dracu'! exclamă Caine, pornind înapoi spre sufragerie. Harry.

Dincolo de uşă, ducesa ţipa ca scoasă din minţi.

— Fir-ar să fie, Nathan! mugi Caine. Puteai să-mi aminteşti!

— Da, fu Nathan de acord, puteam.

Tocmai când Caine ajunse la parter, tatăl lui apăru în capul scării.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? strigă el. Cine face atâta gălăgie?

Nathan se întoarse spre el înaintea Iui Caine.

— Soţia dumneavoastră, domnule.

Caine se încruntă la Nathan, apoi se întoarse iar spre duce. Nu ştia dacă să se ducă în ajutorul mamei sale vitrege, sau să-şi împiedice tatăl să omoare pe cineva.

Expresia din ochii lui Henry îl convinse se ocupe de el mai întâi. Când tatăl său ajunse în hol, îl luă de braţ.

— Tată, nu e nici o problemă, serios.

Henry nu părea deloc convins.

— Soţia dumneavoastră tocmai a făcut cunoştinţă cu Black Harry, interveni Nathan.

Tatăl lui Caine îşi smulse braţul din strânsoarea fiului său, chiar când uşile sufrageriei se dădeau de perete. Toţi se întoarseră spre oamenii cu înfăţişare dubioasă care ieşeau în şir.

Black Harry era ultimul din procesiune. O trăgea după el pe ducesă. Nathan începu să râdă. Caine clătină din cap. Henry îl privea ţintă pe uriaşul cu un dinte de aur care mergea fălos spre uşa din faţă, cu un platou mare de argint sub braţ. Cu un răget, Henry porni înainte. Nathan şi Caine îi tăiară drumul.

— Tată, lasă-mă pe mine să rezolv, te rog, îi ceru Caine.

— Spune-i să ia mâna de pe soţia mea! răcni ducele.

— Henry, fă ceva! ţipă Gweneth. Acest... om crede că merg cu el.

Nathan făcu un pas înainte.

— Ei, Harry, doar nu poţi s-o iei...

— La o parte, fiule, se răsti tatăl lui Caine.

— Tată, Harry ne e prieten, replică el. Este unchiul lui Jade. Îi eşti dator pentru că l-a ajutat pe Colin.

Henry îşi privi neîncrezător fiul.

— Iar Gweneth e plata pentru achitarea datoriei?

— Lasă că rezolv eu, îi ceru din nou Caine.

Înainte ca tatăl lui să-l mai contrazică, se întoarse spre ceilalţi, strigând:

— Harry!

Black Harry se răsuci în loc, trăgând-o pe ducesă lângă el. Caine îi observă expresia. Îndârjită, dar şi licărirea din ochi. Aparenţele, îşi spuse el. Şi mândria. Amândouă aveau nevoie de susţinere.

— O iau cu mine! îi anunţă Harry pe toţi, iar oamenii lui dădură afirmativ din capete. Caine mi-a spus că pot s-o iau.

— Aiurea, răspunse Caine. Pune-ţi pofta-n cui!

— Eşti neospitalier, băiete?

— Harry, nu se poate s-o iei cu tine.

— E un schimb cinstit, declară Harry. Eşti hotărât s-o iei pe fata mea, nu?

Caine dădu din cap.

— Într-adevăr.

— Păi atunci, eu o iau pe-asta.

— Harry, e luată deja.

Se întoarse spre mama lui, spunându-i:

— Doamnă, nu mai ţipa. Şi-aşa mi-e destul de greu să mă târguiesc cu piratul ăsta încăpăţînat. Nathan? Dacă nu termini cu râsul, iar îţi dau sângele pe nas!

— Ce ţi e ţie femeia asta, Caine? întrebă Harry. Aud că i zici doamnă. Ce naiba-n-seamnă asta?

— E soţia tatălui meu.

— Da' nu-i mămică-ta?

— E mama mea vitregă.

— Păi atunci ce contează pentru tine dacă o iau sau nu?

Caine se întrebă ce urmărea cu adevărat Harry.

— Mi-a fost ca o mamă, spuse el.

Harry se încruntă, apoi se întoarse spre drăgălaşa lui prizonieră.

— Îi zici fiule?

De pe faţa ducesei se şterse expresia indignată, în timp ce clătina încet din cap.

— N-am crezut că ar vrea să-i spun fiule, răspunse ea.

— Nu-i favoritu' tău! declară Harry.

Ducele de Williamshire începu să se relaxeze, cu un uşor zâmbet pe buze.

În sfârşit, înţelegea despre ce era vorba, căci îşi amintea instrucţiunile lui Jade în legătură cu iubirea egală pentru toţi fiii şi fiicele sale. Probabil că-i pomenise despre asta şi lui Harry.

— N-am nici un copil favorit! ţipa Gweneth. Mi-i iubesc pe toţi la fel!

— Da' el nu-i al tău.

— Cum să nu fie al meu?! se răsti ea.

Nu mai părea speriată - doar furioasă.

— Cum îndrăzneşti-să sugerezi...

— Păi acuma, dacă-i ziceai fiule, spuse Harry tărăgănat, şi dacă el îţi spunea mamă, atuncea n-aş fi putut să te mai iau cu mine, nu-i aşa?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gweneth spune-i lui Caine fiule! strigă Henry, încercând să se prefacă revoltat. În sinea lui, era atât de mulţumit de acea întorsătură surprinzătoare, încît îi venea să râdă.

— Fiule! exclamă Gweneth.

— Da, mamă? răspunse Caine.

Îl privi pe Harry, în aşteptarea replicii următoare. Harry îi dădu drumul ostaticei. Chicoti gros şi se întoarse, ieşind pe uşa.

În timp ce Gweneth se arunca în braţele soţului ei, Caine îl urmă pe Harry afară.

— Bine, Harry, ce-ai urmărit cu asta?

— Reputaţia mea, răspunse tărăgănat Harry, după ce oamenii lui plecară. Sunt pirat, dacă mai ţii minte.

— Şi altceva?

— Fata mea era îngrijorată că fiul favorit e Colin, recunoscu în sfârşit Harry.

Această afirmaţie îl ului pe Caine.

— De unde i-a venit ideea asta?

Harry ridică din umeri.

— Nu contează de unde i-a venit. Nu vreau să-şi facă griji, oricare-ar fi pricina. Va trebui să mi-o ceri, să ştii. Şi trebuie s-o faci cum se cuvine, cu oamenii de faţă. Altfel n-ai s-o capeţi, fiule.

Făcu o pauză, zâmbindu-i, apoi adăugă:

— Sigur, mai întâi va trebui s-o găseşti.

Pe Caine îl cuprinse un sentiment de groază.

— Ce naiba, Harry, nu-i sus?

Harry clătină din cap.

— Dar atunci unde e?!

— Degeaba strigi, fiule. Şi nu pot nici să-ţi spun unde-i, adăugă el.

Le făcu semn oamenilor săi să se îndepărteze, apoi adăugă.

— Ar fi neloial.

— Dumnezeule, să nu care cumva...

— Mă-ntreb cum de n-ai observat că lipsesc Matthew şi Jimbo, îl întrerupse Harry. Asta spune ceva, nu?

— Încă mai e în pericol.

— O să se descurce.

— Spune-mi unde e! îi ceru Caine.

— Fuge de tine, cred.

Caine nu-şi mai pierdu vremea cu Harry. Se răsuci pe călcâie şi deschise uşa, mai-mai s-o smulgă din ţâţâni.

— Un-te duci, băiete?

În glasul bătrânului se simţea o undă clară de amuzament. Lui Caine îi venea să-l omoare.

— Să-i iau urma, Harry.

— Te pricepi?

Caine nu se osteni să-i răspundă.

— Te-a dus frumos de nas, nu-i aşa? Trebuie să zic c-a reuşit să te impresioneze! mai strigă Harry, pe urmele lui.

— Unde vrei să ajungi, Harry? întrebă Caine, întorcându-se.

— Păi, socot eu în sinea mea că-i timpul s-o impresionezi şi tu puţintel - dacă eşti în stare, desigur.

Caine urcă treptele câte două, spre dormitor. Tocmai îşi scotea cămaşa, când Nathan îl ajunse din urmă.

— Acum ce s-a mai întâmplat?

— Jade a dispărut.

— La naiba, mormăi Nathan. Şi te duci după ea.

— Da.

— Vin şi eu cu tine.

— Nu vii nicăieri.

— O să ai nevoie de ajutorul meu.

— N-am nevoie de nimic, se răsti Caine, continuând să-şi schimbe hainele. Am s-o găsesc singur.

Fără tragere de inimă, Nathan dădu din cap.

— Te pricepi să iei urma?

— Mă pricep.

— Ţi-a lăsat un mesaj.

— L-am văzut.

Nathan se apropie de patul lui Caine şi ridică de pe pernă trandafirul alb. Îi inspiră mireasma, apoi se duse la fereastră să se uite afară.

— Te iubeşte? întrebă el.

— Da, răspunse Caine, pe un ton mai îmblânzit. Numai că încă nu ştie.

Nathan aruncă trandafirul la loc pe pat.

— Aş zice că şi-a luat rămas-bun de la tine, când ţi-a lăsat trandafirul.

— Nu cred.

— S-ar putea să-ţi aducă aminte cine e, Caine.

— Şi asta, răspunse Caine, trăgându-şi cizmele, după care porni spre uşă.

— Şi altceva? întrebă Nathan, urmându-l.

— Harry are dreptate.

— Cu ce?

— Încearcă să mă impresioneze.

Nathan râse.

— Da, şi asta, fu el de acord.

În timp ce cobora scara, Caine strigă după Sterns. Valetul apăru în uşa salonului.

— Lyon ni-l va găsi pe Richards, spuse Caine. Când sosesc, să mă aştepte, oricât de mult voi întârzia.

— Şi dacă prietenul tău nu-l găseşte pe Richards? se interesă Nathan.

— O să-l găsească el. Probabil n-am să mă întorc până mâine dimineaţă. Ai grijă de toate în lipsa mea, Sterns. Ştii ce ai de făcut.

— La paznici vă referiţi, mi'lord?

Caine pornise spre uşă, dar la auzul întrebării se opri din nou, dând din cap.

— Unde vă duceţi, mi'lord?

— La vânătoare.

Uşa se trânti în urma lui.

Capitolul 14

Matthew şi Jimbo păreau la fel de obosiţi ca Jade, când ajunseră la destinaţie. Hotărâseră să înnopteze în hanul izolat pe care-l frecventa Harry când era pe fugă. Jade insistase să meargă acolo pe un drum ocolit, mai lung cu două ore, ca măsură de prevedere în caz că erau urmăriţi.

Hangiul era prieten cu Black Harry, cu o reputaţie cam dubioasă şi el, aşa că nu punea niciodată întrebări de prisos. Dacă i se părea ciudat că o lady bine îmbrăcată călătorea cu doi oameni ce păreau în stare să-i taie cuiva gâtul pentru câţiva gologani, nu comentă nimic.

Jade primi dormitorul din mijloc, deasupra scării. Jimbo şi Matthew luară camerele dintr-o parte şi cealaltă. Întrucât pereţii erau subţiri ca hârtia, nimeni nu se temea că le-ar putea penetra cineva fortăreaţa provizorie. Treptele erau atât de vechi şi şubrede, încît până şi un şoarece ar fi făcut zgomot.

Jade făcu o baie fierbinte, apoi luă pe ea halatul lui Caine şi se duse la culcare. Rana de pistol i se vindecase aproape complet, dar încă o mai ustura, ceva de speriat.

Adormi rugându-se să nu aibă coşmaruri în noaptea aceea, de teamă că ţipetele ei i-ar fi alarmat pe Matthew şi Jimbo.

În timpul nopţii se făcu mai frig, iar Jade se înfofoli cu pătura. Nu-I simţi pe Caine când se strecură în pat, lângă ea.

Pe ferestruică intra lumina lunii. Caine zâmbi când văzu că avea pe ea halatul lui. I-l scoase încet, apoi îi luă cuţitul de sub pernă şi, în sfârşit, începu s-o sărute uşor pe gât.

Jade se trezi încet.

— Caine? şopti ea, cu vocea îngreunată de somn.

— Da, iubito? răspunse în şoaptă Caine, înainte de a-şi strecura limba în urechea ei. Jade începu să se înfioare.

Îşi coborî mâna peste pieptul ei, îi încercui ombilicul, apoi urcă din nou spre un sân.

Jade oftă din nou. Caine era atât de cald, mirosea atât de frumos şi, o, cât de uşor alunga frigul! Continuă s-o mângâie, aşteptând-o să-şi dea seama unde era. Dacă încerca să strige, era pregătit să-i acopere gura.

Deşteptarea se produce fulgerător. Palma lui Caine îi reteză ţipătul.

— Iubito, dacă strigi, va trebui să-i atac pe Matthew şi Jimbo, când se vor repezi aici, şopti el, întorcând-o pe spate şi acoperind-o cu trupul lui. Şi nu vrei asta, nu-i aşa?

Jade clătină din cap. Încet, Caine îşi retrase mâna de pe gura ei.

— Eşti gol.

— La fel ca tine. Convenabil, nu-i aşa?

— Nu.

— Ba da. Şi e o senzaţie foarte plăcută, nu?

Era o senzaţie minunată, dar Jade nu putea s-o recunoască, desigur.

— Cum ai ajuns aici?

Drept răspuns, o sărută pe bărbie. Ea îl înghionti în umăr.

— Caine, ce faci aici?

— Te impresionez, iubito.

— Ce...?

— Mai încet, o preveni el. Să nu se trezească băieţii.

— Nu sunt băieţi... se bâlbâi Jade, cu răsuflarea tăiată. Mă impresionezi, Caine...? Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ba sigur că înţelegi, iubito, replică el, sărutând-o pe rădăcina nasului. Doamne, ce-mi mai plac pistruii tăi!

— Ai venit să-ţi iei rămas-bun? îl întrebă, într-o şoaptă răguşită.

— Nu, răspunse Caine, hotărât să nu se înfurie. Am venit să fac dragoste cu tine.

Inima lui Jade începu să bată cu putere. Nu se putu abţine şi-şi frecă degetele de la picioare de gambele lui.

— Într-o zi, iubito, vei înţelege cât de mult ţin la tine. Eşti lumina mea, căldura mea, cealaltă jumătatea mea. Nu mă simt viu decât când sunt cu tine. Te iubesc.

O sărută din nou, apoi şopti:

— Într-o zi, ai să-mi spui şi tu că mă iubeşti. Deocamdată, mă mulţumesc şi să aud că mă doreşti.

Jade clătină din cap. În ochi i se citeau teama şi deruta. Caine zâmbi tandru, în timp ce-i îndepărta picioarele şi se instala între coapsele ei mătăsoase.

— Mă doreşti, iubito.

Cu un oftat care-o dădu de gol, Jade închise ochii.

Caine începu să-i muşte uşor buzele, până îşi deschise gura, iar atunci îşi împinse limba înăuntru, ca să se dueleze cu a ei.

— Caine, ce faci...?

O amuţi cu încă un sărut lung, apoi şopti:

— Eşti a mea, Jade. Cu cât înţelegi asta mai curând, cu atât va fi mai bine pentru tine.

— Şi pe urmă, Caine?

O privi în ochi, unde vedea frica şi vulnerabilitatea.

— Vei învăţa să ai încredere în mine. Şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Nimeni nu trăieşte fericit până la adânci bătrâneţi.

— Noi, da.

Jade clătină din cap.

— Dă-te jos de pe mine, Caine. Eşti...

— Solid, iubito, o întrerupse el. Şi statornic. N-am să te părăsesc.

— Sigur că n-ai să mă părăseşti, se prefăcu ea că nu înţelegea. Am să te părăsesc eu pe tine.

— Te iubesc, Jade.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ai să te saturi de mine. N-am să mă schimb, nici pentru tine, nici pentru altcineva.

— În regulă.

Îl privi mirată.

— În regulă?

Caine dădu din cap.

— Dacă vrei să rămâi hoaţă, aşa să fie. N-am să mă satur de tine, orice-ai face. Şi niciodată nu te voi părăsi.

— N-o să ai încotro.

O sărută pe frunte, apoi spuse:

— Văd că voi avea nevoie de câtva timp ca să te conving. Îmi acorzi măcar două luni?

— Caine, nu cred...

— Îmi eşti datoare, Jade.

— Datoare? repetă ea, scandalizată. De ce-ţi închipui că-ţi datorez ceva?

— Fiindcă m-ai înşelat. Şi mi-ai cauzat griji nemărginite. Eu îmi vedeam de treburile mele, în noaptea aceea la tavernă, când tu ai...

— Ţi-am salvat şi fratele, îl întrerupse ea.

— Şi pe urmă, mai e şi problema orgoliului meu rănit, continuă Caine. Nici un bărbat nu trebuie făcut să simtă că e manipulat.

— Caine, pentru numele lui Dumnezeu!

— Promite-mi că mai stai cu mine două luni, sau am să fac atâta gălăgie încît Matthew şi Jimbo vor veni aici în fugă!

Această ameninţare odioasă îi captă pe deplin atenţia. Expresia lui hotărâtă îi spunea că vorbea serios.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine!

— Promite-mi, Jade. Acum!

Ridicase tonul, iar Jade îi acoperi gura cu mâna.

— Îmi explici şi mie cum ai ales două luni, în loc de una, sau trei, sau...

— Şi-n astea două luni, continuă Jade, prefăcându-se iritată, probabil ai să mă târăşti la tine-n pat în fiecare noapte, nu-i aşa?

— Într-adevăr, zâmbi el. Ştii că, ori de câte ori mă uit la tine, mă întăresc?

Îşi schimbă poziţia, lipindu-se de ea.

— Simţi cât de mult te doresc?

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri, şopti Jade. Iar eu n-ar

trebui să le ascult.

— Îţi place, replică el, acoperindu-i gura cu a lui.

Jade nu protestă. Îl dorea prea mult ca să se mai oprească. Se frecă de el, apoi încremeni, când patul scârţâi zgomotos.

— Nu putem... gemu ea.

— Ba putem, insistă Caine, cu glasul ca o mângâiere senzuală.

Îi înăbuşi obiecţiile cu încă un sărut, aţâţând-o până când uită complet despre Matthew şi Jimbo. O făcea să ardă toată şi nu se mai putea concentra decât asupra eliberării de acea dulce tortură. În noaptea aceea, nu mai avu coşmaruri.

Pe la amiază, erau înapoi în casa lui Caine. Matthew şi Jimbo nu ştiau cum să plece mai repede la Shallow's Wharf. Amândoi erau copleşiţi de neglijenţa din timpul nopţii. Era clar că-l subestimaseră pe marchiz.

Imediat ce ajunseră acasă, Jade îşi schimbă rochia, apoi se duse în cabinetul lui Caine să scrie copii după scrisori. Îl ascultă în timp ce-i explica planul. Argumentă cu aprindere împotriva ideii de a avea încredere în Richards, dar se învoi că lui Lyon îi puteau face confidenţe.

— Când îl vei cunoaşte pe Richards, o să-ţi placă la fel de mult ca Lyon, o asigură Caine. Şi vei avea la fel de multă încredere şi în el.

Jade clătină din cap.

— Da, Caine, îmi place Lyon, dar nu de asta îmi inspiră încredere, ci pentru că i-am citit dosarul. În comparaţie tu el, tu ai avut o viaţă de ministrant.

Caine clătină din cap.

— Eu în locul tău, nu i-aş spune că i-am citit dosarul.

— Într-adevăr, cred că s-ar burzului la fel ca tine, când ţi-am spus. Şi dosarul lui e tot atât de voluminos ca al tău, dar el nu avea un nume special.

Caine părea enervat de-a binelea.

— Jade, câte dosare ai citit?

— Doar câteva. Acum, te rog, trebuie să mă concentrez asupra scrisorilor. Nu mă mai întrerupe.

Uşa bibliotecii se deschise, şi intră Nathan.

— Cum de n-a încercat nimeni să te atace, Caine, de când eşti aici? Casa e-al dracului de izolată, şi m-aş fi aşteptat...

— Au încercat să-l atace în ziua când am sosit, Nathan, spuse Jade fără să ridice privirea.

În continuare, Caine îi povesti toate amănuntele.

— Şi de-atunci încoace? întrebă Nathan încruntat, începând să se plimbe prin încăpere ca un tigru în cuşcă.

— Au mai încercat şi de-atunci, răspunse Caine, rămânând rezemat

de marginea biroului.

— Ce? Când?

— Nu-i adevărat, îl contrazise Jade. Aş fi ştiut.

— În ultimele zece zile, au mai încercat de patru ori.

— Şi? insistă Nathan.

— Şi n-au reuşit.

— Eu de ce n-am fost informată? întrebă Jade.

— N-am vrut să-ţi faci griji.

— Înseamnă că ai ştiut că Matthew şi Jimbo erau aici, spuse Nathan.

— Într-adevăr. Şi i-am lăsat în pace, până mi-au dat foc grajdurilor. Atunci, am avut o mică discuţie cu ei. Nu puteaţi găsi alt plan ca să mă ţineţi ocupat?

Se ambala din nou. Jade înţelese că încă nu-i trecuse furia.

— Ar fi trebuit să-i dau instrucţiuni mai precise lui Matthew, recunoscu ea. Totuşi, a obţinut rezultatul dorit.

— Ţi-ai asumat un risc inutil, ducându-te aşa, singură, se răsti Caine. La naiba, Jade, puteai să mori!

— Am avut mare grijă, şopti Jade, încercând să-l împace.

— Ai avut pe dracu'! strigă el. Doar un noroc chior ai avut, atâta tot!

Jade se hotărî să schimbe subiectul.

— Dacă nu mă lăsaţi în pace, n-am să mai termin în veci scrisorile astea. Ce-ar fi să vă duceţi să vedeţi ce mai face Colin. Sunt sigură că i-ar plăcea să aibă companie.

— Haide, Caine. Tocmai am fost concediaţi.

— Promite-mi că n-ai să mai rişti niciodată fără rost. Altfel nu plec.

— Îţi promit.

Furia i se risipi pe dată. Dădu din cap, apoi se aplecă s-o sărute. Jade încercă să se ferească.

— E Nathan aici, şopti ea.

— Nu-I lua în seamă.

Când terminară, era roşie la faţă, iar mâinile îi tremurau.

— Te iubesc, şopti Caine, înainte de a se ridica, pentru a-l urma pe Nathan afară din cameră.

Tocmai terminaseră cina, când la uşa din faţă se auziră bătăi. Nu peste mult, Sterns anunţă:

— Au sosit Sir Richards şi Marchizul de Lyonwood. My lord cere brandy, şi să veniţi în bibliotecă.

— Atât de curând? întrebă Jade, surprinsă. Nu eram gata să mă întâlnesc cu nimeni.

Sterns zâmbi.

— Arătaţi minunat, mi'lady. Iar vizitatorii au să vă placă. Sunt

oameni cumsecade.

— A, pe Lyon l-am şi cunoscut, replică ea. Şi sunt sigură că şi Sir Richards îmi va plăcea la fel de mult.

Totuşi, în timp ce pornea pe uşă, pe faţă i se aşternu teama.

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji, mi'lady.

Jade afişă un zâmbet radios.

— Nu-mi fac nici un fel de griji, Sterns. Mă pregătesc doar.

— Poftiţi? se miră valetul, urmând-o. Şi pentru ce vă pregătiţi, mi'lady?

— Să mă prefac îngrijorată, râse ea. Şi să par slabă, desigur.

— Desigur, oftă Sterns. Sunteţi bolnavă, Lady Jade?

Din uşă, Jade se întoarse spre el.

— Aparenţele, Sterns.

— Da...?

— Trebuie să fie salvate. Să fac ceea ce se aşteaptă de la mine, înţelegi?

— Nu, mi'lady, nu înţeleg.

Jade zâmbi din nou.

— Am să-i înapoiez lui Caine mândria, şopti ea.

— Nu ştiam că şi-a pierdut-o.

— Nici eu, până nu mi-a spus. Şi-n plus, nu-s decât bărbaţi la urma urmei.

Trase adânc aer în piept, apoi îşi înclină capul şi-şi împreună mâinile în faţă.

Sterns fu atât de surprins de schimbare, încît rămase cu gura căscată.

Când Caine o strigă, Jade tresări vizibil, ca şi cum ordinul lui ar fi avut efectul de a o înspăimânta, apoi intră încet în cabinet.

Cel dintâi se ridică în picioare vizitatorul numit Richards. Era un bărbat vârstnic, cu păr cărunt, zâmbet binevoitor şi burtă rotofeie. Avea şi ochi blânzi. Jade se prezentă, făcând o reverenţă ireproşabilă.

Apoi se întoarse să-l salute pe Lyon.

— Mă bucur că te revăd, Lyon, murmură ea, cu vocea ca o şoaptă tremurătoare.

Lyon înălţă o sprânceană, nedumerit. Ştia că era timidă, dar credea că trecuse peste sfiala faţă de el.

Richards îşi drese glasul, ca să le atragă tuturor atenţia. Privind-o pe Jade, începu:

— Nu pot să nu observ, draga mea, cât de îngrijorată pari. Am citit scrisorile pe care le-a pus deoparte tatăl tău, dar înainte de a-ţi pune vreo întrebare, vreau să fie cât se poate de clar că nu te desconsider deloc din cauza faptelor tatălui tău.

Jade continua să arate ca o căprioară prinsă în capcană, dar reuşi să dea timid din cap.

— Vă mulţumesc, Sir Richards, replică ea într-o şoaptă abia auzită. Sunteţi foarte bun că nu-mi găsiţi vreo vină. Mă temeam să nu mă condamnaţi.

Caine îşi dădu ochii peste cap. Richards, un om rareori dedat afecţiunilor, strângea mâinile lui Jade într-ale lui. Jade părea foarte vulnerabilă. Dintr-o dată, Caine îşi aminti că avusese aceeaşi expresie pe faţă şi când îl privise prima oară, în tavernă. Oare acum ce urmărea?

— Nici unul dintre noi nu te condamnă, interveni Lyon, rezemându-se cu coatele pe genunchi. Ai trecut printr-o perioadă grea, Jade.

— Într-adevăr, fu Sir Richards de acord.

Caine făcu un efort să nu zâmbească. Atât superiorul cât şi prietenul lui intraseră sub vraja lui Jade. S-ar fi aşteptat ca Lyon să fie mai puţin naiv.

— Te simţi în stare să ne răspunzi la câteva întrebări? se interesă Sir Richards.

Jade dădu din cap.

— N-ar fi mai bine să vă răspundă Nathan? Bărbaţii sunt mult mai logici. Probabil că eu aș încurca totul.

— Jade... îi rosti Caine numele, pe un ton de avertisment.

Se întoarse spre el, cu un zâmbet tremurător.

— Da, Caine?

— Fii cuminte.

Richards se întoarse spre Caine, încruntat. Apoi reveni cu atenţia spre Jade.

— Îl vom întreba şi pe Nathan, mai târziu. Dacă nu ţi-e prea greu să povesteşti, te rog să ne spui tot ce ţi s-a întâmplat din momentul când te-ai întors la Londra.

Jade dădu din cap.

— Desigur. Vedeţi, totul începe cu scrisorile. Unchiul Harry a primit un pachet de scrisori de la tatăl meu. Peste doar două zile, tata a fost omorât. Atunci, Harry m-a luat pe corabia lui. A salvat scrisorile şi, când a considerat că sosise momentul potrivit, mi le-a dat mie. Eu le-am citit, după care i le-am arătat şi lui Nathan. Fratele meu lucra pe-atunci cu Colin, şi i s-a confesat lui. După cum probabil Caine v-a spus, Colin şi Nathan au fost... atacaţi. Bandiţii au crezut că reuşiseră să-i omoare şi... Pagan s-a hotărât să-i lase să se întoarcă la Londra, ca să raporteze succesul.

— O decizie înţeleaptă, comentă Richards.

— Într-adevăr, fu Jade de aceeaşi părere.

Se întoarse spre Caine, încruntată.

— Planul era foarte simplu. Pagan a răpit un medic ca să le trateze rănile şi s-a luat hotărârea ca, după ce Colin se înzdrăvenea destul ca

să poată călători, să-i spună fratelui său, Caine, despre scrisori, şi să-i ceară ajutorul.

— Şi ce s-a întâmplat de s-a stricat acest plan? se interesă Sir Richards.

Jade se încruntă din nou la Caine.

— El l-a stricat, declară ea. Pagan devenise ţapul ispăşitor pentru morţile lui Nathan şi Colin, cum ştiţi, iar Caine s-a hotărât să se răzbune. Nici n-ar fi putut alege mai prost momentul. Membrii rămaşi ai Tribunalului nu-și puteau permite riscul ca până la urmă Caine să-l găsească pe pirat şi să discute cu el. Așa că, involuntar, Caine s-a pus în pericol.

— N-a fost involuntar, interveni Caine.

— Colin l-a pus pe Pagan să promită că nu-i va spune lui Caine nimic. Ştia că... ar fi dat buzna, înţelegeţi, iar Colin voia să-i explice el totul. De fapt, cred că n-a gândit foarte raţional, dar avea nişte dureri îngrozitoare şi părea obsedat de dorinţa de a-l proteja pe Caine. Pagan a fost de acord, doar ca să-l liniştească pe Colin.

— Iar rolul tău care a fost? vru să ştie Lyon,

— Nathan e fratele meu. M-am întors în Anglia şi m-am dus să locuiesc pe moşia lui de la ţară. Câţiva dintre oamenii lui Pagan mă însoţeau. Îl supravegheau pe Caine cu rândul. Duşmanii noştri au făcut mai multe încercări de a-l ataca, şi atunci s-a hotărât să găsesc o cale de a-l face pe Caine să abandoneze vânătoarea. Cu două zile înainte de plecarea mea, au avut loc câteva incidente. În prima dimineaţă, când îmi făceam plimbarea, am văzut trei oameni care săpau la mormintele părinţilor mei. Am strigat la ei, furioasă. Unul dintre bandiţi a tras asupra mea. Atunci, am fugit acasă la Nathan ca să chem în ajutor.

— Oamenii lui Pagan continuau să te păzească? întrebă Sir Richards.

Jade clătină din cap.

— Era nevoie de ei ca să-l protejeze pe Caine, l-am chemat pe valetul lui Nathan, Hudson, şi ceilalţi servitori să mă ajute.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? interveni Lyon.

— Era prea întuneric pentru ca servitorii să se ducă la morminte. S-au hotărât să aştepte până dimineaţa. În noaptea aceea casa a fost spartă. Eu dormeam adânc şi n-am auzit nimic. Până şi dormitorul meu a fost întors pe dos.

— Probabil ţi s-a dat un somnifer, presupuse Sir Richards.

— Nu văd cum au reuşit. În orice caz, a doua zi dimineaţa, am luat un cal de-al lui Nathan şi m-am dus la morminte, ca să văd dacă rămăsese vreo urmă. Înţelegeţi, valetul lui Nathan, Hudson, nu mă prea credea, şi voiam să-l conving. N-am ajuns la morminte. Bandiţii mă aşteptau pe drum. Au omorât calul lui Nathan. Eu am căzut la pământ.

— Dumnezeule mare, puteai să mori din căzătură, se cutremură Sir Richards.

— Am avut mare noroc, nu m-am ales decât cu vreo câteva vânătăi, explică ea. M-am întors acasă în fugă şi i-am spus lui Hudson ce se întâmplase. El a trimis oamenii pe urmele bandiţilor. Când s-au întors, mi-au spus că nu găsiseră nici o urmă. Calul dispăruse. Nu-mi dau seama cum au făcut. Caine a spus că era nevoie de mai mult de trei oameni ca să-l ridice în căruţă şi să-l ducă.

Ridică din umeri, apoi continuă:

— M-am hotărât să mă duc la Londra cât mai repede, şi imediat am ordonat să mi se pregătească trăsura. Dar, imediat ce-am trecut de prima colină vizitiul a strigat că undeva ardea un foc. Se vedea fumul. M-am întors acasă tocmai la timp ca să văd incendiul. Casa bietului Nathan a ars până-n temelii. Atunci, le-am ordonat lui Hudson şi celorlalţi servitori să se ducă la reşedinţa lui Nathan din Londra, şi am pornit iar la drum.

— Încotro? întrebă Lyon. Tot spre casa din oraş a lui Nathan?

— Nu, mă duceam la o tavernă numită „Ne'er Do Well". Aveam un plan, înţelegeţi, ca să-l fac pe Caine să abandoneze vânătoarea.

Lyon dădu din cap.

— Nu înţeleg, obiectă Sir Richards. În ce consta planul? Caine nu-i omul pe care să-l păcăleşti cu una, cu două, draga mea.

— Am să explic eu mai târziu, interveni Caine. Lăsaţi-o să termine.

— În drum spre Londra, trăsura a fost atacată, iar eu am primit o lovitură în cap. Am leşinat, şi când m-am trezit, am văzut că trăsura fusese devastată. M-am strecurat afară pe fereastră, dupa ce am lărgit rama cu tocul botinei.

— Şi pe urmă? întrebă Richards.

— Am luat-o pe jos.

— Până la Londra?

— Nu, nu tot drumul. Am reuşit să... împrumut un cal, de la popas. Nu era nimeni acolo. Probabil proprietarul se afla înăuntru, la cină.

Directorul era vizibil zguduit de relatarea ei. Se rezemă de spătar, clătinând din cap.

— Ştiţi cumva cine sunt ceilalţi doi membri ai Tribunalului? îl întrebă Jade.

— Nu.

— Dar l-aţi cunoscut pe Hammond, nu-i aşa? Am înţeles că începuseraţi împreună.

— Da, am început împreună. Totuşi, draga mea, după mai mulţi ani, am primit divizii diferite în cadrul Departamentului de Război. Hammond avea pe-atunci mulţi tineri în subordine. Conducea propria lui secţie. Am cunoscut şi eu câţiva, dar nu pe toţi.

— Avem mai multe indicii, interveni Lyon. N-ar trebui să ne ia

prea mult ca să aflăm adevărul.

— Prima scrisoare era semnată de un anume William, spuse Caine. Încă nu-şi primiseră numele operative. La naiba, ăsta-i cel mai comun nume din Anglia. Câţi Williami lucrează la Departamentul de Război?

— În dosarele lui Hammond erau numai trei, îi răspunse Jade.

Toţi se întoarseră s-o privească.

— Pagan a citit dosarele, şopti ea, roşind, apoi adăugă: a fost necesar. Figurau acolo William Pryors, William Terrance şi William Clayhill. Toţi trei lucrau pentru departamentul dumneavoastră, Sir Richards. Doi mai sunt în viaţă, deşi s-au retras, dar William Terrance a murit acum patru ani.

— Eşti sigură de toate astea? întrebă Lyon.

— Cum a ajuns Pagan la dosarele noastre? se interesă Sir Richards, vizibil deconcertat. Pe toţi sfinţii, nimeni nu poate trece de sistemul nostru de pază.

— Pagan a reuşit, spuse Caine.

În continuare, le explică mai amănunţit cum plănuise piratul să-l protejeze.

Când termină, nimeni nu scoase nici o vorbă, multă vreme.

Jade îşi frământa mâinile. Acum nu se mai prefăcea; era cu adevărat agitată, căci îşi amintise iar de rechini.

— Trei tineri entuziaşti, porniţi să salveze lumea, şopti Richards. Dar pofta de putere a devenit mai importantă.

Caine dădu din cap.

— Aţi observat, domnule, că primele scrisori erau încheiate cu formula ”pentru binele Angliei", dar cu timpul, pe măsură ce deveneau tot mai îndrăzneţi, au schimbat-o?

— Am observat, mormăi Sir Richards. „Pentru binele Tribunalului", aşa îşi încheiau scrisorile. Iar asta spune tot, nu-i aşa? Aici nu mai e loc de interpretări.

— Tatăl ei a fost omorât de ceilalţi doi, când a refuzat să meargă mai departe cu planurile lor; după care a fost asasinat şi Hammond, preciză Caine.

Richards dădu din cap.

— Trebuie să-i găsim pe cei doi, murmură el. Doamne, sunt atâtea date noi...

Oftă obosit, apoi spuse:

— Ei bine, slavă Domnului că Pagan pare să fie de partea noastră. Când mă gândesc cât rău ar putea face cu dosarele alea, îmi îngheaţă sângele-n vene.

— A, Pagan e un om foarte onorabil! se repezi Jade. Majoritatea hoţilor sunt aşa, domnule. Nu trebuie să vă temeţi că informaţiile vor cădea pe mâini greşite.

— Ticălosul ăla a citit şi dosarul meu? vru să ştie Lyon.

Caine nu-i răspunse.

Nu avea nici un motiv să-i împărtăşească prietenului său adevărul. N-ar fi făcut decât să-l irite şi mai mult.

— Aţi terminat cu întrebările? se interesă Jade.

— Te-am obosit, nu-i aşa, draga mea? replică directorul. Îmi dau seama cât de mult te tulbură toate astea.

— Vă mulţumesc, şopti ea.

Se ridică în picioare, şi nu protestă când Sir Richards o îmbrăţişă.

— Îi vom găsi pe vinovaţi, îţi promit.

Jade îşi ascunse mâinile în faldurile rochiei, apoi se duse la Lyon.

— Îţi mulţumesc, Lyon, pentru că ne-ai ajutat. Te rog să-i transmiţi Christinei toată afecţiunea mea. Abia aştept s-o vizitez din nou.

Apoi îl îmbrăţişă şi pe Lyon.

— Am uitat să vă mulţumesc şi dumneavoastră.

Făcu o plecăciune şi se întoarse spre uşă.

— Mă duc să-i trimit aici pe Colin şi Nathan, anunţă ea, înainte să iasă.

Caine se întoarse spre Lyon.

— Ei? Acum ce părere ai despre ea?

Prietenul său îşi turnă brandy în pahar, înainte de a răspunde:

— E al naibii de frumoasă, dar îmi spun din nou că e prea timidă. Probabil pentru că stă prin preajma ta.

Caine râse.

— Iar o găseşti timidă?

— Îmi scapă ceva, Caine? replică Lyon, nedumerit. Ce te amuză aşa?

— Lăsaţi discuţiile despre femei, ordonă Richards. Fiule, trebuie să-mi promiţi ceva.

— Domnule? întrebă Caine.

— L-ai cunoscut pe acest Pagan?

— Da.

— Când se va termina totul, trebuie să găseşti o cale de a-mi face şi mie cunoştinţă cu el.

Caine se rezemă de spătar. Jade avusese dreptate. Îşi regăsise mândria.

— Trebuie să-l cunosc pe Pagan, ceru din nou Sir Richards.

Dând din cap, Caine răspunse:

— Sir Richards, tocmai l-aţi cunoscut.

Capitolul 15

— Jade, vino înapoi aici! strigă Caine, pe când cei doi prieteni ai săi încercau să asimileze vestea pe care tocmai le-o dăduse.

Cum Jade nu răspunse, Caine îl chemă pe Sterns. Probabil valetul stătuse chiar lângă uşă, căci intră imediat.

— Doriţi ceva, mi'lord?

— Ad-o pe Jade aici.

— Cred că v-a auzit răgetul, mi'lord, replică Sterns pe tonul lui trufaş, dar a refuzat invitaţia. Altceva mai doriţi?

Lui Caine îi venea să-l strângă de gât, dar alungă ideea.

— Adu-o la mine. la-o pe sus dacă n-ai încotro, dar vino cu ea aici. Asta vreau, Sterns.

Valetul dădu din cap şi ieşi.

Caine se întoarse spre ceilalţi doi. Enervarea îi mai trecu, când văzu zâmbetul lui Lyon. Prietenul său părea să primească vestea identităţii lui Pagan mult mai uşor decât directorul. Sir Richards încă mai era complet stupefiat.

— La naiba, Caine, ar-fi trebuit să ghicesc, spuse Lyon. Era aşa de timidă... dar, ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu eşti tu omul pe care să-l atragă... iar Christina a spus că ar trebui să mă uit dincolo de...

— Fiule, îl întrerupse Sir Richards, nu e momentul pentru glume. Avem o problemă serioasă aici.

Jade deschise uşa în mijlocul protestelor lui Sir Richards.

— Mă dusesem să-i chem pe Nathan şi Colin, Caine. Ce vrei de la mine?

— Dă-le înapoi, Jade.

Glasul său suna ca nişte focuri de pistol. Jade se prefăcu nevinovată.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea dând din gene, cu mâna la piept.

— Ştii al dracului de bine despre ce vorbesc! răcni Caine. Dă-le înapoi.

— Caine, nu e politicos să ridici tonul la mine în faţa musafirilor...

— Ştiu cine eşti.

— Ştiu...?

Se apropie de el și-l privi încruntată, cu mâinile în şolduri.

— Şi ce ştiu, mă rog?

— Că eşti Pagan.

Jade scoase o exclamaţie.

— Şi de ce n-o anunţi şi-n ziare? strigă ea. Atunci n-ar trebui să pierzi atâta vreme...

— A trebuit să le spun, o întrerupse Caine.

— Puteai aştepta până plecam.

— Din moment ce nu pleci nicăieri, nu prea puteam.

— Dumnezeule, chiar e adevărat? interveni Sir Richards.

Jade îl privi peste umăr, încruntată.

— Nu, se răsti ea, nu-i adevărat.

— Ba da, ripostă Caine, e adevărat.

— La naiba, Caine, tu chiar nu eşti în stare să păstrezi un secret?

— Ţi-am spus să le dai înapoi.

— De ce?

— Întâmplător, oamenii ăştia sunt prietenii mei. De-aia.

— Caine, dacă nici de la prieteni nu poţi fura, atunci de la cine poţi să furi?

La asta, Caine nu mai avu ce să-i răspundă.

— Ai spus că pot să-mi continui munca, îl aminti ea. Îţi calci cuvântul.

Se întoarse spre Lyon.

— Eu, când îmi dau cuvântul, nu mi-l calc niciodată, declară ea.

Caine trase aer adânc în piept, privind-o lung, feroce.

Jade îi înfruntă privirea.

Cu degetul îndoit, Caine o chemă spre el. Când ajunse alături, îi spuse:

— Am vorbit serios când am spus că-ţi poţi continua munca.

Îl privi nedumerită.

— Atunci, de ce faci atâta caz pentru...

— Poţi continua să furi, i-o reteză el. Dar de fiecare dată când iei câte ceva, eu am să dau acel lucru înapoi.

— Nu se poate!

— Ba se poate.

— Dar e... ridicol... se bâlbâi ea. Nu-i aşa?

Caine nu-i răspunse. Jade îl privi pe Lyon, în aşteptarea unui ajutor. Zâmbetul lui o preveni să nu conteze pe el.

Sir Richards încă mai arăta prea buimăcit ca să intervină.

Era singură, la fel ca întotdeauna.

— Nu.

— Ba da.

Parcă i-ar fi venit să plângă. Caine nu se lăsă.

— Şi acum, dă-le înapoi...

— Le-am inversat, anunţă ea. Acum pot să plec?

Caine dădu din cap. Când Jade ajunse la uşă, strigă în urma ei:

— Jade, poţi să ieşi din cameră, dar să nu care cumva să părăseşti casa asta. Altfel, am să vin după tine.

Nu-i răspunse. Uşa aproape zbură din balamale când o trânti după ea.

— E cam nervoasă, comentă Caine, zâmbind. Ţi-ai revenit,

Richards?

— Aproape, răspunse directorul.

— Dar nu te-ai gândit niciodată că...

— Nu.

Caine dădu din cap, satisfăcut.

— Mă bucur să văd că superiorul meu şi-a găsit naşul. Cred că mândria mea s-a refăcut pe deplin.

Nathan şi Colin intrară în bibliotecă. Colin mergea sprijinându-se în baston şi de braţul Iui Nathan.

— Nu te mai purta cu mine de parc-aş fi un plod, mormăi Colin, în timp ce Nathan îl ajuta să se aşeze.

— Eşti un plod, răspunse tărăgănat prietenul său, proptindu-i piciorul pe un taburet.

Caine făcu prezentările.

Nathan le strânse mâinile celor doi, apoi se aşeză pe braţul fotoliului lui Colin.

— Jade mi-a cerut să vă întreb ce oră e, spuse el.

Directorul păru nedumerit, apoi ridică din umăr.

— Aproape nouă, aş zice - nu, Lyon?

Lyon era mai perspicace. Scoase ceasornicul din buzunarul vestei, şi izbucni în râs.

— Cred că ăsta-i al tău, Richards. Al meu e la tine. Ne-a îmbrăţişat pe amândoi.

Richards era impresionat de-a binelea.

— E clar că am judecat-o greşit, spuse el. Ai văzut-o când le-a inversat, nu-i aşa, Caine? De-asta ai chemat-o înapoi.

Caine clătină din cap.

— Nu, dar mi-am dat seama că ticluia ceva. De obicei, nu e atât de afectuoasă cu străinii.

— Într-adevăr, îi dădu dreptate Nathan.

— Femeia asta mă joacă pe degete, îi spuse Caine lui Lyon. E hotărâtă să mă scoată din minţi.

— Aş zice că a şi reuşit, remarcă alene Nathan.

— Cunosc sentimentul, răspunse Lyon. Şi pe mine m-a jucat Christina pe degete. Ia spune-mi, Caine - tu ce-ai făcut în timpul ăla?

— La fel ca tine: m-am îndrăgostit de ea.

Lyon dădu din cap.

— De-acum, să te-ajute Dumnezeu, prietene. N-o să-ţi fie mai uşor nici după ce te însori cu ea. Apropo, când faceţi nunta?

— Da, Caine, când? întrebă şi Nathan.

— Va fi o nuntă, mai mult ca sigur, declară Colin, privindu-şi încruntat fratele.

— Da, confirmă Caine. Va fi o nuntă.

— Pare-mi-se că nu ai de ales, fiule, observă Sir Richards. Ai să-ţi

rosteşti jurămintele cu pistolul la tâmplă?

— Dacă e nevoie de un pistol, va fi îndreptat spre tâmpla lui Jade, nu a mea. Încă mai trebuie s-o conving că nu glumesc. La naiba, probabil va trebui să stau în genunchi chiar şi în faţa oamenilor ei.

Această imagine îl făcu până şi pe Nathan să zâmbească. Caine pufni.

— Jade n-o să te pună să îngenunchezi în faţa ei.

— Nu, dar Black Harry mai mult ca sigur c-o s-o facă.

— Cine-i Black Harry? se interesă Sir Richards.

— Nathan, explică tu, îi ceru Caine. Eu mă duc după Jade.

— A plecat? întrebă Nathan.

Caine porni spre uşă.

— Sigur c-a plecat. Niciodată nu fac aceeaşi greşeală de două ori. Am să mă-ntorc curând.

Se duse direct la ocolul cailor. Iapa lui roşcată lipsea.

— Câţi oameni ai trimis pe urmele ei? îl întrebă el pe grăjdarul şef.

— S-au luat după ea trei, răspunse servitorul.

Caine puse frâul armăsarului, dar nu mai pierdu vremea şi cu şaua. Îl înhăţă de coama neagră şi încălecă dintr-un salt.

Îi luă urmele până la coliba de la marginea proprietăţii. Jade stătea lângă râu, adăpându-şi calul.

Caine se repezi printre copaci, apoi îşi mână armăsarul la galop. La auzul copitelor, Jade vru să fugă în pădure. Fără să încetinească goana, Caine se aplecă şi o ridică în braţe, apoi îşi întoarse calul spre casă.

Nu-i spuse o vorbă, nici ea lui, şi nici nu încetini până la destinaţie.

Sterns aştepta la uşa din faţă. Caine o târî pe Jade după el, pe trepte.

— Încui-o în camera ei! mugi el. Şi pune doi paznici sub ferestre şi doi la uşă!

Nu-i dădu drumul lui Jade decât după ajunse în casă şi zăvorî uşa în urma lui.

Rămase cu aceeaşi expresie fioroasă pe chip până când intră în bibliotecă. Abia o dată ce se aşeză iar la birou, îşi îngădui să zâmbească.

— Cred că ai găsit-o, spuse Nathan.

— Într-adevăr. Şi am impresionat-o teribil. Acum, pune-mă şi pe mine la curent cu ce le-ai spus prietenilor mei.

Discuţia reveni la scrisori, şi cei cinci nu-şi terminară de formulat planurile decât după ora unsprezece.

Richards şi Lyon primiră camere în aripa de miazănoapte.

Directorul insistă să-şi ia cu el copiile scrisorilor.

— Mai sunt informaţiile de scos la iveală, spuse el.

Caine se duse direct în camera lui Jade. Expedie gărzile, descuie

uşa şi intră.

Jade citea în pat. Nu se uită la el, rămânând cu privirea în carte.

— O să ai nevoie de mai multă lumină, dacă vrei să citeşti, o anunţă Caine. Şi focul trebuie să fie aţâţat. E-al dracului de frig aici.

Nu-I învrednici nici cu o privire.

— E ridicol să te porţi ca şi cum n-aş exista, spuse el, vizibil exasperat.

— La fel de ridicol ca a da înapoi tot ce iau? replică Jade, cu privirea în pagină.

Caine mai puse două lumânări pe noptieră, apoi se duse să răscolească jăraticul.

— Ai citit dosarelor celor trei Williami ai noştri? o întrebă.

— Nu sunt Williamii noştri.

— Ai de gând să-mi răspunzi?

— La ce să-ţi răspund?

— Pari preocupată.

— Nu sunt.

— Ţi-e somn?

— Deloc.

— Atunci, răspunde-mi la întrebare. Ai citit dosarele...

— Da, îl întrerupse ea. Vrei să le auzi, nu?

— Exact. Mai ai nevoie şi de altceva?

— Nu. Bine, Caine, am să-ţi spun...

Îi întrerupse o bătaie în uşă. Caine se întoarse, tocmai când Nathan arunca o privire înăuntru.

Când îl văzu aşezându-se în fotoliu, fratele lui Jade se încruntă.

— Ce cauţi aici, Caine?

— Stau de vorbă cu Jade. Tu ce vrei?

— Nu puteam dormi, răspunse Nathan.

Veni spre şemineu şi se rezemă de el. Era desculţ şi fără cămaşă. Caine îi văzu cicatricele de pe spate.

Nu spuse nimic, deşi se întreba cum putuse supravieţui unei asemenea bătăi.

— la-ţi pe tine halatul lui Caine, Nathan, spuse Jade, arătând spre scaunul din cealaltă parte a patului. Ai să răceşti.

Nathan îmbrăcă halatul, apoi se aşeză în fotoliu.

— Du-te la culcare, Nathan, îi ordonă Caine.

— Vreau să-i pun surorii mele câteva întrebări.

Lăsase uşa deschisă, aşa că Sir Richards nu ciocăni. Era îmbrăcat într-un halat albastru care-i ajungea până la glezne. Văzându-i pe cei trei adunaţi laolaltă, nu-şi ascunse încântarea.

Jade se acoperi cu pătura până sub bărbie, privindu-l pe Caine, în aşteptarea reacţiei.

Părea resemnat.

— la loc, Sir Richards, îl invită el.

— Cu plăcere, răspunse directorul.

Apoi îi zâmbi lui Jade.

— N-aveam somn, înţelegi, aşa că m-am gândit să arunc o privire şi...

— Şi dacă era trează, să-i pui câteva întrebări, completă Caine.

— Ştiu că nu se cuvine, spuse Sir Richards, trăgându-şi un scaun lângă pat. Nathan vrei să-l chemi şi pe Lyon? Sunt sigur că până la ora asta şi lui i-au venit în minte câteva întrebări pe care să le pună.

— Poate că doarme, spuse Jade.

— L-am auzit plimbându-se prin cameră. Tribunalul ăsta ne-a răvăşit pe toţi, draga mea.

Nathan se întoarse cu Lyon. Dintr-o dată, Jade se simţi ridicol. Era în pat doar cu cămaşa de noapte pe ea, înconjurată de patru bărbaţi.

— De ce nu mergem să discutăm jos, în bibliotecă, propuse ea. Am să mă îmbrac, şi...

— E bine şi aici, o întrerupse Caine. Lyon, Jade o să ne spună ce-a citit despre cei trei Williami.

— Trebuie să reproduc cuvânt cu cuvânt, Caine? întrebă ea. O să dureze zile întregi.

— Începe doar cu esenţialul, propuse Richards. Lyon şi cu mine ne întoarcem mâine la Londra. Acolo, vom citi dosarele din scoarţă-n scoarţă.

Jade ridică din umeri.

— Atunci, voi începe cu Terrance, anunţă ea. Cel care a murit.

— Da, mortul, confirmă Lyon, cu un zâmbet încurajator.

Rezemându-se de perne, Jade îşi începu recitarea.

Lyon şi Richards erau impresionaţi. După ce le trecu uimirea, începură s-o întrerupă pe rând, cerând detalii despre anumite misiuni în care fusese implicat William Terrance. Jade termină cu dosarul abia pe la ora două. Căsca întruna, semn că era frântă de oboseală.

— E timpul să ne culcăm, declară Sir Richards. Dimineaţă, vom continua.

Jade fu uşurată să rămână singură cu Caine. Dădu pătura la o parte şi bătu cu palma în pat.

— Noapte bună, Jade, îi ură el.

Se apropie şi o sărută, îngrozitor de cast, apoi stinse lumânările, în drum spre uşă.

— Vise plăcute, iubito.

Uşa se închise. Lui Jade nu-i venea să creadă că plecase.

N-o mai dorea. Gândul era atât de respingător, încît îl izgoni.

Nu, era doar furios pe ea, fiindcă iar trebuise s-o urmărească... şi mai era şi obosit. Avuseseră o zi grea şi istovitoare.

La naiba, ar fi trebuit să rămână cu ea!

Nu avu deloc vise plăcute. Se îneca în beznă, simţea monştrii dându-i târcoale, în timp ce se scufunda în jos, tot mai jos...

Toţi stăteau aşezaţi la masa lungă din sufragerie, inclusiv Sterns. Cu excepţia lui Colin, se ridicară când Jade intră în încăpere. Caine veni la ea şi o sărută pe frunte.

— la-ţi mâinile de pe ea, Caine! îl repezi Nathan.

— Nu cu mâinile o ating, ci cu gura, replică alene Caine, sărutând-o mai departe, doar ca să-l provoace.

Cu un oftat, Jade se aşeză.

— Ei bine, începu Sir Richards, trebuie să ajungem în arhiva dosarelor. Dacă cer cheile în timpul programului, trebuie să mă înscriu în registru.

— Vor să intrăm noaptea, îi spuse Colin lui Jade. Fără chei.

— Spuneai că ai intrat o dată în clădire, şi ai citit dosarele, îi reaminti Richards.

— Nu o dată, preciza Jade, ci de trei ori.

Directorul făcu o mutră de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

— Deci avem o pază atât de jalnică? îl întrebă el pe Lyon.

— Aşa se pare, replică acesta.

— A, nu, interveni Jade. Paza era foarte bună.

— Atunci, cum...

— Ea e şi mai bună, Richards, îl întrerupse Caine.

Complimentul o făcu pe Jade să roşească.

— Sir Richards, vă înţeleg nevoia de discreţie. Nu vreţi ca membrii Tribunalului să afle că sunteţi pe urmele lor, dar cred că ei o ştiu deja. Au trimis oameni aici. Cu siguranţă, v-au văzut când aţi venit cu Lyon şi au raportat.

— Nimeni dintre cei trimişi de Tribunal nu s-a mai întors să raporteze, replică Lyon.

— Dar cum...

— A avut Caine grijă de ei.

Jade făcu ochii mari, întorcându-se spre Caine.

— Cum ai avut grijă de ei?

— Nu e nevoie să ştii.

— Nu cumva i-ai omorât? şopti ea, speriată.

— Jade? interveni Colin, distrăgându-i atenţia. Când ajungem la Londra, poţi sta la Christina şi Lyon. Caine va locui în casa lui din oraş, desigur...

— Nu, îl întrerupse Caine, o să stea la mine.

— Gândeşte-te ce scandal ar ieşi... încercă fratele lui să obiecteze.

— E aproape vară, Colin. Lumea bună pleacă din Londra.

— Ajunge doar un martor... mormăi Colin.

— Am zis nu. O să stea cu mine.

Sterns îi atrase atenţia lui Jade, făcând un semn arogant cu ceaşca goală. Jade se duse imediat să mai aducă un ceainic.

Imediat ce ieşi, Sterns se întoarse spre Caine.

— Vizitatorii trebuie să sosească într-o jumătate de oră.

— Ce vizitatori? se interesă Colin.

— N-avem timp de aşa ceva, interveni şi Nathan. Caine, tocmai acum ţi-ai găsit să inviţi...

Caine îl privea lung pe Sterns.

— N-am invitat pe nimeni, murmură el, cu un uşor zâmbet. Cine vine, Sterns?

Toţi se uitau la valet, ca şi cum i-ar fi crescut o pereche de coarne.

— Mi-am îngăduit să-i invit pe părinţii dumneavoastră, pe unchiul lui Jade şi oamenii lui, şi încă un musafir în plus.

— De ce naiba? se răsti Nathan.

Sterns se întoarse spre el, zâmbind.

— Pentru ceremonie, desigur.

Privirile tuturor se îndreptară spre Caine, dar expresia acestuia nu le spunea nimic.

— Licenţa, Sterns? întrebă el blazat.

— S-a rezolvat a doua zi după ce aţi semnat cererea.

— Omul ăsta nu e valetul tău, Caine? întrebă Sir Richards.

Caine nu avu timp să răspundă, căci Nathan interveni:

— O să facă un scandal...

Colin era de acord.

— Cred că Jade încă nu s-a împăcat cu ideea propriului ei viitor.

— Am s-o conving eu, anunţă Caine. Bine lucrat, Sterns. Te felicit.

— Sigur că am lucrat bine, se lăudă valetul. M-am ocupat de toate.

— Aşa? întrebă Nathan. Atunci, spune-ne cum o s-o convingă Caine pe Jade.

Drept răspuns, Sterns îşi scoase de la centură pistolul descărcat şi-l puse în mijlocul mesei.

— Cred că aţi sugerat ca pistolul să ţintească tâmpla lui Lady Jade - sau n-am înţeles eu bine?

Izbucni un val de hohote asurzitoare. Jade se opri în uşă, cu ceainicul în mâini, aşteptându-i să se potolească.

Era pregătită să discute în continuare planurile, dar spre surprinderea ei, Caine îi propuse să se ducă în cameră.

— Trebuie să-ţi împachetezi lucrurile.

Jade dădu din cap.

— Nu vrei decât să continui cu glumele tale, declară ea, în timp ce ieşea.

Când îşi termină bagajele, auzi o bătaie timidă în uşă, după care apăru Black Harry, cu un buchet de trandafiri albi.

— Pentru tine, fată, anunţă el, punându-i florile în mâini.

— Mulţumesc, unchiule, dar ce-i cu tine aici? Parcă era vorba să mă aştepţi acasă...?

Harry o sărută pe creştet.

— Arăţi minunat, Pagan. Caine ar trebui să se îmbrace cu hainele mele, în ziua asta solemnă.

— De ce să se îmbrace cu hainele tale?

— Deoarece cămaşa mea are chiar aceeaşi culoare cu rochia ta, îi explică Harry.

Jade nu mai înţelegea nimic. Niciodată nu-şi văzuse unchiul atât de nervos şi îngrijorat.

— Ce legătură are...

— Toate la timpul lor.

O îmbrăţişă, strivind trandafirii cu acel prilej, apoi făcu un pas înapoi.

— Caine mi te-a cerut de nevastă, fată.

— Şi ce i-ai spus, unchiule?

— Te-a cerut ca ia carte! se repezi Harry. A zis că se pune şi-n genunchi, numai să-i dau permisiunea. În faţa oamenilor mei a zis-o, în gura mare, zău aşa!

— Dar tu ce i-ai răspuns?

— Am zis că da.

După ce-i spuse acest lucru, Harry făcu un pas grăbit înapoi. Dar, spre surprinderea lui, Jade nu făcu decât să ridice din umeri, punând buchetul de trandafiri pe pat.

— Nu te înfurii, fată? întrebă el, frecându-şi bărbia. Caine a zis că s-ar putea să ai obiecţii. Nu eşti supărată?

— Nu.

— Atunci, ce e? Ţii la omul ăsta, nu?

— Da.

— Păi, şi-atunci?

— Mi-e frică, unchiule.

Vorbise într-o şoaptă abia auzită. Harry o auzise, dar era atât de şocat, încît nu ştiu ce să răspundă.

— N-are de ce să-ţi fie frică... se bâlbâi el.

— Şi totuşi, mi-e.

— Pân-acum, nu ţi-a fost frică de nimic, niciodată. Ce s-a schimbat?

— Mi-e frică fiindcă va trebui să-mi încetez activitatea.

— Ştii bine că a sosit sorocul, acum, când şi eu mă retrag, replică el. M-am ascuns de oameni, fată, da' ochii mei, ei bine... nu mai văd ca înainte. N-o să le convină să urmeze un pirat orb.

— Atunci, pe cine-l vor urma?

— Pe Nathan.

— Pe Nathan...?

— Vrea „Smaraldul". A fost al lui taică-său, la urma urmei, şi mai are de rezolvat şi trebuşoara aia. O să fie un pirat bun, fată. A învăţat cum.

— Da, ar fi un bun pirat. Dar, unchiule Harry, eu nu pot fi genul de femeie pe care şi-o doreşte Caine.

— Eşti femeia pe care şi-o doreşte.

— Nu ştiu să dansez...

— Ai să-nveţi, prezise Harry. Dacă vrei să-nveţi.

— O, da... recunoscu ea. Dintotdeauna mi-am dorit...

Tonul îi devenise nostalgic. Harry nu ştia ce i se petrecea în minte.

— Ce? întrebă el. Ce ţi-ai dorit dintotdeauna?

— Să am un loc al meu.

Expresia de pe chipul lui arăta că nu înţelegea la ce se referea.

— Ai fi preferat să i te dau lui Lady Briars? Te-ar fi luat, fato. A luptat ceva de speriat, ca să te înfieze. Din cauza ei am şters-o aşa de repede, imediat după înmormântarea lui taică-tău. Cred că voia să vină cu autorităţile şi să-ncerce să mi te ia cu forţa. Nu eram tutorele tău legal, dacă mai ţii minte. Totuşi, taică-tău voia să pleci din Anglia.

— Ţi-ai ţinut cuvântul faţă de el. Erai foarte onorabil.

— Şi-acum vrei să nu fi fost?

Jade clătină din cap. Pentru prima dată de când îl cunoştea, observa vulnerabilitatea lui Harry.

— Nu-mi pot imagina viaţa fără tine, Harry.

Niciodată n-aş vrea ca lucrurile să fi stat altfel. M-ai iubit ca şi cum aş fi fost propria ta fiică. Lady Briars m-ar fi învăţat toate regulile societăţii, da, dar nu m-ar fi putut iubi la fel ca tine. Şi-n plus, tu m-ai învăţat lucruri mult mai importante. M-ai învăţat cum să supravieţuiesc.

Harry se învioră imediat.

— Că bine zici, zâmbi el. Totuşi, aveai şi stofă. De când mă ştiu, n-am văzut o mincinoasă mai dibace. Sunt mândru de tine, fato.

— Mulţumesc, unchiule, răspunse ea, roşind.

— Îl iubeşti pe Caine? El zice că da.

Jade ocoli răspunsul.

— Dacă se satură de mine? O să mă părăsească, Harry, şopti ea, ştiu că aşa va face.

— N-o să se sature.

— Are nevoie de timp ca să-şi dea seama...

Se opri în mijlocul frazei.

— Asta e, Harry! Dacă-mi face curte destul de multă vreme, poate va înţelege că a greşit. Iar dacă n-a greşit, între timp pot învăţa şi eu tot ce va fi nevoie. Da, unchiule, asta-i soluţia. Caine se poartă foarte onorabil, încearcă să facă ceea ce se cuvine...

— Ei, fată, ascultă, o întrerupse Harry. În legătură cu curtea astă prelungită...

— Harry, e singurul răspuns! insistă ea. Am să-i cer un an. Fac rămăşag că va accepta.

Era atât de încântată, încît se repezi din cameră fără să mai aştepte. Harry îşi potrivi ochelarii pe nas, luă sub braţ buchetul de trandafiri şi porni grăbit după ea.

Când deschise uşile salonului şi văzu lumea adunată înăuntru, Jade se opri brusc. Harry o ajunse din urmă şi o luă de braţ.

— O să ne purtăm cum se cuvine, fată, şopti el.

— Ce-i cu toţi oamenii ăştia?

Îi recunoştea pe toţi, în afara bărbatului scund şi cu început de chelie care stătea lângă glasvand. Ţinea o carte în mână şi era adâncit în conversaţie cu Ducele şi Ducesa de Williamshire.

Caine stătea de vorbă cu Lyon, lângă şemineu. Probabil îi simţise prezenţa, căci se întoarse brusc spre ea.

Avea o expresie solemnă.

— N-am avut timp să-i explic până la capăt... începu Harry.

— Observ, răspunse Caine. Jade, iubito, o să ne...

— Las' că-i zic eu, insistă Harry. N-o să-ţi facă un an de zile curte, fată.

Jade îl privea în continuare, cu aceeaşi expresie inocentă, angelică. Harry o strânse şi mai tare de braţ.

— În schimb, o să te ia de nevastă.

Începea să înţeleagă, ghici el, când văzu că ochii-i dobândeau din nou culoarea smaraldelor,

— Şi când va avea loc nunta? întrebă ea, într-o şoaptă răguşită.

Harry se strâmbă înainte de a răspunde:

— Acum.

Jade deschise gura să strige, dar Caine trecu între ea şi ceilalţi.

— O putem face cu binele, Jade, sau cu răul. Cum preferi.

Îl privi încruntată, dar Caine îşi dădu seama cât de speriată era. Tremura vizibil.

— Cu binele, înseamnă să vii cu mine în faţa pastorului şi să-ţi depui jurămintele.

— Şi cu răul...? îngăimă Jade.

— Te duc eu acolo, târându-te de păr. Oricum, tot eu câştig. O să ne căsătorim.

— Caine...

Spaima din vocea ei îi frângea inima.

— Hotărăşte-te, ordonă el aspru. Cu binele, sau cu răul?

— N-am să te las să mă părăseşti! îi şopti ea. N-am să te las! Am să te părăsesc eu înainte.

— Ce tot îndrugi acolo, fată? întrebă Harry.

— Jade? Ce alegi? o zori din nou Caine, ignorându-i protestele.

Umerii ei se înmuiară.

— Cu binele...

Caine dădu din cap.

— Am s-o conduc eu până la predicator, anunţă Harry. Nathan, tu poţi veni după noi!

— Într-o clipă, îi reţinu Caine.

În timp ce Jade tremura de frică, iar Harry îi tot arunca priviri pofticioase ducesei, Caine se duse la pastor şi-i spuse câteva cuvinte. La sfârșit, îi dădu o hârtie.

Totul era gata. Colin veni lângă fratele său, sprijinându-se de braţul lui. Jade stătea lângă Caine. Trebuia să se sprijine de Harry.

Jade îşi repetă jurămintele prima, încălcând tradiţia, aşa cum insistase Caine. Acesta îşi privi mireasa în timp ce-şi rostea fiecare jurământ. O lăsă să stea cu ochii în jos până la sfârşitul litaniei, când îi ridică bărbia, silind-o să-l privească.

Pastorul închise cartea, despături hârtia pe care o primise de la Caine şi începu să citească:

— Promiţi să stai cu soţia ta câte zile vei avea? Îţi dai cuvântul, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor acestor martori, că niciodată n-ai s-o părăseşti, până când moartea vă va despărţi?

Jade făcu ochii mari. Se uită spre pastor şi-i văzu hârtia din mâini.

— Jur, şopti Caine. Şi acum, ultima.

— Asta nu-i deloc în regulă, şopti pastorul.

Apoi se întoarse spre Jade.

— Iar tu, promiţi să-i spui soţului tău că-l iubeşti, azi înainte de apusul soarelui?

Pe faţa ei apăru un zâmbet radios.

— Jur! declară ea.

— Mirele poate să sărute mireasa, anunţă pastorul.

Caine fu încântat să se conformeze. Când îşi retrase capul, spuse:

— Acum eşti a mea.

Capitolul 16

Când ajunseră la periferia Londrei, tocmai apunea soarele. Jade era epuizată de pe drum. Tocmai adormea, când opriră în faţa casei.

Caine intră primul, concedie scurt servitorii pentru noaptea aceea, apoi o duse pe Jade în bibliotecă.

În aer încă se mai simţea mirosul de fum, iar pereţii erau în mare parte înnegriţi, dar servitorii înlăturaseră resturile. Casa era aproape locuibilă.

După ce Lyon şi Richards li se alăturară lui Jade şi Caine, directorul spuse:

— Vom pleca imediat ce se înserează complet.

— Ar fi mai sigur să aşteptăm până la miezul nopţii, propuse Jade. Înainte, sunt doi paznici.

— Şi ce se întâmplă la miezul nopţii? întrebă Sir Richards.

— De-atunci şi până înainte de crăpatul zorilor, rămâne doar un singur paznic. Se numeşte Peter Kently şl întotdeauna intră în schimb pe jumătate beat. Dacă aşteptăm până la douăsprezece şi jumătate, îşi va termina ultima sticlă şi-o să adoarmă buştean.

Directorul părea să aibă mare nevoie de o încurajare. Jade îi lăsă pe bărbaţi să discute planurile, şi se duse la bucătărie. Reveni cu câteva platouri de mâncare, şi se ospătară cu mere, brânză, friptură rece de oaie, pâine veche de o zi şi bere brună. Apoi, Jade se descălţă, îşi strânse picioarele sub ea şi adormi în fotoliu.

Peste câteva ore, când se trezi, văzu că proaspătul ei soţ tocmai recitea scrisorile pe care le copiase.

Avea o expresie concentrată şi nedumerită, iar când zâmbi pe neaşteptate, rezemându-se de spătar, Jade avu impresia că rezolvase o mare problemă.

— Ai tras vreo concluzie, Caine? îl întrebă.

— Ajung şi acolo, răspunse el, pe un ton de-a dreptul vesel.

— Eşti logic şi metodic, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Le luăm pe toate pas cu pas, Jade.

— E un om foarte raţional, le spuse ea lui Lyon şi Sir Richards. Şi foarte încrezător. N-are încotro.

— Încrezător? râse Lyon. Nu poţi vorbi serios, Jade. Caine e unul dintre cei mai cinici oameni din Anglia.

— O trăsătură pe care de la tine am învăţat-o, replică tărăgănat Caine.

Jade îi lăsă cu discuţiile lor şi se duse să se schimbe. În timp ce ieşea, observă că soţul ei îl privea încruntat pe Lyon. Luă pe ea mantaua neagră, cu glugă, ca să-i acopere părul roşcat în lumina

felinarelor.

Clădirea Oficiului de Război era în partea opusă a oraşului, dar străbătură doar jumătate din distanţă cu o birjă. Îşi continuară drumul pe jos, iar când ajunseră pe aleea din spatele clădirii de cărămidă, Jade trecu lângă Caine şi-l luă de mână, privind spre ultimul etaj.

— E ceva în neregulă, Caine.

— Ce anume? întrebă Sir Richards, din spate. Ţi-o spune instinctul, draga mea, sau...

— La a treia fereastră din dreapta arde lumina.

— Poate că paznicul de la intrare...

— Intrarea e în partea cealaltă. Iar lumina e aprinsă în birou, nu în antecameră.

Caine se întoarse spre Lyon.

— Dacă e cineva acolo şi umblă prin dosare, va ieşi pe uşa din spate.

— Îl lăsăm să treacă, hotărî Sir Richards, iar eu am să-l urmăresc.

— Vrei să vin şi eu? întrebă Lyon. Dacă suntem doi...

Directorul clătină din cap.

— De tine e nevoie aici. Ne reîntâlnim acasă la Caine, indiferent la ce oră.

Se retraseră în umbră, la o oarecare distanţă, şi rămaseră în aşteptare. Şoaptele li se opriră imediat ce uşa din dos se deschise scârţâind.

Sub privirile tor, ieşiră pe furiş doi oameni. La lumina lunii, Jade le văzu clar feţele. Nu-şi putu stăpâni o exclamaţie, Caine îi acoperi gura cu mâna.

După ce indivizii dădură colţul, iar Sir Richards porni pe urmele lor, Jade se întoarse spre Caine.

— Paza e jalnică, şopti ea.

— Într-adevăr. I-ai recunoscut, nu?

Jade dădu din cap.

— Sunt doi dintre cei trei care au atacat trăsura lui Nathan. Cel înalt m-a lovit în cap.

Expresia de pe chipul lui o îngrozi.

— Caine, te rog să fii raţional. Nu te poţi lua după ei acum.

— Bine, am să aştept. Dar după ce totul se termină...

Fără să ducă fraza până la capăt, o luă de mână şi porniră spre uşă.

Cu şperaclul special pe care-l primise cadou de la Harry de ziua ei, când împlinise zece ani, Jade descuie cât ai clipi. A doua încuietoare cedă şi ea peste câteva minute.

Paznicul nu dormea în post. Era mort. Jade văzu prăselele cuţitului ieşindu-i dintre umeri şi făcu repede un pas înapoi. Caine îi acoperi iar gura. Probabil credea că avea să ţipe.

Prin geamul uşii, văzură două umbre. Caine o trase pe Jade în colţ

îi făcu semn să rămână acolo, apoi îl urmă pe Lyon în birou. Se mişcau fără nici un sunet. Jade era impresionată. Ar fi fost doi hoţi grozavi.

Rămase rezemată de peretele rece, frângându-şi mâinile, nervoasă. Întârziau prea mult: Dacă i se întâmpla ceva lui Caine? Dumnezeu s-o ajute, avea nevoie de el!

Nu-şi dădu seama că-şi ţinea ochii strâns închişi, până când simţi mâna lui Caine pe umăr.

— Haide, acum suntem singuri.

— Dar oamenii dinăuntru? şopti ea. Şi, pentru Dumnezeu, vorbeşte mai încet.

Imediat ce intră, îi văzu pe cei doi căzuţi într-un colţ şi scoase o exclamaţie.

— Sunt morţi?

— Nu, răspunse Caine, trecând în faţa ei ca să-i blocheze vederea. Jade, oamenii tăi niciodată n-au...?

— În nici un caz, îl întrerupse ea. Le-aş fi luat pielea. Uciderile nu sunt permise. Şi acum, lasă vorba, Caine. Trebuie să te grăbeşti. Dacă se trezesc, au să dea alarma.

— N-au să se mai trezească multă vreme de-acum încolo, răspunse Caine, trăgându-i un scaun. Stai jos. O să cam dureze.

— Să mă odihnesc la muncă? Niciodată! protestă ea, revoltată.

— Dosarul lui Terrance lipseşte, anunţă Lyon, aplecat peste un sertar. Interesant, n-aţi spune?

— Cred că şi lampagiilor li se pare interesant, se răsti Jade. Nu mai vorbi aşa de tare, Lyon.

— Da, este interesant, confirmă Caine.

— Deci, putem pleca?

— Jade, de ce eşti aşa de nervoasă? Ai mai fost de câteva ori în camera asta.

— Atunci lucram cu profesionişti.

Lyon şi Caine îşi zâmbiră.

— Din cauza noastră e îngrijorată, remarcă Lyon.

— Sigur că sunt îngrijorată. Voi nu sunteţi nici măcar ucenici. Până şi un nătărău ar şti că nu-i momentul să staţi la taclale. Treceţi la treabă.

— Ne insultă, spuse tărăgănat Lyon.

Începu să râdă, dar privirea ei încruntată îl făcu să se răzgândească.

Răsfoiră prin dosare timp de două ore. Jade nu-i întrerupse. Nu îndrăznea nici să se odihnească, fiind hotărâtă să stea de strajă în caz că venea cineva.

— Gata, am terminat, declară Caine, închizând ultimul dosar.

Jade se duse la sertar, luă dosarul de la Caine şi-l duse la locul lui. Stând cu spatele spre ei, reuşi să sustragă cât ai clipi dosarele groase

ale lui Caine şi Lyon.

Norocul era de partea ei, căci ceilalţi ieşiseră deja în antecameră. Ascunse dosarele sub manta, stinse lumânările şi-i urmă.

Sir Richards îi aştepta pe alee.

— Avem o birjă, patru străzi mai încolo, anunţă el, luând-o din loc.

La colţ, Jade se împiedică. Lyon o prinse şi o ridică în braţe, după care i-o dădu lui Caine. Jade se temu să nu fi simţit dosarele, apoi îşi spuse că nu observase nimic, văzând că-i zâmbea şi trecea în ariergardă.

Adormi în trăsură, cu braţele strânse peste dosare. Când se trezi, era culcată în patul lui Caine. Acesta tocmai încerca să-i scoată mantaua.

— Ceilalţi aşteaptă jos? întrebă ea, în şoaptă.

— Da, iubito. Să te ajut...

— Pot să mă dezbrac şi singură.

Caine o sărută.

— Somn uşor, dragostea mea. Am să vin şi eu, imediat ce terminăm.

Jade ascunse dosarele, apoi se dezbrăcă şi se vârî în pat. Se aştepta să aibă iar coşmarul acela oribil, dar îşi dădu seama că n-o mai îngrozea la fel de tare.

Adormi cu gândul la promisiunea lui Caine. Niciodată n-avea să mai trebuiască să se apropie de ocean.

A doua zi, la masă, Jade întrebă:

— Caine, aţi ajuns la vreo concluzie, tu şi prietenii tăi, azi-noapte după ce eu m-am culcat?

— Omul pe care Richards l-a urmărit până acasă era Willburn. Lucra într-adevăr pentru Tribunal. Acum e în slujba singurului membru care a mai rămas.

Nelăsându-i timp să-l întrerupă, continuă:

— Suntem destul de siguri că William Terrance era al doilea. Din moment ce şi el, şi tatăl tău, sunt morţi, mai rămâne doar unul. Richards e convins că Terrance era Prince. Mai trebuie să descoperim cine e Ice.

— Şi cum îl vom găsi pe Ice? Nu avem destule date. Scrisorile nu prea conţineau informaţii personale, Caine.

— Am găsit destule, replică el. Într-una dintre ele, se menţiona că Ice nu a studiat la Oxford. De asemenea, Fox şi Prince au fost amândoi surprinşi când l-au cunoscut pe Ice.

— Cum ai aflat asta?

— Dintr-un comentariu al tatălui tău către Prince, în a treia... nu în cea de-a patra scrisoare.

— Îmi amintesc. Numai că nu mi s-a părut semnificativ.

— Richards e de părere că s-ar putea ca Ice să fie străin.

— Iar tu ce crezi?

— Eu nu sunt prea convins. Mai există şi alte indicii importante în scrisori, Jade. Am nevoie doar de încă puţin timp ca să le adun pe toate laolaltă.

Jade avea deplină încredere în capacitatea lui de a elucida misterul. O dată ce Caine îşi punea mintea la contribuţie, putea rezolva orice problemă.

— Richards l-a pus pe Willburn sub supraveghere, în ideea că ne-ar putea duce la Ice. E un început, dar nu mizez prea mult pe el. Mai avem şi alte variante. Şi acum, iubito, te rog să nu ieşi din casa asta, orice-ar fi, e-n regulă?

— Nici tu să nu ieşi. De acord?

— De acord.

— Oare cu ce-o să ne ocupăm timpul? întrebă ea, cu toată inocenţa de care era în stare.

— Cred că am putea citi o droaie de cărţi, răspunse Caine tărăgănat.

O ţinu ocupată toată ziua, dar imediat ce se lăsă întunericul, izbucni prima ceartă.

— Cum adică, pleci? strigă ea, văzându-l că-şi lua haina. Ne-am înţeles să nu ieşi din casă...

— O să am grijă, o întrerupse Caine, sărutând-o pe frunte. Lyon şi Richards mă aşteaptă, iubito. Va trebui să ies în fiecare seară, teamă mi-e, până terminăm. Şi acum, nu-ţi mai face griji şi spune-mi că ai să te culci înainte de a veni eu.

— N-am să mă culc până nu vii... murmură Jade.

— Ştiam, oftă el. Totuşi, vreau să te aud spunându-mi.

— Caine, dacă ţi se întâmplă ceva, am să mă înfurii foarte tare.

— O să am grijă. Jade?

— Da?

— Vei fi aici când vin acasă, nu-i aşa?

— Va să zică, te-am făcu să te simţi atât de nesigur?

— Răspunde-mi!

— Ai să mă găseşti aici.

Aceste cuvinte deveniră ritualul lor de despărţire. în fiecare seară, când pleca, îi spunea să se culce înainte de venirea lui, iar ea îi promitea că avea s-o găsească acasă.

Lady Briars îi trimise câteva mesaje, invitând-o într-o vizită. Dar Caine n-o lăsa să iasă din casă şi trimise vorbă că soţia lui era indispusă.

În cele din urmă, buna prietenă a tatălui ei veni ea în vizită. Jade nu şi-o amintea decât vag, dar se simţi îngrozitor de vinovată că se prefăcuse bolnavă, când văzu cât de bătrână şi firavă era. Însă

rămăsese tot frumoasă, cu ochi albaştri limpezi şi păr argintiu. Părea să aibă şi mintea la fel de ageră.

Jade servi ceaiul în salon, apoi se aşeză lângă Caine, pe canapea. Soţul ei părea hotărât să participe şi el la discuţie.

Lady Briars îşi prezentă condoleanţele pentru moartea tragică a lui Nathan, iar Jade jucă bine rolul surorii îndurerate, deşi regreta s-o înşele, când vedea cât de sinceră îi era compasiunea.

— Ştiţi, în parte mă simt responsabilă pentru moartea lui Nathan, spuse ea. Da, da, nu vă miraţi. Dacă ar fi venit să locuiască la mine, în nici un caz nu l-aş fi lăsat să plece pe mare. E prea periculos.

— Nathan era un bărbat în toată firea când s-a hotărât să lucreze pentru Anglia, interveni Caine. Mă îndoiesc că l-aţi fi putut ţine cu forţa în casă, Lady Briars.

— Totuşi, insistă ea, eu nu înţeleg de ce tatăl vostru nu mi-a lăsat mie custodia,..

— Eu cred că înţeleg, replică Jade. Harry mi-a spus că tata nu mai avea Anglia la inimă.

— Nu-mi dau seama de ce. Mie mi se părea un om foarte mulţumit.

Se bătu uşor pe păr, înainte de a continua, iar Jade observă cum îi tremura mâna. Bătrâneţile, îşi spuse ea, aşteptând.

— Multă vreme îmi făcusem visuri în legătură cu tatăl tău, draga mea. Thorton era un om fermecător. Din păcate, lipsea scânteia aceea specială. Până la urmă am rămas buni prieteni, fireşte. Mă mai gândesc la el din când în când, şi uneori mă uit la micile cadouri pe care mi le-a dăruit. Tu ai vreo amintire de la tatăl tău, Jade?

— Nu, răspunse ea. Toate lucrurile rămase de la el au ars în incendiu.

— În incendiu?

— Veţi fi dezamăgită să aflaţi, Lady Briars, dar casa aceea frumoasă pe care l-aţi ajutat pe Nathan s-o renoveze a luat foc. Tot ce era în ea a fost distrus.

— Vai, sărăcuţa de tine, şopti Lady Briars. Ai trecut prin momente foarte grele, nu-i aşa?

Jade dădu din cap.

— Caine m-a consolat, desigur. Mă îndoiesc că aş fi rezistat, de-o lună-ncoace, fără el alături.

— Da, ai avut un mare noroc, confirmă Lady Briars, punându-şi ceaşca de ceai pe masă. Deci, nu ţi-a mai rămas nimic de la tatăl tău? Nici măcar o Biblie de familie, un ceasornic sau o scrisoare...?

Jade clătină din cap. Caine îi luă mâna şi o strânse.

— Iubito, ai uitat de cufăr, interveni el calm.

Întoarse capul să-l privească, întrebându-se ce urmărea, dar fără ca pe faţă să i se citească nimic.

— A, da cufărul, confirmă ea.

— Deci, tot mai ai ceva care să-ţi amintească de tatăl tău, spuse Lady Briars.

— Desigur, n-am avut timp să ne uităm înăuntru, continuă Caine. Jade a fost atât de bolnavă în ultimele câteva săptămâni...

Se întoarse spre ea, zâmbindu-i.

— Iubito, ce-ar fi să mergem săptămâna viitoare la casa lui Nathan? Dacă te simţi în stare, desigur. Mai avem de rezolvat unele probleme, îi spuse el lui Lady Briars.

Jade credea că-şi pierduse minţile. Zâmbi totuşi, ca să-şi ascundă neliniştea, în timp ce aştepta următoarea surpriză.

Aceasta nu întârzie.

— Poate doriţi să veniţi cu noi până la Nathan şi să ne uităm împreună în cufăr, propuse Caine.

Lady Briars refuză invitaţia. Insistă ca Jade să treacă pe la ea cât mai curând. Apoi îşi luă rămas-bun. Caine o ajută să se urce în trăsură.

Când se întoarse, o găsi pe Jade plimbându-se nervoasă prin salon.

— Ce-au vrut să însemne toate astea? întrebă ea.

Caine închise uşile înainte de a-i răspunde. Când se întoarse, Jade îi observă zâmbetul. Părea în culmea satisfacţiei.

— Ei? insistă ea. Explică-mi, te rog, de ce i-ai îndrugat atâtea minciuni unei bune prietene de familie.

— Nu e nici bună, nici prietenă, replică el calm.

— Cum să nu fie? protestă Jade. Doar ai auzit-o, bărbate. A păstrat toate cadourile

acelea de la tatăl meu... L-a iubit!

— L-a omorât.

Jade nu reacţionă timp de aproape un minut. Apoi, ridică încet privirea spre ochii lui.

Caine dădu din cap. Simţi că i se înmuiau genunchii, şi se prăbuşi la pieptul lui.

— Vrei să spui... începu ea, cu voce abia auzită, vrei să spui că... Lady Briars e...

— Este Ice.

— Ice?

Clătină din cap.

— Nu poate fi Ice! strigă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Caine, e femeie.

— Şi femeile nu pot fi ucigaşe?

— Nu! Adică, da... vreau să zic... cred...

— Toate indiciile se potrivesc, Jade. Şi acum, stai jos şi lasă-mă să-ţi explic.

Jade era prea năucită ca să se mişte. Caine o conduse la canapea, o aşeză uşurel pe perne, apoi se instală alături.

— Totul e foarte logic, începu el, cuprinzând-o cu braţul de umeri.

Colţurile gurii ei se arcuiră într-un mic zâmbet. Îşi revenea treptat din surpriză.

— Ştiam eu c-ai să fii logic.

— Am intrat la bănuieli când am recitit scrisorile, desigur. Iar eu nu fac niciodată aceeaşi greşeală de două ori, iubito, mai ţii minte?

— Ţin minte că te lauzi cu asta ori de câte ori ai ocazia, bărbate dragă. Iar acum, explică-mi care e greşeala pe care n-ai mai repetat-o.

— Crezusem că Pagan e bărbat. Nici o clipă nu m-am gândit că ar putea fi femeie. Când căutam urma lui Ice, n-am mai făcut greşeala asta.

— Chiar eşti convins că Lady Briars e Ice? Cum ai ajuns la o asemenea concluzie?

— Îţi mai aduci aminte că într-una din primele scrisori, când li s-au atribuit numele operative, Ice a recunoscut că se înfuriase? Acest comentariu mi-a trezit curiozitatea. Puţini sunt bărbaţii cărora le-ar păsa - pe când o femeie...

— Unele, da.

— Există şi indicii mai substanţiale, desigur. Briars a angajat tot personalul pentru casa de la ţară a lui Nathan. Erau oamenii ei de încredere. Şi ghici unde a apărut Hudson, valetul lui Nathan?

— În casa din oraş, nu-i aşa? O păzeşte până o vom închide.

— Nu, e în casa lui Lady Briars. Cred că vom afla că şi casa din oraş a fratelui tău a fost întoarsă cu josu-n sus.

Jade îi ignoră zâmbetul.

— Niciodată n-am avut încredere în Hudson, afirmă ea. Tot încerca să-mi toarne ceai pe gât. Pun pariu că era otrăvit.

— Ei, Jade, nu te lăsa pradă imaginaţiei. Apropo, toate incidentele acelea suspecte erau opera lui Hudson.

— Tot el a împuşcat şi calul?

— Nu, Willburn.

— Am să-i spun lui Nathan.

Caine dădu din cap.

— Hudson se ocupa cu ştergerea urmelor. Apropo, calul a fost luat într-adevăr cu o căruţă. Trebuie să se fi opintit vreo şapte oameni puternici, ca să-l ridice.

— Cum ai aflat toate astea?

— Eşti impresionată, nu-i aşa?

— Da, Caine, sunt foarte impresionată, dar acum te rog să-mi spui.

— Oamenii mei au făcut cercetări, aşa că nu-mi pot aroga toate meritele. Calul a fost găsit într-o râpă, la aproape două mile distanţă de drum.

— Aşteaptă numai până-i spun lui Nathan, mormăi iar Jade.

Caine o bătu pe umăr.

— Poţi să-i explici totul după ce terminăm, în regulă?

Jade dădu din cap.

— Mai ai şi altceva să-mi spui, Caine?

— Ei bine, o dată ce am ajuns la concluzia că Briars era cea mai probabilă candidată, i-am cercetat trecutul. La prima vedere, totul părea normal, dar cu cât scormoneam mai adânc, cu atât găseam mai multe ciudăţenii.

— De pildă?

— A călătorit foarte mult pentru o femeie. Ştiu că a fost în Franţa de cel puţin şapte ori, şi...

— Poate are rude.

— N-are. Şi-n plus, cele mai multe voiaje le-a făcut în timpul războiului. Şi mai erau şi alte indicii.

— Cred că sunt măritată cu cel mai inteligent om din lume, îl lăudă ea. Caine, toate astea abia încep să aibă sens pentru mine. Ce-au spus Sir Richards şi Lyon despre descoperirea ta?

— Încă nu le-am spus. Voiam să fiu absolut sigur. După ce am ascultat întrebările pe care ţi le-a pus Briars, nu mi-a mai rămas nici o îndoială. Le voi spune totul diseară, când ne întâlnim la White's.

— Ce întrebări ţi-au stârnit suspiciunile?

— De exemplu, o interesa prea mult dacă-ţi rămăsese ceva de la tatăl tău...

Umerii lui Jade se înmuiară.

— Credeam că era sinceră.

— Va trebui să strângem plasa în jurul casei din oraş a lui Nathan, continuă el. Deocamdată, o păzesc doar doi oameni. Făcu o pauză, zâmbindu-i.

— Probabil că bietul tău frate se va trezi şi cu casa din oraş arsă până-n temelii, până să se termine toată povestea.

— Şi asta te înveseleşte? În plus, Hudson a avut timp destul ca să descopere că nu există nici un cufăr...

Scoase o mică exclamaţie.

— Mai am o dezamăgire pentru tine, Caine. Nu-mi place că pleci de-acasă în fiecare seară. Până când va arde corabia şi se va răspândi zvonul morţii lui Pagan, vreau să rămâi în casă. Nu se ştie niciodată...

— Într-adevăr, şi nici nu vom şti vreodată. Nu mai e nevoie să ardem corabia.

— De ce?

— Fiindcă am aflat, cine e Ice. Şi nici nu va înceta să mă urmărească. Ştie că i-am luat urma.

— Harry o să se bucure că nu e nevoie să dea foc corăbiei. Trimiţi pe cineva la Shallow's Wharf, să-i spună?

— Da, aşa că trebuie să-mi spui unde e Shallow's Wharf. Este tot un nume operativ, nu-i aşa?

Jade se ghemui lângă el.

— Ce deştept eşti, şopti ea. O să ai grijă când ieşi, da? E pe urmele noastre, nici vorbă. Nu vreau să te întorci cu spatele la nimeni, Caine. Am ajuns să mă bazez pe tine.

— Şi eu am ajuns să mă bazez pe tine, replică el, cu un zâmbet grăitor.

Îşi petrecură restul zilei unul în braţele celuilalt.

Seara, Jade era atât de obosită încît dormi până înaintea zorilor.

Se trezi cu o tresărire, apoi se întoarse într-o parte să-l ia pe Caine în braţe.

Nu era alături. Alergă jos să se uite în bibliotecă. Încă nu venise acasă. Niciodată nu mai întârziase atât de mult, iar Jade se alarmă imediat.

Se îmbrăcă repede, luă un pumnal în buzunar, îşi puse agrafa specială în păr, apoi se duse să-i vorbească lui Cyril, omul lăsat de Caine să păzească uşa din faţă. Poate că ştia ce era de făcut în astfel de situaţii.

Deschise uşa tocmai la timp ca să vadă un om dându-i lui Cyril o hârtie şi luând-o la fugă.

Cyril urcă treptele câte două.

— E o scrisoare pentru dumneavoastră, anunţă el. La ora asta din noapte... Nu poate fi o veste bună, mi'lady.

— Sper că e de la Caine! izbucni ea. Intră, Cyril. Trage zăvorul după tine. S-a-ntâmplat ceva, adăugă, în timp ce rupea sigiliul plicului. Caine n-a mai întârziat niciodată atât de mult.

Cyril bombăni o încuviinţare. Imediat ce desfăcu scrisoarea, Jade păli. Recunoscuse scrisul imediat. Era al lui Ice.

— Ce este, mi'lady? întrebă Cyril.

— Caine are necazuri, şopti Jade. Am o oră ca să ajung într-o clădire de pe Lathrop Street. Ştii pe unde e?

— Dacă-i pe Lathrop, e o magazie. Nu-mi place, adăugă el. Miros o cursă. Ce se întâmplă dacă nu ne ducem?

— Au să-l omoare pe soţul meu.

— Mă duc să-l chem pe Alden.

Porni spre uşa din spate, dar se opri când Jade strigă în urma lui:

— Eu nu merg.

— Dar..

— Nu pot pleca. Trebuie să stau aici, Cyril. S-ar putea să fie o capcană, şi i-am dat lui Caine cuvântul meu. Nu, voi rămâne aici. Ştii cumva până la ce oră e deschis la White's?

— De-acum, au închis, sigur.

— Caine s-ar putea să se fi dus acolo pentru a vorbi cu un om numit Willburn. Ştii unde locuieşte.

— Da, răspunse paznicul. La vreo şase, şapte străzi de-aici.

— Trimite-I pe Alden acolo. S-ar putea ca Lyon şi Caine să-i fi făcut o vizită.

— Şi dacă nu-s acolo?

— În timp ce Alden se duce acasă la Willburn, tu trage o fugă până la locuinţa lui Lyon. Dacă nu-l găseşti, du-te la Sir Richards. Ştii adresele?

— Da, dar cine vă va păzi pe dumneavoastră, în timp ce noi îl căutăm pe Caine? O să rămâneţi singură.

— Am să zăvoresc uşile, îi promise ea. Te rog, Cyril, grăbeşte-te. Trebuie să-l găsim pe Caine înainte de a trece ora. Dacă nu dăm de el, înseamnă că scrisoarea nu minţea.

— O să ne grăbim, promise Cyril, pornind spre ieşirea din spate.

Jade rămase un moment în hol, strângând scrisoarea în mâini, apoi se urcă în dormitorul ei şi trase zăvorul.

Bătăile la uşa din faţă începură peste câteva minute. Jade ştia că nu era Caine. El avea cheie, desigur. Urmă un zgomot de sticlă spartă.

Oare le făcuse jocul? Erau atât de siguri că va trimite paznicii să-l caute pe Caine? Îşi găsi o mângâiere în această posibilitate, căci însemna că nu căzuse prizonier, de fapt.

Scoase pistolul din sertarul noptierei, se refugie într-un colţ şi ochi, aşteptând să spargă uşa, pentru a-l împuşca pe primul care intra în cameră.

O cuprinsese un calm de moarte. Mâna îi era sigură, fără să tremure. Nu peste mult, uşa zbură din balamale şi o siluetă întunecată umplu cadrul. Jade continuă să aştepte, pentru a se asigura că nu era unul dintre oamenii lui Caine, venit s-o salveze.

— Aprinde o lumânare! strigă un glas. N-o văd nicăieri pe căţeaua aia!

Jade apăsă pe trăgaci. Cu un urlet de durere, individul se îndoi de mijloc şi căzu la podea.

Câştigase prima rundă, dar imediat o înconjurară alţii trei. Când primul dădu s-o înşface, îl tăie la mână cu cuţitul. Al doilea îi smulse arma, în timp ce al treilea o lovea cu pumnul în falcă. Jade căzu la podea, leşinată.

Când îşi reveni, tocmai era dusă într-o clădire întunecoasă şi umedă. În lumina unor lumânări, se vedeau nenumărate lăzi stivuite de-a lungul pereţilor. La capătul coridorului stătea o femeie îmbrăcat în alb. Lady Briars o aştepta.

Când ajunse la şefa lui, omul care o căra pe umăr o trânti la pământ. Jade se ridică cu greu în picioare.

Îşi frecă falca îndurerată, privindu-şi adversara. Privirea din ochii aceia albaştri era înfiorătoare.

— Acum înţeleg de ce vi s-a dat numele Ice, murmură ea. Nu aveţi

deloc suflet, nu-i aşa, Lady Briars?

Fu răsplătită cu o palmă răsunătoare peste obraz.

— Unde-s scrisorile? întrebă Briars.

— În siguranţă. Chiar credeţi că dacă le luaţi înapoi mai aveţi vreo scăpare? Prea mulţi oameni ştiu ce-aţi făcut. Prea mulţi...

— Proasto! strigă Briars, cu o voce atât de puternică şi crudă, încît Jade avu impresia că stătea faţă-n faţă cu diavolul; îşi stăpâni imboldul de a-şi face cruce. O să pun mâna pe scrisorile alea, Jade. Sunt dovezile despre toate faptele eroice pe care le-am săvârşit. De-acum încolo, nimeni n-o să mă mai desconsidere. Nimeni! În anii viitori, lumea va afla ce-a putut să realizeze Tribunalul meu. Am fi putut conduce Anglia, dacă preferam să continui. O, da, voi avea scrisorile. Au să stea într-un loc sigur, până va sosi momentul ca geniul meu să iasă la lumină.

Era nebună. Jade simţea piele-de-găină pe braţe. Încercă disperată să găsească o cale de a-i vorbi raţional, până înţelese că avea minţile complet rătăcite.

— Dacă vă dau scrisorile, o să-l lăsaţi pe Caine în pace? o întrebă.

Lady Briars râse ascuţit.

— Dacă? N-ai idee cine sunt? Nu mi te poţi pune de-a curmezişul, Jade.

— A, ba ştiu cine sunteţi. Sunteţi femeia care mi-a ucis tatăl. Sunteţi lepădătura diavolului. Sunteţi dementa...

O nouă lovitură a lui Briars îi întrerupse tirada. Jade făcu un pas înapoi, îndreptându-şi umerii.

— Dă-i drumul lui Caine, Briars, şi-am să-ţi dau scrisorile.

Drept răspuns, Briars se întoarse spre unul dintre oamenii ei.

— Închide-o în camera din spate, ordonă ea.

Apoi se întoarse spre Jade.

— Tu vei fi momeala, draga mea, ca să-l atrag pe Caine aici. Trebuie să moară, adăugă, cu o voce melodioasă. Dar numai după ce-mi va da scrisorile, fireşte. Iar atunci, am să te ucid şi pe tine, micuţă Jade. Tatăl tău a fost adevăratul trădător, căci s-a dezis de mine. De mine! O, cât aş fi vrut să fiu de faţă când a murit fiu-său! Va trebui să compensezi tu acest regret, dragă, dragă copilă, murind încet, de mâna mea... Duceţi-o de-aici! încheie ea, cu un răcnet.

Lui Jade îi venea să plângă de uşurare. Va să zică, nu-l prinseseră pe Caine. Avea să vină după ea, ştia, şi era în pericol... dar încă nu i se întâmplase nimic.

Zâmbi în sinea ei, pe când o duceau spre închisoarea improvizată. Credeau că o învinseseră. Nu trebuiau să-i lege mâinile. Începu să scâncească, pentru a-i face să creadă că era speriată. Imediat ce deschiseră uşa, se repezi înăuntru şi se trânti pe jos, în centrul camerei, începând să plângă.

Uşa se trânti în urma ei. Jade continuă să se tânguiască până când paşii se îndepărtară. Atunci, privi în jur.

Prin geamul murdar intra lumina lunii. Fereastra se afla la vreo cinci metri înălţime. Nu exista decât o singură mobilă, un birou vechi şi zgâriat, cu trei picioare, şi nu i-ar fi fost de ajuns ca să ajungă la fereastră.

Da, credeau că nu mai avea nici o scăpare. Jade scoase un mic oftat de satisfacţie.

Îşi scoase din păr agrafa pe care o avea anume pentru asemenea ocazii şi se apropie de broasca uşii.

Fiind atât de disperată să ajungă la Caine înaintea oamenilor lui Briars, nu se putu mişca la fel de repede ca în împrejurări mai normale. Reuşi să descuie uşa în zece minute şi ceva.

În magazie era întuneric beznă. Deşi era sigură că Briars îşi luase toţi oamenii cu ea, Jade continuă să se mişte cu grijă să nu facă nici un zgomot. Când ajunse afară, era complet dezorientată. O luă la fugă şi abia după două intersecţii îşi dădu seama că pornise într-o direcţie greşită.

Era complet terorizată. Ştia că până acasă mai avea cincisprezece minute. În timp ce fugea, înălţă câteva rugăciuni fierbinţi. Îşi dădu cuvântul că niciodată n-avea să mai mintă sau să mai fure, numai să scape Caine cu bine.

— Ştiu că Tu mi-ai dăruit talentele astea speciale, Doamne, iar Tu ştii că, o dată ce-mi dau cuvântul, nu mi-l mai calc. Nici pe urmele tatălui meu n-am să păşesc. Lasă-mă doar să trăiesc atâta cât s-o pot dovedi. Te rog, Doamne, Caine are nevoie de mine.

Fu nevoită să se oprească, simţind că junghiul din coastă o durea tot mai tare.

— Dacă-mi mai dai doar puţină putere, Doamne, nici blasfemii n-am să mai rostesc.

Ciudat, dar durerea slăbi. Îşi putu trage şi respiraţia. Probabil că această ultimă promisiune fusese cea pe care o aştepta Creatorul.

— Mulţumesc, şopti ea, ridicându-şi poalele şi luând-o iar la fugă.

Nu se mai opri până pe strada casei lor.

Când zări trei oameni căzuţi în faţa uşii, grăbi iar pasul. Nu mai puteau s-o oprească.

Caine venise acasă.

— Unde e?!? se auzi urletul lui, prin uşă.

Chinul care i se simţea în glas îi sfâşie lui Jade inima. Deschise uşa şi se repezi înăuntru.

Cu toţii erau în salon. Lyon îl ţinea pe Caine de umeri. Briars stătea în faţa lor. Lângă ea se afla Richards, iar Cyril şi Alden, în spatele lui.

— O să moară de foame până s-o găsiţi voi! strigă Briars.

Apoi pufni într-un râs afectat.

— Nu, n-o s-o găsiţi niciodată. Niciodată!

— Ba mă vor găsi!

La auzul vocii lui Jade, Briars scoase un chirăit strident. Caine şi Lyon se răsuciră spre uşă.

Jade văzu lacrimile din ochii lui Caine şi ştiu că şi ai ei erau la fel de împăienjeniţi. Lyon o privea la fel de uimit ca Richards.

— Jade... cum ai...

În timp ce răspundea, îl privi pe Caine.

— M-au încuiat.

Aproape un minut, nimeni nu reacţionă. Apoi, Lyon izbucni în râs.

— Au încuiat-o! îi spuse el lui Caine.

Jade continuă să zâmbească, în timp ce Caine venea spre ea. Când o atinse pe faţă cu degetele, izbucni în lacrimi şi o luă la fugă pe scară.

Intră în primul dormitor, trânti uşa în urma ei şi se aruncă pe pat. Caine o urmă îndeaproape şi o luă în braţe.

— Iubirea mea, acum totul s-a terminat, şopti el.

— Nu te-am părăsit. Am stat aici până au intrat peste mine şi m-au luat cu forţa. Nu mi-am călcat cuvântul.

— Taci, Jade... Nici o clipă n-am crezut...

— Caine, mi-a fost aşa de frică! se tângui ea, la pieptul lui.

— Şi mie, murmură el.

O strânse cu putere, apoi adăugă:

— Când mi-a spus Cyril am crezut că... O, Doamne, da, prin ce groază am trecut naibii!

Jade îşi şterse lacrimile de haina lui, apoi spuse:

— Nu mai poţi să spui „naiba". Nici alte blasfemii n-ar să mai foloseşti vreodată, Caine. I-am promis lui Dumnezeu.

Zâmbetul lui fu negrăit de tandru.

— Înţeleg.

— Aş fi promis orice ca să te ştiu în siguranţă, şopti ea. Am atâta nevoie de tine, Caine!

— Şi eu am nevoie de tine, iubito.

— Nu mai avem voie să furăm, nici să minţim. Şi pe-astea i le-am promis.

Caine îşi dădu ochii peste cap.

— Ai promis şi în numele meu?

Arăta atât de sinceră, încît îşi ascunse zâmbetul, preferând să nu-i spună că el nu furase niciodată.

— Da, sigur că am promis şi din partea ta. Doar trebuie să împărtăşim totul, nu? Caine, suntem parteneri egali în căsnicia asta.

— Suntem egali, fu el de acord.

— Atunci, promisiunile mele sunt şi ale tale?

— Da.

Dintr-o dată, se desprinse de ea. Pe chip i se citea o îngrijorare

vizibilă.

— N-ai mai renunţat şi la altceva, nu?

Părea să-i aştepte cu groază răspunsul.

Jade ghici imediat la ce se gândea.

— La dans?

— La făcut dragoste.

Râse, cu un hohot plin de bucurie.

— Nu e acelaşi lucru?

— Nu-i momentul pentru glume, Jade.

— Nu, Caine, n-am renunţat nici la dans, nici la dragoste. Niciodată n-aş face o promisiune pe care nu pot să mi-o ţin, adăugă, citându-i propriile cuvinte.

Lui Caine îi venea să smulgă hainele de pe ea şi să facă dragoste chiar atunci, pe loc. Nu putea, desigur, căci mai erau atâtea probleme urgente de rezolvat.

În următoarele câteva zile, nu prea avu timp să stea cu mireasa lui. El şi Lyon erau ocupaţi să-şi scrie rapoartele.

Lady Briars fusese închisă la Newgate. Se vorbea că avea să fie transferată într-un azil din apropiere, căci instanţa o declarase complet nebună. Jade era întru totul de acord.

În sfârşit, Caine îşi găsi timp să-şi onoreze şi cealaltă promisiune pentru Jade. S-au aşezat la casa lor, pentru a trăi liniştiţi împreună.

Şi, aşa cum îi promisese, au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Sfârşit